FERHAN ŞENSOY

SEÇME SAPAN ŞEYLER

ORTAOYUNCULAR YAYINLARI/17

1. Basım / Haziran 2010
2. Basım / Ağustos 2010

Kapak / Derya Şensoy
Dizgi ve Baskı / Nobel Matbaacılık
Tel / 0212-771 06 15

Kurtini mevkii, General Şükrü Kanatlı Cad. Ömerli
Hadımköy-34870 İstanbul

ISBN:978-975-7904-12-0

© Ferhan Şensoy
(Her hakkı yazarına aittir. Yayıncı izni olmadan, tanıtım ve eleştiri yazıları dışında, hiçbir biçimde hiçbir bölümü kullanılamaz. Yayınevinin izni olmadan, radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz.)

ORTAOYUNCULAR YAYINLARI
İstiklal cad. 140 Beyoğlu İSTANBUL
Tel / 212-2511865 Fax / 212-2444327
www.ortaoyuncular.com

FERHAN ŞENSOY

SEÇME SAPAN ŞEYLER

ELLERİ DİJİTAL ADAM

- İlerde kitap falan olmayacak. Herşeyi internetten okuyacaksın.
dedi, dediğinden pek emin, kaşları kalkık, elleri dijital adam.

Birden ürperdim. Ne yani? Artık kitap okunmayacak mı? Usum bunu içine sığdırmakta zorlanıyor.

- İnternet kullanmayan n'apıcak?
sorusunu serdim masanın rengârenk nakışlı örtüsüne.

- İnternet kullanmayan kalmayacak. İnternet kullanmadan banka işlemi yapamayacaksın.
diye yanıtladı, dijital ellerinin çok kısa parmaklarıyla masa örtüsünde trampet çalan, dediğinden pek emin, kaşları kalkık adam.

- Bilgisayar kullanmayı bilmeyen ne bok yiyecek?
sorusunu nakşettim masa örtüsünün en nakışsız yerine.

- Öyle birileri de kalmayacak. Bilgisayar kullanmadan ikâmetgâh, nüfus sûreti alamayacaksın.
diyerek aşağılayıcı bir bakış ifraz etti, kalkık durumunu muntazam koruyan kaşlarının altından.

Nasıl yani? Muhtarlık da bankamatik gibi bir şey mi olacak? Muhtar kim olacak? Bu durumda olmayacak. Yerel mahallesel seçimler de mi olmayacak? O bir bakıma iyi aslında. Sokaklardaki binaların duvarlarına her gün birbirinin üstüne, seçimden sonra da duvarda uzun süre kalan, boyunbağlı hamşo muhtar vesikalık fotoğraf afişleri yapıştırılmayacak ve ikâmetgâh almak için onun nemrut ve süphan suratını görmek, ona sanki saygı duyulması gereken biriymiş gibi sahtekârlıklar

yapmak zorunda kalmayacaksınız. Muhtarsızlık çok güzel. Mahallenin ortasına bir muhtarmatik koyulacak. Şifreni, vatandaş kimlik numaranı, annenin kızlık soyadını, babanın göbek adının bir, üç ve beşinci harflerini tıklayıp alacaksın makinenin ifraz ettiği nüfus sûretini. Babanın göbek adı dört harfliyse yandın! Muhtarmatikin ekranında "eksik tıklama" yazısı çıkacak. Nüfus sûretsiz sürdüreceksin yaşamı...

Ve fakat bir şey çengellendi çok çengelengiz usuma; kitabı herkes internette bedava okuyacak!

- Yazarın telif hakkı n'olucak?

sorusunu bezedim masanın nakışları hüzünlü örtüsüne. Her yanıtından sonra sanki gol atmış bir ayaktopçu gibi gerinerek arkasına yaslanan elleri dijital, bakışları alaycı adam:

- Olmayacak.

diye pervâsızca bir kahkaha attı. Kahkahası yayıldı masa örtüsünün hüzünlü nakışları üstüne. Masa örtüsü tedirgin oldu. Boynunu büktü örtüye bir narin elin nakşettiği kırmızı gül.

- O zaman niye yazsın yazar? Yazarak nasıl geçinecek? Yazarın başka bir işi olup yazarlığı hafta sonu şiir yazan hekimler gibi, hobi olarak mı yapacak?

deyince duraladı dijital adamın masa örtüsünün nakışları üstünde trampet çalan elleri.

- Ona bir çare bulunacak herhalde...

diyerek dudak büktü.

- Ne çare bulunacak, sen çareyi bulur bulmaz, karşı çare üretecek internet korsanı.

dedim. Sustu. Sağ kaşı iner gibi oldu, bunu kendine yakıştıramayarak yeniden kalktı. Sol kaş sağ kaşa fırça

çekti:

- Ne iniyorsun? İnecek kaş mıyız lan biz?

Kaşların muhabbeti sırasında;

- Matbaacı ne iş yapacak?

sorusunu sıvı olarak boca ettim masaya, masa örtüsü ıslandı, yapıştı masaya.

- Hiç de yağmur havası değil!

düşüncesini yapraklarında gezdirdi boynu bükük, nakşı güzel kırmızı gül.

Elleri dijital, ruhu elektronik adamı şapa oturttuğum duygusunun huzuruyla arkama yaslanıyordum ki;

- Ne matbaası yahu, ilerde kağıt olmayacak! Matbaacı kendine başka bir iş bulacak.

alaycı yanıtıyla kalakaldım.

- Matbaadan yeni gelmiş bir kitabın kokusunu, kitabı eline alıp sayfalarını çevirmeyi, kaldığı sayfanın ucunu bükmeyi, bir kitabın arasında çiçek kurutmayı, bir ağacın dibine uzanıp kitap okumayı özlemeyecek mi insan?

naftalinli sorusunu sordum, sesimde bir hüzün, yüreğim buruk, gözüm masa örtüsünün nakışlarında seyyah.

- İstersen print eder, eğer hâlâ kâğıt varsa, kâğıda döker, spirallersin kitabı, eğer hâlâ spiralci varsa, uzanırsın ağacın dibine...

diye umursamazca yanıtladı usumun çengellerine ağır gelen soruyu, kısa dijital parmaklarının tırnakları varla yok arası adam.

- Eğer hâlâ ağaç varsa...

diye düşündü beynim, ağzım bunu ifraz etmedi, acı acı gülümsemekle yetindi dudaklarım.

- Ben bir kitabı okurken kimi yerlerin altını çizerim örneğin...

derken, gene ağzıma tıkadı lâfı:

- "Altını çiz"i tıklayacaksın!

Duvar boyu kitaplığımda, kimi satırlarının altı çizili, ilk sayfasında ne gün satın alındığı yazılı, kimisi yazarlarına imzalatılmış solgun kitaplarımı düşündüm.

- Evde kütüphane olmayacak mı?

sorumu;

- Gerek yok, bütün dünya kütüphaneleri bilgisayarın içinde, tıklayacaksın, istediğin kitap ekranda.

biçiminde yanıtlayarak gene susturdu beni elektronik gözleri ifadesiz adam.

- Benim evdeki kitaplarım n'olucak peki?

- Antika olacak.

diyerek yeniden trampet çalmaya başladı ıslanmış masa örtüsüne nakşedilmiş çiçeklerin üstünde tırnakları çok kısa dijital parmakları.

İyice karıştı kafam. Boz bulanık oldu beynim. İnsanların kitaptan vazgeçmeyeceğini düşünüyorum ya da gönlüm bunu arzuluyor. Ancak ne desem haklı çıkıyor ellerinin dijital olmasından mağrur, dediğinden pek emin adam.

- Ressamlar n'apıcak peki? Tablosunu bilgisayarda mı çizecek, fırça, tuval, renk cümbüşü palet olmayacak mı?

sorumu sağnak yağmurladım masaya. Masa örtüsü sırılsıklam oldu, yer yer buruştu, örtünün kıyısından zemine damla damla şıpırdamaya başladı zor sorumun her harfi... Bir an düşündü dijital parmakları ıslanmış adam.

Cebinden kimbilir kaça katlanmış bir şemşiye çıkardı, açtı şemsiyeyi, yumdu gözünü:

- Bilgisayarda istediğin şekli çizebilirsin... Düşünebildiğinden fazla renk karışımı sunacak sana... Nasıl bir resim istediğini bilgisayara yükleyeceksin, bilgisayar tabloyu yapıcak, sen içkini içerek ekranda tablonun oluşmasını bekleyeceksin, ellerin boyaya, tinere bulaşmadan... Zaten grafik resmin önüne geçecek...

- Ve fakat o resimde Utrillo'nun fırça darbesi olmayacak.

diye mırıldandım, boynum masa örtüsüne narin bir el tarafından nakşedilmiş, ıslanmış kırmızı gülden daha bükük.

- Olmaz olur mu canım? Fırça darbeleri Utrillo biçimi olacak, komutunu vereceksin bilgisayara, bilgisayar Utrillo'dan kusursuz yapacak o fırça darbelerini...

Giderek ağırlaşıyor usumun çengellerine takılan şeyler...

- Elle yapılan resimler antika mı olacak yani?

- Sanırım.

- O zaman çok daha fazla para edecek.

- Sanmam.

diyerek sırıttı digital ellerinin kısa parmaklarının tırnakları yok gibi adam.

Sorularım bitti, öyle kalakaldım. Sırılsıklam masa örtüsü giderek buruştu.

Bu buruşma sonucu örtüye binbir emekle nakşedilmiş sırılsıklam kırmızı gülün bükük boynu dikildi:

- Sıçtırtmayın teknolojinize! Yani en azından, bâri sanata dokunmayın dijital ellerinizle!

diye bağırdı şıpır şıpır ağlayarak.

Ne kadar seçme sapan şeyler yaşıyoruz, diye düşünerek, masa örtüsüne narin bir el tarafından nakşedilmiş kırmızı gülün hatırı için, ellerinin kısa parmaklarının tırnakları yok gibi adama inat, yeni bir kitap yazmaya koyuldum.

GARİP BİR UÇAK KAZASI

Başkentte en sinirlendiği şey havalimanının kente uzaklığı ve işi daha da strese bulayan, her gün dünden ziyâde çetrefilleşen keşmekeş başkent trafiğinden sıyrılıp anayola ulaşmanın uzun bir zaman dilimine sere serpe yayılmasıydı. Otelden çıktı, çantasını taşıyan komiye bahşiş verdi, kapının önündeki taksiye bindi. Komi çantayı bagaja bindirdi. Çanta teşekkür etti. Komi yanıt vermedi. Bagaj ve çanta tanıştılar, memnun oldular.

- Kim bu herif? Ne işi var Ankara'da?

- Sorma... Hep gelip gidiyoruz...

biçiminde dedikoduya koyuldular, başkentli bagajla İstanbullu çanta.

Taksi otelin önünden caddeye çıktı. Komi bahşişi sakalına sürüp cebine attı, bunu kimse görmedi. Bahşiş olarak cep değiştiren banknot yeni girdiği boş cep le tanıştı.

- Memleket neresi?

diye sordu cep.

- İstanbul!

diye yanıtladı banknot.

- Artık Ankaralısın.

dedi cep.

- Kader işte...

diye boyun büktü banknot ve ekledi:

- Siftahım galiba, beni sakalına sürdü...

- Hayır her bahşişi sürer, ana para öbür cepte.

diye yanıtladı cep biraz küskün.

Hacı yağına benzer bir koku vardı dikiz aynasına arapça dualar, nazar boncuğu, küçük bir Fenerbahçe

flaması asılı taksinin içinde.

- Koku temizleyici adı altında satılan ve sıkıldığı yeri yoğun, gayr-i kâbili tahammül, boktan bir kokuya boğan fısfıslardan sıkmış olmalı...

diye düşündü, penceyi araladı adam. Dikiz aynası ve üzerine asılı teferruat arka koltuktaki adamı incelemeye koyuldular.

- Havalimanına gidiyoruz. Çankaya'dan çevre yoluna çıkacağız, şehir merkezine uğramadan, dağlardan tepelerden ineceğiz Esenboğa'ya!

- Yannız ordan çok yazar ağbi!

diyerek taksimetreyi gösterdi sürücü, sanki çok yazmasının nedeni taksimetreymiş gibi. Taksimetre buna içerledi.

- Ne gidiliyorsa onu yazıyoruz.

diye düşündü, fakat bir şey söylemedi.

- Çok yazsın!

dedi takım elbiseli, boyunbağlı adam.

Ankara'da, sürücüsü de, simitçisi de boyunbağlı, takım elbiseli adamlardan çekinirler. Bu yüzden yanıt vermeyerek bastı gaza solgun mavi gömleğinin üstüne kahverengi, belli ki karısının ördüğü yün hırka giymiş sürücü. Dikiz aynasından şöyle bir süzdü gazete okuyan adamı. Ya bir yerin müdürüdür ya da zengin bir işadamıdır düşüncesiyle daha dikkatlice, hiç kural hatası yapmamaya özen göstererek kullanmaya başladı arabayı.

Dağı, tepeyi aşıp fırt diye ulaştılar havalimanı sapağına şehrin içini görmeden. Adam cüzdanından iki büyük banknot çıkardı uzattı sürücüye, para üstü olarak aldığı üç küçük banknotu cüzdanına koydu. Cüz-

dandaki banknotların önüne istif olan başkentli banknotlar;

- Nereye gidiyoruz?

diye sordular heyecanla.

- İstanbul'a!

dedi cüzdan.

- Yaşasın!

diye sevinçle birbirlerine sırtlarını sürtüp iyice yerleştiler cüzdana.

- Öyle hemen sevinmeyin. Belki siz havalimanında büfede, barda kalakalırsınız...

diyerek uyardı onları cüzdandaki kıdemli bir banknot.

Ön polisten, arka polisten, son polisten her geçişte öterek, kemeri, saati çıkarıp tekrar geçerek ve fakat gene öterek, polislerin orasını burasını kurcalayarak yeniden geçme taleplerinden bezerek son polisin kulağına, fısıltı halinde;

- Penisimde metal var, fakat raporum yanımda değil!

diye, bu durumlarda her zaman uyguladığı bir yalana sığınarak, polisin;

- Pardon beyfendi!

fısıltısıyla beklenti alanındaki bara ulaştı. Bir viski söyledi. Başkente gide gele bir türlü çözümleyemediği sorundan kurtulmuş olmanın keyfiyle yudumladı içkisini.

Elinde büyük bir naylon torba, altı tekerlekli, çek beni ben gelirim biçim küçük bavullu, saçı siyah ama sapsarıya boyatmış, kıçı dışa fırlak, hadi beni hemen yatağa at duygusunu saçıp savuran, kıpır, fingirdek, hoş bir genç kadın geldi, yanındaki masaya oturdu, selâm verircesine adama gülümseyerek. Karşı gülümse-

me arzetti adam, sanki selâmlarcasına. Adam gazetesine daldı, saçları boyatmış, kara kaşlarını boyatamamış hanım el çantasında sismik bir araştırmaya yöneldi. Çantayı hızla kurcaladıktan sonra çığlık attı:

- Cep telefonum çalınmış!

- Belki çalınmamıştır, bir yerde unutmuşsunuzdur. Söyleyin numaranızı çaldıralım!

dedi garson kız.

- Buyrun benimkinden arayın.

diye gülümseyerek cep telefonunu uzattı adam. Kadın teşekkür ederek aldı telefonu, hızla numaralar tıkladı...

- Çalıyor!

diye sıçradı sevinçle. Sonra karşı tarafla konuşmaya başladı:

- Kimsiniz?... Elinizdeki benim telefonum... Öyle mi? Özür dilerim memur bey, şimdi geliyorum, çok teşekkür ederim...

diyerek telefonu kapatıp adama uzattı.

- Çok teşekkür ederim beyfendi. Polis kontrolünde unutmuşum. Bi koşu alıp geliiim.

deyip kapıya yönelirken garson kıza:

- Bana bir malibu, içine ince kırılmış buz koyulacak!

biçiminde sipariş verip hızla çıktı bardan...

Adam gülümsedi, ardından baktı kadının. Garson kız buz kırıcıya buzlar attı, bastı düğmeye. Dört köşe buz parçaları paramparça olurken makinenin içinde, feryât ettiler:

- N'oluyor lan, gene mi paramparça buz seven bir manyak geldi? Kendi kendimize salınarak eriyemeyecek miyiz mutedil bir sıvı içinde?

Uçak kalkış saatlerini gösteren ekranda; "25 dakika gecikmeli" yazısı belirdi adamın uçuşunun karşısında. Saatine baktı, yeni bir viski söyledi, telefonunu polis kontrolünde unutan kadının malibusunu masasına koyan garson kıza. İnce kırılmış buzlu malibucu hanım cep telefonu kulağında birisiyle konuşarak geri döndü bara, gülerek selâmladı adamı, masasında kendisini bekleyen içkisinin başına oturarak konuşmasını sürdürdü:

- Hayır ayol, polis beni sersem etti. Üstümde hiçbir şey yok. O makineden geçerken ötüyorum... Takılarım var tabii, ama onlar taklit değil ki, gerçek gümüş, altın. Onların ötmemesi lâzım... Saati çıkar, gerdanlığı çıkar, yüzüğü çıkar... Geçince tekrar tak, sersem oldum tabii... O arada telefonu unutmuşum... Yok yok, iyiyim... 25 dakika gecikme yazdı... İnince seni ararım, bye!

diye kapattı telefonu, adama döndü:

- Çok teşekkür ederim beyefendi, sâyenizde telefonuma kavuştum.

- Estağfurullah... Sanırım sizinki de İstanbul uçağı...

- Evet... 25 dakika gecikecekmiş.

- Ben viskiyi yeniledim. Size de yeni bir malibu ısmarlayabilir miyim?

biçiminde başlayan muhabbet şen şakrak gelişti. Adam gazetesini katlayıp masaya koydu.

- Okumayacaksan niye satın alıyorsun beni be adam?

diye düşündü gazete, inşallah beni burda unutur da belki garson kız okur, ya da başka bir yolcu, diye teselli buldu. Kadın malibusundan yudum aldıkça, ağzına

gelen buz taneciklerini kıtır kıtır ısırıyor ve bundan büyük bir zevk aldığı gözümleniyordu.

- Kırdırdı, paramparça etti, yara bere atıldık içkinin içine. Bir sıvının içinde erime şansı bile vermiyor, ağzına alıp un ufak ediyor bizi...

diye şikâyette bulunurken kadının ağzında eridi gitti buz kırıntısı, sesi kesildi.

Zaman nasıl geçti anlamadılar, ucu ucuna yetiştiler uçağa. Adam hesabı büyük banknotlarla ödediği için, başkentli ufak banknotlar çok mutlu oldular, birbirlerine iyi yolculuklar dilediler, cüzdandan ayrılan büyük banknotlardan boşalan yere dayadılar sırtlarını.

Adamın barda bıraktığı gazeteyi garson kız aldı, kasanın arkasında okumaya başladı, gazete çok mutlu oldu.

Adam en ön sıradaki yerini, kadının yanında oturan beye önerdi. Bey kalkıp öne gitti, siyah olan saçlarını sarıya boyatmış kadınla, boyunbağını gevşetmiş takım elbiseli adam yanyana oturdular. Dirsekleri, kolları birbirine değiyor, bu kumaş kılıflı sürtünmeden ikisi de keyif alıyor, kadın arasıra anlamsız şuh kahkahalar atıyordu. Deneyimli uçak koltukları, hemen çakmışlardı durumu.

- Bence İstanbul'a iner inmez, adam kadını eve atacak.

diye fısıldadı adamın oturduğu koltuk.

- Kadın dünden razı!

diye fingirdedi, kadının üstünde bir türlü kıçını yerleştirecek yer bulamamış gibi devindiği koltuk.

- Evi uzaksa, belki de havalimanına yakın bir otele giderler, bizimki ereksiyon halinde, organını bana

sürtüyor. Yangın bacayı ambalaj!
diye sırıttı adamın emniyet kemeri...

Uyarı ışığı sönmemiş olmasına rağmen adam emniyet kemerini çözdü. Daha bir rahat yayıldı koltuğa, omzunu kadının omzuna, bacağını kadının bacağına dayadı, çaktırmadan sürtünmeye koyuldu. Aynı biçimde yanıt verdi kadının bedeni. Havadan sudan, iç hatlarda içki verilmemesinin saçmalığından, son günlerde izledikleri fimlerden, kadının en sevdiği televizyon dizilerinden, İstanbul trafiğinin giderek korkunçlaşmasından, pahalılıktan konuşurken, İstanbul için alçalmaya başladığını açıkladı pilot, önce türkçe, sonra ingilizce sandığı bir cümleyle. Pilotun ingilizcesinden hiçbir şey anlamayan yabancı yolcular panikkediler. Hostes onlara daha ingilizce olarak açıkladı durumu. Herkes kemerini bağladı.

- İnerken birinin elini tutmazsam çok korkarım... Elinizi tutabilir miyim?
diyerek yalvaran gözlerle baktı adama kadın. Gözleri parladı adamın.

- Elbette! Elim çok mutlu olur!
derken tuttu kendine uzanan eli, avuçladı, sıktı. Kadın daha kuvvetli sıktı adamınkini.

- Karı profesyonel!
diye mırıldandı, kadının emniyet kemeri.

- Hem de birinci sınıf!
biçiminde fısıltıyla yanıtladı adamın emniyet kemeri.

Adamla kadın bir an önce kavuşmak ister biçimde yaklaştılar birbirlerine. Bir filmde olsak o an dan diye ve uzun uzun öpüşmeleri gerekir ve fakat bir filmde değiliz, parmaklarıyla birbirlerinin ellerini okşamaya ko-

yuldular. Pilotun duyurusu onları bu derin düşten uyandırdı. İstanbul'daki hava koşulları dolayısıyla iniş yapamayacak uçağın Ankara'ya geri dönmek zorunda olduğunu bildiriyordu önce türkçe, sonra ingilizce sandığı anlaşılmaz bir cümleyle. Hostes yabancı yolculara tek tek tercüme etti, pilotun ingilizce sandığı duyurusunu. Bunu kemerlerin çözülmemesi gerektiği uyarısı izledi türkçe, pilotengiz ingilizce ve hostesin ingilizceye çevirisiyle. Yolculardan gayet mutsuz ünlemler duyulurken, elleri kenetli adam ve kadın neredeyse mutlu oldular bu işe.

- Bak sen şu kadere!

diye fingirdedi kadın.

- Evet, bence böylesi çok daha güzel oldu.

diyerek gülümsedi adam. Birbirlerine daha da yaklaştılar.

Elele çıktılar Esenboğa havalimanından, bir taksiye bindiler. Kadının çek beni ben gelirim, tekerlekli bavulu, büyük naylon torbası ve adamın çantası bagajda tanıştılar.

- İstanbul'a mı geldik?

sorusunu ifraz etti adamın çantası.

- Herhalde.

ifrazatıyla yanıtladı kadının bavulu. İçinde bir başka naylon torbayı barındıran kocaman naylon torba yorum yapmadı.

- Ankara'dayız!

dedi bas bariton sesli bagaj.

Taksi otelin önünde durdu. Sürücü indi, bagajı açtı, komi saldırarak kadının bavulunu, kocaman naylon torbayı ve adamın çantasını aldı. Adam cüzdanından

öndeki küçük banknotları çıkarıp komiye uzattı. Komi arkasını dönerek, çaktırmadan sakalına sürüp attı cebe paraları. Gökyüzünü dolaşıp başkente geri döndü Ankaralı banknotlar İstanbul'a ulaştıklarını sanarak, kominin boş cebine yayıldılar.

- Ankara'ya hoşgeldiniz!

diye gülümsedi cep. Banknotlar salak salak birbirlerine baktılar.

Odaya girer girmez, uzun uzun öpüşmeye başladılar kapının önünde.

- Bir kaçamak herhalde. Belki de kaçamamak. Karı, koca böyle öpüşmez.

diye düşündü deneyimli kapı.

- Dikkat komi geliyor!

dedi kapının sapı. Bunu kimse duymadı. Kapı tıkladı. Yarım kaldı öpüşme.

Adam kapıyı açtı, komi bavulu, içinde başka bir naylon torba barındıran büyük naylon torbayı ve çantayı yanyana koydu, çekip gitti. Adamla kadın yatağa attılar kendilerini.

- Beraber mi kalıyoruz?

diye sordu kadının bavulu.

- Galiba! Görmüyor musun yataktaki manzarayı...

diye gülümsedi adamın çantası.

- Benim içimdeki naylon torbanın içinde ne var?

diye sordu büyük naylon torba. Pek anlamsız, çok zamansız sorusuyla ilgilenen olmadı.

Çok heyecanlı geçti uzun süren sevişme. Kadın duşa attı kendini. Adam oda servisi aradı, içki ve meyve söyledi.

Böyle zamparalıkları yoktu yalnız yaşayan ada-

mın. Bir kadınla yatağa gidebilmesi için önce bir flört süreci yaşaması, onu iyi tanıması gerektiğine inanmış ve sayılı ilişkilerine hep öyle ulaşmıştı. Bu kez dan diye olmuştu herşey... Kimdi bu kadın? Bu ve fotokopisi düşünceleri bir kenara itip az önceki uzun sevişmeyi düşündü... Güzeldi...

Oda servis çocuk içki ve meyve getirdi, masanın üstüne bıraktı, fişi imzalattı, haysiyetli bir banknot arkadaş etti fişe adam. Mutlu çıktı odadan oda servis çocuk. Asansörde banknotu cebe indirirken:

- Ben bahşiş olacak banknot muyum? Salak herif! diye söylendi haysiyetli banknot. Cep sırıtarak yanıtladı onu:

- Kimi fuhuş operasyonlarında olur böyle yanlışlıklar!

Banyodan çıkan beyaz havluya dolanmış kadınla adam ilk kadehlerini tokuşturup dikledikten sonra uzun bir öpüşmeye giriştiler. Kadının dolandığı havlu yere düştü, gene yatakta buldular kendilerini.

- Olmaz ki! Ben hiçbir şey göremiyorum... diyerek şarladı yerdeki havlu.

- Ben herşeyi görüyorum... Gol olunca sana haber veririm... diye güldü duvardaki kocaman ayna.

Daha da uzun süren ikinci sevişmeden sonra, adam duşa girdi, kadın cep telefonunda mesaj çalışmalarına koyuldu.

Artık birbirlerine siz, diye hitap etmiyorlar, kadın adama "hayatım", adam ona "canım" diyordu. Yarı çıplak oturmuş içkilerini yudumlarlarken adam kadının düzgün bedenini inceliyor, gülümseyerek kadına bakı-

yordu.

Kadınsa sürekli konuşuyor, konudan konuya sıçrayarak, olaydan olaya zıplayarak, annesinin ne kadar iyi yemek yaptığını, teyzesiyle arkadaş gibi olduklarını, eskiden Salacak'ta oturduklarını, şimdi mecburen Beykoz'a taşındıklarını, Beykoz'un güzelliğini, çok güzel balıkçı lokantaları olduğunu, hafta sonu mutlaka bir balıkçıya gittiğini, sadece deniz balığı yediğini ve buğulama tercih ettiğini, arabasını sattığını, motosiklet almayı düşündüğünü hızla anlatırken adam tuvalete sığındı. Kıçdanlığa oturdu.

- Makineli tüfek gibi konuşuyor!

diye içgeçirdi.

- Bu tür kadınlar sadece sevişirken konuşmaz!

alaylı gülümsemesiyle uyardı adamı sifon.

- Yapma ya!

diye bir hırıltı çıktı adamın ağzından. Kalktı, sifonu çekti. Gürültüyle boşalırken su, sifon bozuk çaldı:

- Ne çekiyorsun be? Bir şey yapmadın ki! Bir çekişte sekiz litre su kaybediyorum.

Adam sifonu yanıtlamadan çıktı tuvaletten. Hızla kaldığı yerden sürdürmeye başladı kadın uyumsuz lâf salatasını... Malibuya onu teyzesi alıştırmış, teyzesinin oğluna bu yıl bisiklet almışlar, bisikletten düşüp kafasını yarmış çocuk, bu yüzden kendisinin motosiklet almasını istemiyormuş, yeğeni çok akıllı bir çocukmuş, bilgisayar uzmanıymış, kimin bilgisayarında bir arıza olsa anında onarırmış, arkadaşları ona Hacker Muratcan, diyorlarmış, yazın Muratcan'la tatile çıkmak istemiş, fakat Muratcan yüzme bilmiyormuş, denizi sevmiyormuş, kendisi tatil için Akdeniz kıyılarını tercih edi-

yormuş, ama oralar da çok sıcak ve nemli oluyormuş, aslında Ege kıyılarında bir yazlık almayı düşünüyormuş, fakat yıllık tatili çok kısa olduğu için ev almayı saçma buluyormuş, eve yatıracağı parayı bir bankaya yatırıp faiziyle her yıl beşyıldız otellerde kalabilirmiş, ancak o otellerdeki herşey dahil, açık büfe gibi uygulamalardan hoşlanmıyormuş, masasına oturup bir garsonun ona hizmet vermesini tercih ediyormuş...

Belinden tuttuğu gibi yatağa devirdi kadını adam, öpmeye koyuldu.

Sesi soluğu kesildi saçlarını sarıya boyatmış, kaşlarını boyatamamış kadının. Çok kısa süren sevişmeden sonra, bir koşu tuvalete gidip gelen kadın tuvalet kapısından çıkarken sürdürdü söylevini:

- Dayımın oğlu Serkut ağbi, çok şeker bir adamdır, çok esprilidir. Standup yapsa bu ünlülerden çok daha iyi yapar. Gülmekten öldürür bizi. Çok iyi fıkra anlatır. Kendi uydurduğu fıkraları vardır. Annem aslında Serkut ağbiyi pek sevmez ama o eski bir hikâyeye dayanıyor. Dayım ölünce, Serkut ağbi anneme vekâlet vermemiş...

Onu dinlemeden elinde içkisi dalgınca pencereden başkenti seyreden adam dan diye yere düştü, devinimsiz kaldı.

- Ay n'oldu hayatım?

- Bilmiyorum... Tansiyonum düştü herhalde...

- Bi dakka, hiç kımıldama, hemen doktor çağırıyoruz hayatım.

deyip telefona koştu kadın. Otelde doktor olmadığını öğrenince derhal ambülans istedi...

Acil servisin önünde durdu ambülans, sedyeyle

indirdiler adamı, önde sedye, fonda siyah saçlarını sarıya boyatmış, öbür kıllarını boyatamamış kadın girdiler hastaneye.

Tetkikler yapıldı, ani tansiyon düşmesi ve kalp spazmı teşhisiyle bir odaya yatırıldı. O gece hastanede denetim altında bulundurulması uygun görüldü.

- Sanırım ben yarın İstanbul'a dönemeyeceğim. Belki de birkaç gün hastanede kalmam gerekebilir. Sen otele dön, yarın sabah uçağıyla gidersin. Ben otele telefon eder, hesap konusunu hallederim.

dedi ağır ağır konuşan adam.

- Ben seni bu durumda burada yalnız bırakamam, teşrifatçı yatağı istettim hayatım, sabaha kadar başındayım. Sen kendini toparlayınca döneriz İstanbul'a ve evlilik işlemlerine başlarız aşkım!

diye yanıtlayınca çift taraflı yapışkanlı kadın, adamın gözleri kapandı, başı yana düştü. Hemşireler koşuşturdular. Adam yoğun bakıma götürülürken;

- Durup dururken adamı öldüren kadınlar da var...

diye düşündü serum...

- Susan kadın ideal!

dedi adamı yoğun bakıma götüren tekerlekli sedyenin sağ ön tekeri. Sol ön teker:

- Dilsiz daha iyi!

yanıtını verdi, sonra devam etti:

- Fakat o da sabah kahvaltısında falan "ababıba babıba... " biçiminde kafa konfeksiyonlayabilir... En iyisi şişme bebek; ağzı açık, ama çıt yok!

Telâşlı hemşireler tekerleklerin muhabbetini duymadılar. Koridorda tekerleklerin steril zemine sürtünmesinden ibaretti bu dipses.

KÃFİR BEY

Güneş turuncuya dönmüş, batmaya domuzlanıyordu dağın ardında. Yel fışırdadı akasya ağacının yapraklarında. Kırlangıçlar terkettiler ağacı, anlaşılmaz, kırlangıççа bir şeyler cikcükleyerek uzaklaştılar. Kimi yaprakları solup giderken budanmış gül dört bir yanından tomurcuklanmaya, kızıl kızıl yapraklanmaya başladı, sonra yeşile dönecek o yapraklar, aralarından kırmızı güller fışkıracak. Bunu çok iyi biliyordu köpek. Sonbahar iniyor işte bahçeye, diye düşündü, hiçbir şey havlamadı. Bunda havlanacak ne var ki? Uçara kaçara havlayan sokak köpeklerinden değildi Havhavcan. Akasya ağacının dibindeki masanın altına çöreklendi, ikindi uykusuna geçti adamın ayak ucunda. O ayağın ucunun sahibi adam gözünde gözlük, elinde rakı kadehi, oturmuş masaya kitap okuyorken, akasyanın gövdesinden hızla aşağı iniyordu aceleci karınca. Karıncanın ayak sesi olmadığı için köpek ve adam onun farkında değillerdi. Oysa herşeyin farkındaydı aceleci karınca.

Havhavcan düşünde, bir türlü altına kenetleyemediği, muhtarın kancık köpeğini uzun uzun becerdiğini görüyorken, gül tomurcukları milimsi milimsi büyüyorken, aceleci karınca ağacın gövdesindeki uzun yolunu yarılamış, orta budağa ulaşmışken, sinirli bir eşekarısı geçti vızıldayarak ve dediğinden hiçbir şey anlaşılmayarak, adamın okuduğu kitapla masaya sarkan akasya dalı arasından, *"Sülâleme sövecek sandım. Çünkü şu güllük gülistanlık dünyada, ben, herkesten şüphelenen, her bi şeyden şüphelenen bir in-*

sanım." cümleleri üzerinden.

Eylülün biri, dünya barış günü. Bugün savaşmayalım, yarın bombalaşırız! Savaşseverlerin tatil günü. Dağdan tüfek sesleri geliyor. Terör değil, bu köyde yok. Köylüler domuz vuruyorlar. Dünya barış günü hiçbir organlarına dert değil onların, domuzlarla barışmak istemiyorlar.

- Eti mundar, faaliyeti muzır! Bahçe duvarlarımızı yıkar, tarlaları darmaduman eder. Niye var ki bu domuz? Allah onu niye yaratmış?

diyor köylü.

- Pirzolası güzel olur!

diyor köydeki kâfir.

- Sümmü hâşâ!

diyor köylüler koro halinde.

- Şaraba yatırırsan mükemmel olur!

diyor köydeki kâfir.

- Tövbe estağfurullah!

diyerek günâha girmiş bir pişmanlık duygusuyla baş sallıyor köylüler.

Köyün yerlisi değildi kâfir, yıllar önce köye gelmiş, bahçe içinde bir ev satın almış, emekli olunca da, hayat arkadaşı köpeği Havhavcan ile tamamen burada yaşar olmuştu. Camiye gitmez, namaz kılmaz, oruç tutmaz, güpegündüz rakı içer bir acayip adamdı ve fakat köylü onu sevmiş, benimsemiş, kanıksamış;

- O da bizim köyün kâfiri işte...

diyerek kabullenmişti. Üstelik kâfir, köye elektrik ve su getirilmesini Ankara'ya gidip gelerek çözümlemiş, köyde ilkokul açılmasını sağlamış, köyün çocuklarını sabahın köründe yola çıkıp yürüyerek beş kilometre uzaklık-

taki kasaba okuluna gidip gelmekten kurtarmış, köyün kahvesinde bir kütüphane oluşturmuştu.

Pek okuyan yoktu kitapları. İlk zamanlar bir heves başlamışlar, fakat çabuk sıkılmışlardı köylüler bu okuma işinden.

- Oku oku, sonu yok ki bunun!

diye homurdanmaya başlamışlardı.

- Kaç kitap okusak bi şeyler biliyo oluruz Kâfir bey?

diye sorduklarında Kâfir beyin;

- Kitap okumanın tek sakıncası, insana başka bir kitap okuma arzusu vermesi. Bu da, her ne kadar kökü dışarda bir duyguysa da sanıldığı kadar zararlı değildir. diyerek, niye deli gibi güldüğünü ise hiç anlamamışlardı.

Kâfir bey bütün gün bahçesinde gül budar, fidan diker, akasya ağacının dibindeki masasında kitap okur, akşamüstü köpeği Havhavcan'la köyü dolaşır, kahvede köylülerle sohbet ederdi. Kimi geceler sabaha kadar evinde ışık yanar, ama devrisi gün gene erkenden kalkar bahçe işlerine koyulurdu.

- Kâfir ama, çalışkan adam.

diyordu köyün imamı.

Ağaçtan toprağa ulaşan herşeyin farkındaki aceleci karınca, biçilmesi gerekirken hâlâ biçilmemiş çimlerin arasında mücadele vererek ulaştı masanın ayağına, hızla yukarı tırmanmaya başladı. Dağdaki tüfek sesleri kesildi. Afif Yesâri'nin kitabını kapattı Kâfir bey.

- Ya vurdular domuzu, ya da hayvan kaçtı!

diye havladı Havhavcan.

- Vurdularsa bize getirecekler. Muhtarla konuş-

tum. Tartarız, kaç kiloysa, kilo başına belirli bir para vericem, dedim.

- İnşallah vurmuşlardır.

havlamasını ifraz etti köpek.

- Kimbilir kaç gün gider bana o domuzun kemikleri...

diye düşündü. Kocaman dilini çıkardı, ağzını burnunu sıvazladı, geri çekti dilini. Gereksizce kuyruğunu salladı.

Akasyanın dibindeki hortumun ucundan su akmaya başladı.

- Su geldi!

diye sevinç hevhevlemeleriyle ağacın dibine seğirtti köpek. Hortumdan akan suyun biriktiği yeri yalamaya başladı. Kâfir bey köpeğin su kabını doldurduktan sonra bahçe sulamaya koyuldu. Aceleci karınca masa yüzeyine ulaştı, kitapla karşılaşınca duraladı, bir sağa, bir sola seğirtti. Beklenmedik bir barikatla karşı karşıyaydı. Tırmandı pek de kalın olmayan kitaba, ön kapağa ulaştı. Pembe üstüne çizilmiş desenlerde dört bir yana dolandı, kapağın üst tarafına yöneldi, beyaz zemine ulaştı, durdu.

- Onlar niye yemiyorlar domuzu?

sorusunu havladı Havhavcan.

- Günâh diye!

yanıtını verdi gül fidanını sulayan Kâfir bey. Köpek yanıttan bir şey anlamadığı için havlamamayı uygun buldu.

Aceleci karınca "*e yayınları*" yazısının *"e*" si ile "*y*" si arasındaki boşluktan yukarı yürüdü, "*afif*" ile "*yesâri*" arasındaki boşluktan "*HENGÂME* " kitap ismine ulaştı, hızla ilerledi, masanın üstüne düştü.

Yeniden tırmanmaya başladı kitaba, yel üfürdü, kitabın ilk sayfaları açıldı, onüçüncü sayfayı devirince duruldu yel. O sayfaya ulaştı aceleci karınca, "*insanlar kimse kendilerine bi şey söylemediği halde avusturyalı avusturalyalı fransız ingiliz rus falan oldular dünyayı parselleyip böldüler ülkeler oluşturdular*" satırları üstünde enine boyuna dolaştı, biraz kafası karıştı herşeyin farkındaki karıncanın. Satırbaşına yöneldi, daha ağır ağır ve sırayla geçti sözcüklerin üstünden. Pek de herşeyin farkında olmadığının bilincine ererek süngüsü düşmüş bir ruh haliyle sarmaş dolaş, saygıyla indi kitaptan masaya, ne yöne gideceğini bilmez duygusunu uyandıran masasal yürüyüşünü sürdürdü aceleci karınca. Masanın bacağından aşağı doğru inerken duraladı, çark etti yeniden tırmandı yukarı doğru, masa yüzeyine ulaştı, kitaba yöneldi, merakla erdi onüçüncü sayfaya, tersten okumaya başladı satırları: "*raludrutşulo releklü relüdlöb piyellesrap ıyaynüd raludlo nalaf sur ziligni zısnarf ılaylarutsuva ılayrutsuva edlah iğidemelyös yeş ib enirelidnek esmik ralnasni*"... Nece lan bu, diye karmakarıştı aceleci karıncanın mini minnacık beyni.

Kâfir bey sulama işini tamamladı, kendisine yeni bir duble rakı koymak üzere eve girdi. Turuncudan kızıla çalarak kayboldu dağın ardında güneş, akasya yapraklarında yeniden gezintiye çıktı yel. Dağın ardı kızardı, gri devriye bulutlar geçmeye başladılar kızıl gökyüzünden. Kâfir bey doldurduğu rakı kadehi elinde gelip masaya oturdu. Havhavcan yanına geldi, ayağının dibine kıvrıldı ve birdenbire;

- Günâh ne?

sorgusal havlamasını eyledi.

- Din tarafından yasaklamış olan şey.

- Din ne?

diye havladı köpek.

- Sana anlatması çok zor. Senin kafan almaz. Bunlar senin anlayamayacağın insancıl şeyler Havhavcan.

dedi Kâfir bey.

Afif Yesâri okumayı sürdüren aceleci karınca hiçbir şey demedi, karıncalar konuşmaz ki!

UCU HASSAS DOLMAKALEM

Uzun uzun inceledi önündeki kağıtları, ince altın çerçeveli gözlüğünü usul usul alnına kaldırdı, içkiyi kesmesi gerektiğini söyledi hekim.

- Kesmekten kasıt nedir? Ne kadarını keseceğim yani?

ürkek sorusunu geveledi tedirgin bir mırıltıyla, az sonra hekime para ödeyecek olan uzun ince boyunlu, gözleri yosun adam.

- Tamamen.

diye yanıtladı gestapo üniformalı hekim.

Niye böyle giyinmiş ki hekim? İkinci Dünya Savaşı'nda geçen bir filmde miyiz, düşte miyiz? Hayır muayenehanedeyiz. Ortalık bembeyaz. Hekim nazi yeşili. Yutkundu gözleri yosun adam. Uzun ince boynunda yukarı çıkıp sonra hızla bir kat aşağı inen, gırtlağındaki her nedense adem elması isimli kemik;

- Böyle saçma bir yolculuğa ne gerek var?

diye düşündü.

- Bir iki tek atmadan uyuyamam geceleri...

gibisinden, ıkına ve daha çok sıkına kemkümlerken gözleri yosun adam, gürledi Hitler bıyıklı hekim:

- Bir yerde gece bekçisi olarak işe girin. Gündüzleri uyursunuz!

- Gündüz hiç uyuyamam.

diye yutkundu uzun ince boyun. Üst kata çıkıp hızla alt kata inen gırtlağındaki her nedense adem elması isimli kemik:

- Bu yutkunmalar böyle sürecekse buraya bir asansör yaptıralım!

diye küstahlaştı. Dedikleri gırtlak içinde girdap oldu, duyulmadı.

- Size bir sakinleştirici yazayım!

diyerek nazi üniformasının iç cebinden kalın bir dolmakalem çıkardı kapkara sümük bıyığı saçının, kaşının rengine hiç uymayan ve bundan bıyığın sanki tiyatrodaymışız gibi, ağzıyla burnunun arasına yapıştırıldığı belli olan hekim.

- Beni Tünel'de bir dükkândan aldı, adi bir zamkla yapıştırdı! Birazdan düşücem zaten!

diye dedikodu yaptı at kılından yapılmış, sonra siyaha boyanmış takma bıyık. Bıyığın açıklamasını ne yosun gözlü adam duydu, ne de siyah çizmeli hekim. Dedikoduya dönüşemedi boşboğaz, ucuz takma bıyığın açıklaması, ukte olarak içinde kaldı. Buna rağmen sol elinin işaret parmağıyla bastırdı bıyığın kalkan ucunu, sağ eliyle almanca bir reçete yazmaya teşne hekim.

Niye yapıştırmış ki bu bıyığı? Bir Şarlo filminde miyiz? Kamera şakası mı? Hayır, muayenehane denen o sinir zımparalayıcı yerdeyiz. Ama saksılardaki nebatat nazi yeşili.

- Arasıra su ver bize ağbi!

gibi bakıyorlar göbek adının Adolf olma olasılığı yüksek hekime, yapay ve plastik olduklarını bilmeyerek, kendilerini canlı sanarak... Üreten çok başarılı, ilk bakışta canlı gibi duruyorlar, bu yüzden;

- Biz de canlıyız!

havalarına girmişler petrol ürünü yapraklar.

İfrazata hazır, prezervatif sevmeyen bir erkek cinsel organı gibi sıyrıldı kılıfından dolmakalemin altın ucu, bir sakinleştirici ilâcın, okunması yalnızca eczacı-

lar tarafından mümkün lâtince adını yazmak üzere hekimin gamalı haç antetli reçete kağıdına ki, gözleri yosun adam uzun ince boynunu bükerek, yalvaran bir sesle gazını kesti ereksiyon halindeki altın dolmakalem ucunun:

- Sakinleştirici yerine akşamları bir duble rakı içsem?

Üçüncü bir beklenmedik ve gereksiz iniş, çıkış yapan, gırtlağındaki her nedense adem elması isimli kemik şarladı:

- Bir daha yutkunursan beni hiç işe karıştırma! Ben yerimden kımıldamayacağım!

Reçete yazarken ıslıkla bir alman marşı çalmayı seven hekimin, ıslığa yönelik dudakları duraladı, büküldü.

- Geliyorum!

diye bozuk çaldı kalın dolmakalemin altın ucu. Yapışkanı adi, düştü düşecek takma bıyığına bu kez iki parmağıyla bastırdı gestapo üniformalı hekim, orgazma çeyrek kalın dolmakalemin ucunu tıp tıp vurmaya başladı reçete kağıdındaki gamalı haçın altına. Bir iki damla mürekkep reçete kağıdına kavuştu. Az biraz sakinleşti ereksiyon halindeki altın dolmakalemin sinirli ucu.

Kapı tıkladı. İçeri beli silâhlı, gestapo üniformalı, başında hemşire şapkası bulunan genç bir kadın girdi. Hekime nazi selâmı verirken:

- Heil Doktor!

diye haykırdı, telâfuzundan Nazillili olduğu anlaşılan gestapet.

Nazilli'deyiz besbelli. Nazilli çok nazili. Her yerde yasak içki! Tak zili, oyna Nazilli. Zilli zilli, herkes zilsiz

Nazilli... Yasağa homurdanan var ama, herkes dilsiz Nazilli... Nazilli'de değiliz ki, o muayenehane denen, mefruşatı beyaz, süslemeleri, kendini canlı sanan plastik nebatatı ve personeli nazi yeşili, duvarında hekimin gamalı haçlı diploması olan, hastaların hiç sevmediği, hatta oraya girince pek de hasta olmadığını düşündüğü, çıkarken para ödenecek odadayız...

- Sakinleştirici olarak rakı içerse, eczacı neyi satacak? Ecza sanayi n'olucak?

diye kaşlarını kaldırdı türkçe, Nazilli'nin içinden olduğu anlaşılan gestapet.

- Hımmm...

dedi almanca bilmeyen Hitler bıyıklı hekim. İnce uzun boyun yutkundu.

- Siktir!

diye söylenerek hızla çıktı, indi gırtlağındaki her nedense adem elması isimli kemik.

- Çıkabilirsiniz Naziye hanım!

diyerek savuşturdu hekim, kadın gestapo subayı. Çaktı nazi selâmını, hızla çıktı odadan Nazillili salak kadın...

- Peki! Onbeş gün sizin rakısal yöntemi deneyelim. Sonra gelip tekrar tahlil yaptırın! Bugün 12 Eylül, 27 Eylül'de gene geliyorsunuz! Yalnız duble değil, her akşam bir tek!

- Tamam tamam... Geniş bardağa koyarım...

diye gülümseyerek ayağa kalktı ince uzun boyunlu, gözleri yosun adam.

- Teşekkür ederim. Akşamları bir tek rakı yöntemini deneyelim. Ölmezsem, siz öldürürsünüz beni... Ötenazi... Berinazi... Zaten burda herkes nazi.

diyerek saygıyla bir adım geri çekildi, ceketinin iç cebindeki cüzdanına gitti sağ eli. Almanca bilmeyen façası nazi hekim kılıfına soktu altın uçlu kalın dolmakalemi.

- Hassiktir be doktor!

diye isyan etti dolmakalemin boşalamayan altın ucu. Bunu almanca söylediği için, yosun gözleri ışıldayan adam ve takma bıyıklı, almanca bilmeyen hekim hiçbir şey anlamadılar. Bir altın vuruş olarak, kılıfın içine fışkırttı var olan mürekkebini kalın dolmakalemin ucu, müsmürekkep oldu hekimin sterilize eli.

- Giderken aşağıdaki eczaneden, kağıt mendil, kolonya gibi şeyler alın, burdan çıkıp eczaneye uğramayana çok sinirlenir Eczacı Frau Emine Gertrude.

diye arkasına yaslandı, sanki hâkimmiş gibi hekim. Takma bıyık düştü mürekkepten nasibini alamamış reçete kağıdının üstüne.

Gözleri yosun adam yutkunmak istedi. Hiç oralı olmadı gırtlağındaki her nedense adem elması isimli kemik, yutkunamadı adam.

YERE DÜŞEN BAKLALAR

Yaşlıca, tombul, saçları sarı ve kır karışımı, yanakları kırmızı, dudakları içine kaçmış kadın çıkardı ağzından baklayı:

- Benim oğlum müzisyen!

Bakla yere düştü. Baklanın üstüne basarak sürdürdü sözü kadın:

- Yedi yaşından beri bu işi yapıyor...

- Yedi yaşında müzisyen olarak işi yapmaya başlamış yani, Mozart falan gibi biri herhalde oğlan.

diye düşündü ezilmiş yaralı bakla.

- Fakat şimdi iş bulamıyor!

dedi kadın.

- Mozart'ın hiç böyle bir sorunu olmamıştı, Salieri dışında...

düşüncesini helmeledi, kadının ayağını üstünden kaldırdığı yaralı bakla.

- Hanımefendi, ona hemen bir iş bulmanız lâzım.

diye yanıt verdi, konuyla pek ilgili görünmeyen adam.

- Onu soracaktım işte!

diyerek içine kaçmış dudaklarını büktü.

- Neyi?

sorusunu bir tokat gibi patlattı kadının suratına.

- Nerden bulabiliriz işi?

biçiminde, sanki hiç tokat yememiş gibi, gene büktü niye içine kaçtığı bilinmeyen dudaklarını. Adam bir süre anlamsızca baktı kadının suratına.

- Salak bu kadın, Mozart'ın babası oğluna bu biçimde iş aramış mıydı acaba?

gibi düşünceler üretti yaralı bakla.

- İşi, Müzik ve Müzisyen Bulma Kurumu'ndan bulacaksınız.

yanıtıyla sinirli bir gülümseme sergiledi kadından çok sıkılmış adam. Gözleri parladı yaşlıca, tombul kadının:

- Öyle bir kurum mu var?

- Yok!

dedi giderek sinirsel katsayısı yükselen adam. Kadın gene çaresizce yalvaran, ağlamaklı dilenci hâlet-i rûhiyesine büründü:

- E, n'apıcaz?

- Çalkalayıp çalkalayıp bir bardağa boca edeceksiniz!

Kadın duraladı, düşündü, adamın suratına boş bakarak:

- Neyi?

sorusunu ifraz ederken yeniden bastı ezilmiş yaralı baklanın üstüne.

- Fava ettin beni salak kadın!

diye inledi zemine yapışan Mozart hayranı yamyassı bakla. Adam yanıt vermeden gülümseyerek kadına bakıyordu. Ağzından çıkardığı baklayı fava eyleyen kadın sormayı yineledi:

- Neyi çalkalayıp bardağa boca ediyorum?

- Beyninizi hanımefendi!

Boş boş baktı kadın. Ne demek istiyordu yani adam? Beyin bardağa boca edilecek bir şey değil ki! Ayrıca nerede çalkalanacak?

- Anlamadım...

dedi ağzın içine kaçmış dudaklar.

- Anlaşılmayacak bir şey yok hanımefendi! Boş konuşuyoruz, dil yoruluyor, diş gıcırdıyor!

diyerek kadına kıçını döndü, ondan uzaklaşarak gitarları inceleyen uzun saçlı delikanlıya yöneldi:

- Nasıl yardımcı olabilirim?

Uzun saçlı delikanlı gitar satın almak istediğini, marka konusunda kararsız kaldığını söyleyince, ona Fender'in Yamaha'ya göre farklarını anlatmaya başladı. Kasanın önünde dikilen yaşlıca, tombul, saçları sarı ve kır karışımı, yanakları kırmızı, dudakları içine kaçmış, oğlu yedi yaşından beri müzisyen kadın tavandan sarkan bağlamalara çarparak yanaştı yanlarına, Fender ve Yamaha'nın artıları, eksileri anlatımını balla keserek, ağzından ikinci bir bakla çıkardı:

- Evet ama, biz şu an çok sıkıntı içindeyiz. Oğlumun hemen iş bulması lâzım!

Bakla dan diye düştü gitar satın alma eğilimli uzun saçlı delikanlının ayağındaki spor ayakkabının üstüne ve orda öyle kalakaldı. Sol spor ayakkabı üstüne iniş yapan baklayı, ayakkabıdan başka kimse farketmedi.

- Hanımefendi, biz burda müzik âletleri satıyoruz. Müzisyenlere iş bulma durumumuz yok!

diye bu saçma muhabbete noktayı koyduğunu sanarken satıcı, kadın bir virgül ekleyerek noktalı virgülledi noktayı;

- Sizin müzisyen tanıdıklarınız vardır...

- Yok!

dedi satıcı sinirle. Saçları sarı ve kır karışımı, yanakları kırmızı, dudakları içine kaçmış kadın, uzun saçlı delikanlıya;

- Siz müzisyen misiniz evlâdım?

sorusuyla tebelleş oldu.

- Evet!

demesi çok tehlikeli oldu uzun saçlı, Fender ile Yamaha arasında kararsız, sol spor ayakkabısının üstünde bakla barındaran delikanlının.

- Benim oğlum da müzisyen. Sizin orkestrada çalışabilir. Para önemli değil. Hele bir başlasın. Siz zaten hemen farkedersiniz onun yeteneğini, yedi yaşından beri çalıyor...

biçiminde bombardımana geçti ağzından ikinci baklayı ifraz etmiş kadın.

Sol spor ayakkabısı üstündeki baklanın ayırdına varmayan müzisyen delikanlı, kendisinin orkestrası olmadığını, tek başına gitar çaldığını dile getirdiyse de, dâhi müzisyen oğluna iş bulma konusunda kararlı kadın cep telefonundan oğlunu arayarak müzisyen delikanlıyla görüştürmek derdine düşüp oğlunun numarasını tıklarken, onun yüzünden olası gitar satışını gerçekleştiremeyen siniri tepesini aşmış, tıp tıp tavana vurmakta olan satıcı;

- Teyzeciğim, bizi rahat bırakın da, işimize bakalım.

diye kesti topu ve Fender'in tercih edilmesinin daha uygun olacağını belirtti.

- Tüh, cevap vermiyor!

diyerek kapattı cep telefonunu teyzeciği.

Uzun saçlı delikanlı söz konusu gitarı denemek istedi, satıcı indirip uzattı Fender'i, aldı uzun saçlı delikanlı, gitarın kasasını okşayarak oturdu sandalyeye, gitarı kucağına yerleştirmek üzere sol bacağını sağın üstüne atınca spor ayakkabısı üstünde konuşlanmış bakla yere yuvarlandı, bir darbukanın dibinde fren yapıp durdu, gitardan çıkan dıngırtıları dinlemeye koyuldu

Mozart kavramı olmayan ağızdan çıkan ikinci bakla. Gitar konçertosuyla hiç ilgilenmeyen, satıcının teyzeciği, dâhi müzisyen oğlunun anneciği kendi kendine söylenerek cep telefonunda tıklamalara koyuldu:

- Belki olduğu yerde telefonu çekmiyordur, en iyisi mesaj göndereyim...

Kadın oğluna çok anlamsız "Yanımda bir müzisyen var, hemen beni ara, bu fırsatı kaçırmayalım!" iletisini her harfi uzun uzun aradıktan sonra tıklayarak yazarken;

- Güzel! Çok güzel!

dedi konçertosunu bitiren, spor ayakkabısı üstündeki Mozartbilmez baklayı şutlamış uzun saçlı delikanlı. Fiyatı sordu, satıcı söyledi, delikanlı duraladı.

- Taksit yapabilir misiniz?

diye sordu çekinerek.

- Kredi kartıyla ödersiniz, altı taksit kampanya var! Promosyon olarak da iki takım tel veriyoruz.

sabunlu cümlesini köpürterek gülümsedi satıcı. Gene duraladı, düşünceye daldı kredi kartı iptâl edilmiş delikanlı, ayağa kalktı;

- Biraz düşüneyim, ben gene ararım...

sabunsuz, duru yanıtıyla kapıya doğru yönelirken kolundan yakaladı onu, oğluna mesaj göndermeyi başarmış kadın:

- Nereye gidiyorsun evlâdım? Mesaj çektim oğluma, şimdi bizi arayacak!

- Teyzeciğim, sıçıcam sizin oğlunuzun ağzına!

demesi gereken satıcı yutkunarak, hiçbir şey demeden kadının elinden kurtardı uzun saçlı delikanlıyı, bir kart uzattı;

- Ben size kartımı vereyim. Arkada cep telefonum

da var. Ne zaman isterseniz arayabilirsiniz.
diyerek kapıya kadar yol etti. Çıktı dükkândan spor ayakkabılar. Tünel'den Karaköy'e doğru inmeye başladı merdiven kaldırımlardan uzun saçlı delikanlı, elleri ceplerinde. Cepler elleri çok düşünceli buldular.

- Ne yaptın be adam! Tam oğluma iş bulacaktım...

diye sızlandı, uzun saçlı delikanlı ile oğlunun güzel bir ikili oluşturacağından emin kadın.

- Ne işi teyzeciğim?

- Anlattım ya, oğlum dâhi müzisyen, ama iş bulamıyor!

- Dehâsına siz mi karar verdiniz?

- Yok canım, herkes söylüyor. Her dinleyen hayran kalıyor! Mükemmel çalıyor.
deyip kasım kasım kasıldı oğlunun annesi.

- Oğlunuz ne çalıyor?

diye sordu, siniri tavana çarptıktan sonra zemine vurup, zıplayıp, duvardan duvara savrularak, dükkândaki tüm müzik âletlerine çarparak değişik ve kakafonik melodiler üreten, gitarı satamamış satıcı. Kadının yanıtı ağzından son baklanın da çıkmasına ve yere düşüp zıp zıp zıplamasına yol açtı:

- Trampet!

- Trompet mi?

diye sordu satıcı.

- Hayır canım, bildiğimiz trampet. İlkokul birden itibaren izci bandosundaydı. Saatlerce durmadan çalabiliyor. Komşular şikâyetçi olmasa 24 saat aralıksız çalabilir.
diyerek mağrur bir ifadeye büründü oğlunun annesi. Satıcının siniri teflere, darbukalara, zillere çarpıp dük-

kânda kulak kulağı görmez bir gürültüye dönüşürken, son bakla darbukanın gergin derisinde bir do sesi çıkarıp oradan baterinin trampet derisi üstüne ulaşınca, bateri kendi kendine hızlı bir ritm vurmaya başladı. Son bakla trampetin gergin derisi üstünde zıplamaca oynarken satıcı bağırdı:

- Oğlunuza bir davul alın! Önümüz Ramazan. Her gece sabaha kadar çalsın sokaklarda. Bayramda kapı kapı dolaşıp hâsılatı toplasın. Vâdeli bağlarsınız, öbür Ramazan'a kadar gül gibi geçinirsiniz!

Kolundan çekerek dükkânın kapısına sürükledi ağzı bakla tarlası kadını, iterek kaldırıma savurdu, kendisi de hızla dışarı uğrayıp dükkânın kapısını kilitledi.

- Ay n'oluyorsun ayol!

diye diklenen kadına:

- Kapatıyorum! Kerhâneye yetişmem lâzım!

deyip koşarak indi merdiven kaldırımlardan.

- Ne terbiyesiz adamlar var!

diye düşündü kadının çalkalanıp çalkalanıp bir bardağa boca edilmesi gereken beyni.

AMERİKALI DEVE

Kıvrım büklüm, dön baba dön dağ yolundan, ismini bilmedikleri yamuk bodur ağaçların arasından ulaştılar yaylaya. Bir ana caddeden ibaret sakin bir kasaba. Belediyeyi kimseye sormaya gerek kalmadı, yolun sonu Cumhuriyet meydanı, Atatürk heykeli, ardındaki pembe badanalı binanın üstünde kocaman harflerle "BELEDİYE" yazıyor.

İri yarı, göbekli, neşeli bir adamdı başkan. Buyur etti, çay söyledi.

- Sigara yasak ama ben içiyorum. Siz de içebilirsiniz!

diye kahkaha attı ve önündeki Camel paketinden bir sigara yaktı, belediyenin kenefinde bile sigara içilmesi yasakken.

- Herkese yasak, kendisi içiyor!

diye geviş getirdi, dikkatlice incelendiğinde sol arka bacağının bir erkek bedenine benzediği anlaşılan ve cinsel organının uzunluğuyla bu sigaradan içen bayanları heyecanlandıran sigara paketinin üstündeki deve.

- Çok şanslısınız! Bugün festival başlıyor!

dedi başkan İller Bankası'ndan gelen müfettişlere.

- Ne festivali?

- Kiraz festivali! Bizim buranın kirazı meşhurdur. Şeker hastalığına birebir. Yüksek şekeri düşürür, alçak şekeri yükseltir... Mucize bir kirazdır...

Oğlum, kiraz getirin müfettiş beylere!

Çay içildi, kiraz yenildi.

- Kendisini ağzına atanın şekerinin düşük ya da yüksek olduğunu nerden anlıyor ki bu kiraz? Yüksekse

ensülin olup akıyor damarlarda, düşükse ensülin mi emiyor ord. prof. dr kiraz?
diye düşünerek ağzındaki kiraz çekirdeğini tabağa bıraktı müfettiş. Kiraz çekirdeği herhangi bir yorum yapmadı. Oranın pidesi de çok meşhur ve özel ve eşsiz olduğu için başkan müfettişleri pideciye götürdü. Pidecide oranın ayranın dahi çok meşhur ve özel olduğu anlaşıldı.

- Ayrıca turşuyu tavsiye ederim.

dedi, müfettişlerin yiyemediği pideleri silip süpüren başkan. Ardından da;

- Deve güreşiyle açılış var! Haydi gidelim. Bizim buranın deve güreşi meşhurdur!

diye ayaklandı başkan. Kalktılar. Herhangi bir hesap ödenmedi. Başkan kendilerini kapıya kadar uğurlayan pidecinin elini sıktı, çıktılar. Makam arabasıyla deve güreşinin yapılacağı toz toprak futbol sahasına geldiler.

Tribünler önünde protokol için hazırlanmış kocaman koltuklara oturdular. Garsonlar kahve sundular.

Az sonra güreşecek olan süslenmiş iki deve sahipleri tarafından sahada defileye çıkmış gibi dolaştırılıyorlardı. İzleyiciler güreş sonucu için müşterek bahis oynuyorlar, çoğunluk parasını favori gördüğü Keloğlan isimli deveye yatırıyordu. Öbür deve Telsakal'a da sürpriz olarak para yatıranlar vardı. Müfettişlere de müşterek bahis oynamalarını tavsiye eden başkan, her iki deveye de para yatırdı.

- Bakarsın Telsakal kazanır, zengin oluruz!

deyip kahkaha attı, kahvesinden höpürdeterek bir yudum çekti. Üstü develi sigara paketinden bir sigara çıkardı, müfettişlere de uzattı paketi. Müşterek bahisle

de ilgilenmeyen müfettişler, sigara almadılar. Dikkatlice incelendiğinde sol arka bacağının bir erkek bedenine benzediği anlaşılan ve cinsel organının uzunluğuyla bu sigaradan içen bayanları heyecanlandıran, sigara paketinin üstündeki deve merakla sahadaki hemcinslerini inceliyordu.

Kahveyi, dürüm, ayran, karpuz gibi ikramlar izledi. Geleni silip süpürüyordu iştahı gerektiğinden fazla, yeme yeteneği çok gelişmiş başkan.

- Bu karpuzu başka yerde yiyemezsiniz. Bizim tarladan. Zamanı vaktinde dedem çekirdeğini Afrika'dan getirtmiş...

diyerek ağzına attığı kocaman karpuz parçasını çekirdekleriyle yuttu, ağzından akan suları kağıt mendille sildi.

- Niye yutuyorsun taa Afrika'dan gelmiş karpuzun çekirdeğinin torununun torununu? Gelecek yıl tarlaya ne ekeceksin lan?

diye isyan ederek mideye ulaştılar zenci karpuz çekirdekleri.

Keloğlan ve Telsakal'ı sahanın ortasına getirip, başbaşa bırakıp kenara çekildiler deveciler. Davul gümbürdedi, zurna ağlamaya başladı. Kafa kafaya geldi develer.

- N'aber deve oğlu deve?

dedi Keloğlan.

- Sensin deve!

diye yanıtladı Telsakal. Gülüşerek burun tokuşturdular. Birbirlerini tarassut ederek, iki pehlivan gibi dolanmaya başladılar orta sahada. Tos vurmalarla birbirlerini yokladılar. Toz duman oldu orta yuvarlak. Keloğlan'ın boy-

nundaki erkek pire zıpladı, Telsakal'ın kıçındaki dişi pirenin üstüne kondu ve hızla onu düdüklemeye koyuldu.

- Bu sıcakta kendimizi ve birbirimizi fazla paralamayalım!

dedi kıçındaki pire fuhuşundan habersiz Telsakal.

- Bana bir şey olmaz, ama sen paralanacaksın!

diye sırıttı Keloğlan ve bir omuz darbesiyle sarstı Telsakal'ı.

- Evet ama bunun sana ne yararı var? Hangimiz paralansak ne farkeder? Parayı müşterek bahisçiler kazanacak.

dedi Telsakal.

- Sen sendikaya mı üye oldun?

kuşkulu sorusunu dile getirdi Keloğlan.

- Evet. Sen niye olmuyorsun? Hepimiz kervandaşız. Biz dövüşeceğiz, birileri sırtımızdan para kazanacak...

diye yanıtladı Telsakal... Bir an duraladı Keloğlan, sonra;

- Tamam, biraz eyleşip berabere bitirelim.

deyip gülümsedi. Bu sırada dişi pireyi eni konu düdükleyen erkek pire sıçrayarak Keloğlan'ın sırtına kondu.

Davulun gümbürtüsü, zurnanın zıngırtısı, izleyicinin tezâhüratı arasında develerin konuşmalarını, dikkatlice incelendiğinde sol arka bacağının bir erkek bedenine benzediği anlaşılan ve cinsel organının uzunluğuyla bu sigaradan içen bayanları heyecanlandıran, sigara paketinin üstündeki deveden başka hiç kimse duymadı.

Keloğlan ve Telsakal, küçük darbelerle itişip kakışmayı epey sürdürdükten sonra güneş batarken, dişi

pirenin Telsakal'ın kıçından Keloğlan'ın sırtına sıçramasının ardından, orta sahayı terkederek her ikisi ters yönde, ağır ağır kalelerde doğru yürümeye başladılar. Davul, zurna sustular. İzleyici ıslıklamaya başladı.

- N'oldu?

diye sordu müfettişlerden biri.

- Yenişemediler. Berabere bitti. Gitti paralar!

diye hayıflandı başkan.

- Şike!

diye mırıldandı, dikkatlice incelendiğinde sol arka bacağının bir erkek bedenine benzediği anlaşılan ve cinsel organının uzunluğuyla bu sigaradan içen bayanları heyecanlandıran, sigara paketinin üstündeki deve.

- Beraberlik durumunda müşterek bahis için yatırılan paralar n'oluyor başkanım?

sorusunu seslendirdi öbür müfettiş.

- Festival fonuna kalıyor! Bu konuda encümen kararı var!

diyerek herşeyin nizami olduğunu vurguladı başkan.

- Böyle bir fon var yani?

- Fon mon yok yahu, ben cebimden para koymasam burda festival mestival olmaz müfettiş bey! Dansöz dünyanın parası, çalgıcılar anasının nikâhı...

dedi ve anlamsızca, uzun uzun güldü başkan.

- Encümen üyeleri sizin partililerden mi oluşuyor?

beklenmedik sorusunu yöneltti öbür müfettiş.

-Tabii canım... Burda bize muhalefet olmaz. Hangi partiden koysam farketmiyor, hep ben seçiliyorum... Hepimiz akrabayız. Encümen dediğin, ağbim, enişte m, amcam, benim büyük oğlan, kadın üye olarak hemşirem falan işte... Encümen toplantılarını bizim evde ya-

parız... Aslında eskiden buraların tamamı bizimmiş. Köylüler yarıcı olarak bizim tarlalarda çalışırmış. Rahmetli dedem onlara acımış, tarlaların yarısını üç beş kuruşa satmış köylüye. Bir nevi toprak reformu yapmış yani. Çok sosyalist adammış dedem... Daha o zamanlar sosyalizmin lâfı ortada yok yahu!
deyip gerinerek gevrek gevrek güldü başkan.

Müfettişler belediyeye giderek belediye harcamalarını incelemeye başlamak istediklerini belirttiler. Başkanın kaşları çatıldı, üzgün bir ifade takınarak, az biraz yutkunarak;

- İncelenecek bir şey yok. Geçen hafta belediyede yangın çıktı, bütün klasörler yandı.
dedi.

- Yok devenin sol arka bacağının nalı!
demek istedi müfettişler, diyemediler.

- Yangın neden çıkmış?

- Sigaradan diyorlar... Elektrik kontağı da olabilir, denildi...

Her iki kalenin önüne kaleci gibi yatmış uzanmış Keloğlan ve Telsakal sırıtarak geviş getirirken, erkek pire Keloğlan'ın sırtında, dingildemeyen bir zeminde dişi pireyi düdüklemenin zevkindeyken, dişi pire bir yandan Keloğlan'ın sırtını ısırırken, Keloğlan hiç oralı olmazken, kahkahayla sürdürdü sözünü çok pişkin başkan:

- Komünist bu develer! Haydi gelin Şehir Kulübü'ne gidelim rakı içelim. Irmak kıyısında güneş batışı çok güzel olur! Akşam dansöz var biliyorsunuz...

- Develerin oy hakkı olsa, bu başkan babayı seçilir!
diyerek geviş getirdi sendikalı deve Telsakal.

- Sanmam! Çünkü bu konuda develerin yarısı ikiye bölünmüşken öbür yarısı konuyla hiç ilgilenmemekteler...
diyerek karşı gevişe geçti Keloğlan.

Müfettişler suskun bakışırlarken ayağa kalktı başkan, cep telefonunu, çakmağını, sigara paketini aldı, bir sigara yaktı.

- Develer bilinçleniyor!
dedi, biraz sonra ırmağa atılacağını bilen, içinde iki sigara kalmış Camel paketinin üstündeki, sol arka bacağındaki adamın cinsel organı şâyân-ı takdir amerikalı deve. Bunu ne başkan duydu, ne de müfettişler.

- Develer tellâl değil, ortada bir tellâl var. Pireler tıraş sevmez!
diye düşündü şâyân-ı takdir sünnetsiz cinsel organ.

KUYRUKSUZ HUYSUZ YILDIZ

- Ben aşağılara doğru kaymak istiyorum...
duygusunu açığa vurdu hiçbir konumdan mutlu olmayan huysuz yıldız.

- Aşağılar neresi? Yıldızlar ve gezegenler var bu boşlukta, boşluğun aşağısı, yukarısı diye bir şey yok.
diyerek lafı ağzına tıkadı ona en yakın kuyruklu yıldızın kuyruğu.

- Senin niye kuyruğun var?
sorusunu boşluğa bıraktı kuyruksuz huysuz yıldız. Soru boşlukta yitip gitti. Zaten boş bir soruydu.

- Ben kuyruklu yıldızım.
yanıtıyla salındı, kuyruğuyla boşlukta çember çizdi kendini pek beğenen kuyruklu yıldız.

- Benim niye kuyruğum yok?

- Sen kuyruksuz yıldızsın...

- Haksızlık bu!
diye isyan etti kuyruksuz huysuz yıldız.

- Hasbinallah velivelvekil!
tümcesinin tam sırasıydı ve fakat kuyruklu yıldız bu sözleri bilmiyordu, bu ve beşbenzemezi kavramları yoktu. Niçin kimi yıldızların kuyruklu, kimisinin yusyuvarlak, kimisinin albayların omuzundaki biçimde olduğunu, kendisinin bu sonsuz boşluk içinde nasıl oluştuğunu hiç anlayabilmiş değildi. Zaman içinde rahmetli kuyruklu yıldız ağbilerinden öğrendiği şeyler vardı. Olumsuzca kuyruğunu sallamakla yetindi. Çok bokkakan bir fikir olmasına rağmen;

- Bana ne bana ne, ben boşlukta deli gibi kaymak istiyorum...

diye tutturdu huysuz yıldız.

- Hiç zamanı değil!

diye kıvrıldı kuyruklu yıldızın kuyruğunun ucu. Bulundukları yerden güneşi göremedikleri için zifir karanlıktı uzay. Kuyruklunun kuyruk ucunu hiç ciddiye almayarak bıraktı kendini boşluğa kuyruksuz huysuz yıldız, hızla ilerlemeye başladı uzayda ve bundan müthiş bir keyif aldığını farketti.

- Lan niye bugüne dek hiç kaymamışım ben? Çok zevkliymiş be!

diyerek iki meteorun arasından geçti yıldırım hızıyla. O geçer geçmez oluşturduğu çekimle çarpıştı meteorlar. Bu durumu farketmedi dikiz aynası olmayan kuyruksuz huysuz yıldız.

- Hassiktir!

dedi meteorların küçük tefeği. Çok parçaya bölündüler meteorlar.

- Meteorken, Me ve Te ve Or biçiminde parçalanmamız çok salakça oldu!

diye düşündü küçük tefek meteorun boşlukta savrulan Me bölümü. Alevler saçan Te bölümü ile çarpıştılar, kaynaşıp yapıştılar; Mete olarak küçük bir gezegenin çevresinde anlamsızca dolanmaya başladılar.

- Or kimbilir nerelere gitti!

diye düşündüler.

- Nerden çıktı o ibne yıldız?

diye sordu Me.

- Kafasına göre kayıyor işte salak!

diye yanıtladı Te. Birbirlerine daha sıkı sarıldılar. Yekvücut oldular.

Kuyruksuz huysuz yıldız bir uzay gemisinin rada-

rında görüldü. Uzay gemisinin kumanda göstergesinde kırmızı, turuncu ışıklar yanıp sönmeye başladı. Göstergenin karşısındaki minicik platin taburede pinekleyen, burnu çükünden büyük, cüce nöbetçi kaptan yardımcısı, kaptanı uyandırma tuşunu tıkladı. Uzay gemisinin camla kaplı kıç güvertesinde uyuyan, burnu çükünden büyük cüce kaptan kafasında yanan kırmızı ışıkla uyandı, kolundaki bir tuşu tıklayarak kumanda göstergesinin karşısına ışınladı kendini. Radarda uzay gemisine hızla yaklaştığı gözlenen kuyruksuz huysuz yıldızı sağ kolunun ucundaki tek parmağıyla göstererek;

- Ne bu?

dedi şaşkınlıkla, burnu çükünden büyük cüce kaptan.

- Bir yıldız, bize doğru kayıyor...

diye yanıtladı platin tabureden zemine sıçrayarak esas duruşa geçen, burnu çükünden büyük, cüce nöbetçi kaptan yardımcısı.

- Nerden çıktı bu yıldız? Haritada yok! Rotayı değiştirin!

diye buyurdu, uzay gemisinin çükü burnundan çok küçük kaptanı. Işık hızıyla çarketti çok ışıklı uzay gemisi, güneş sisteminden çıktı.

- Hiç girmeyelim şu gıllıgışlı güneş sistemine, diyorum, sakalımız yok dinletemiyoruz!

diye söylendi uzay gemisi.

- Uranyum lâzım. Uranyum olmasa sen nasıl uçacaksın?

diye fırçaladı onu, burnunu çüküne sürten kaptan. Sus pus oldu beyinsiz uzay gemisi. Kara deliklerin arasından süzülerek güneş ötesi sistemine geçti.

Kuyruksuz huysuz yıldız Ay'ın yanından geçerek

dünyaya yaklaşmaya başladı. Ay;

- Kimsin lan sen? Nerden çıktın?

dediyse de, bunu duymadı merakla dünyaya yaklaşan kuyruksuz huysuz yıldız. Giderek büyüyordu tostoparlak gezegen. Gezegenin çevresinde dolanan minicik uyduları görünce frene bastı. Fren tutmuyordu! Cismen ne olduğunu algılayamadığı bir iki uyduya çarptı. Neye uğradığını şaşıran uydular un ufak oldular.

Dünyada insanlar telâşlandılar.

- N'oluyor?

- Bilmiyorum ki... Cep telefonu çekmiyor...

- Televizyon yayını da kesildi...

- Çanak antene bi bok olmuştur... Fakat cep telefonu niye çekmiyor?

Kuyruksuz huysuz yıldız, dünyanın çevresinde sinek gibi uçuşan uçakları görünce pek şaşırdı. Yıldız değil, gezegen değil, bunlar ne?

Yeryüzüne çarpmaktan son anda kurtularak dünyaya teğet geçti, dünyalılar tarafından hiç farkedilmeyerek frensiz kayışını sürdüren kuyruksuz huysuz yıldız, bir karadeliğe girip kayboldu. Oh, iyi oldu! Kural dışı, organının keyfine kaymalara müsait değildir uzay.

Bir bulut biçiminde gökyüzünde gülümsedi nur yüzlü Hüseyin Rahmi Gürpınar, insanlar yeryüzünde, yıldızların altında izdivaç halindeyken.

HERKESİN ELİ BİRBİRİNİN CEBİNDE

Aşırı kalabalık caddede cep telefonumu çalan tipe hiç çaktırmadan, onun mesaisi sırasında cüzdanını çalarak, cüzdanımı çalanın kıç cebinden cep telefonunu araklayarak, telefonlu ve cüzdanlı olarak, yani neredeyse zararsız ulaştım Beşiktaş vapur iskelesine. Vapura daha 20 dakika var.

İskeleye ulaşan yolun köşesindeki kafeye girdim. Her zaman kalabalıktır burası. Kimi vapur bekler. Kimi Boğaz'ı seyreder, kimisi dalgın, Godot'yu bekler. Samuel Beckett'i de bekleyen var belki, ama o daha çok bekler!

Deniz tarafında bir masa buldum, oturdum. Ben burda yanlışlıkla çalışıyorum, yüz ifadeli, bezgin garson yanaştı. Votka söyledim. Bir şey demeden gitti.

Arakladığım cüzdanda benimkinden yirmi lira fazla varmış, kârdayım. İki kredi kartım vardı, onun da iki kredi kartı var, olay tamamdır yani. Cüzdanında ayrıca bir maç bileti, kimlik ve vesikalık bir genç kız fotoğrafı vardı 1988 doğumlu salak Selim'in. Edindiğim yeni telefonun numarasını bilmiyorum, ilk çaldığında kaç numarayı aradınız, cinfikir sorusuyla yeni numaramı öğreneceğim. Doluntusu bitmeden yeni telefonuma bir elektrik doldurgaçı almam lazım! Çalınan telefonunki buna uymaz, marka farklı. Olsun, benimkini araklayan salak Selim de ona doldurgaç almak zorunda, ödeştik! Arakladığım telefondan bankaları arayıp, kredi kartlarımı iptâl ettirdim. Kendi numaramı aradım, pek tabii olarak ulaşılamıyor. O keriz benim kartı fırlatıp attığı için, şu an telefonsuz ve bankalarına erişmesine daha bir süre

var... Belki de cüzdanını arakladığımın farkında değil. Geri zekâ! Kendimi salak Selim'den ve cüzdanımı araklayan tipten daha akıllı bularak kıvandım. Onlar kapıp kaçarken, ben kaptım, kaçmadım.

Selim'in cüzdanındaki vesikalık fotoğraf solgun, eski, kırışmış... Bu kız artık o kadar genç değil yani... Belki de Selim'in ilk aşkı... Kısa saçlı, gözlüklü, esmer, elmacık kemikleri çıkık bir kız... Resimdeki kırışıklıklar aşk izleri sanki.

- Bu Selim'in eli değil!

diye düşündü fotoğraftaki kız. Hiç sesini çıkarmadı.

Ben burda yanlışlıkla çalışıyorum, yüz ifadeli, bezgin garson votkayı getirip koydu masaya. Salınarak uzaklaştı.

Beşiktaş'tan Kadıköy'e geçeceğim zaman, iskeleye erken gelip bu kafede bir iki tek atmayı seviyorum. Esrik kafa daha güzel oluyor vapur yolculuğu. Boğaz köprüsü trafiği cinnetini yaşamadan, İstanbul'u bir film gibi seyrederek, iyot kokusunu genzime çekerek ulaşıyorum Kadıköy'e. Kafede vapur beklerken keyfim gıcırsa, çeyrek kala vapurunu pas geçip daha az kalabalık çeyrek geçe vapuruna binmeyi yeğ tutarak, yeni bir kadeh söyleyip Boğaz'a akşamın usul usul çöküşünü, Üsküdar'ın bir bir yanan ışıklarını seyre dalarım.

Yeni edindiğim telefon öttü. Gayet salak bir melodi çalıyor. Neyse, onu sonra değiştiririm... Arayan Gaye! Açıp açmamak konusunda kararsızım... Herkes dönüp bana bakıyor;

- Niye açmıyorsun ki lan telefonunu?

demek ister bakışlardan tedirgin olarak mecburen açıyorum.

- Alo?
- N'aber?

diyor bir genç kız sesi.

- Kimsiniz?
- Gaye ben!... Muhteşem?
- Ne muhteşem?... Siz kimi aramıştınız?
- Muhteşem'i!

Demek cüzdanımı araklayan ibnenin adı Muhteşem! Cebimden kalem çıkarıp peçetelikten bir peçete çektim.

- Kaç numarayı aramıştınız?

Gaye'nin söylediği numarayı not ettim peçeteye. Artık telefon numaramı biliyorum, ismim Muhteşem! Gaye'ye ismimin Muhteşem olmadığını belirttim.

- Manyak mısın oğlum sen?

dedi Gaye, gayet şaşkın.

- Evet.

deyip kapattım, gayet sakin.

Uzaktan göründü Kadıköy vapuru, iskeleye doğru çarkediyor. Bir vokta daha söyledim ve hesap istedim, ben burada yanlışlıkla çalışıyorum, ifadeli, bezgin garsondan. Kredi kartıyla ödeme yapacağımı belirttim. Hiçbir şey demeden bezgince uzaklaştı masamdan. Genelde burada nakit öderim, bu kez cep telefonumu çalan Selim ibnesinin kartıyla ödemeye karar verdim. Şifresini bilmiyoruz. Olsun, deneriz. Doğum tarihi 1988... Bir sürü keriz unutmak korkusuyla şifre olarak doğum tarihini kullanıyor... Denerim, olmazsa nakit öderim.

Zimmete geçirdiğim, Muhteşem ibnesinin hiç de muhteşem olmayan, dandik telefonu yeniden çaldı.

Gaye arıyor! Açtım.

- Alo?

- Alo! Muhteşem Sokar'ın telefonu değil mi?

dedi tedirgin bir sesle. Demek soyadı Sokar cüzdanımı çalan Muhteşem ibnesinin. Kararlı bir sesle yanıtladım:

- Hayır. Artık benim telefonum.

- Siz kimsiniz?

diye sordu Gaye.

- Mülâyim Sokar!

diyerek kapattım.

- Bunlar Muhteşem'in parmakları değil!

diye düşündü, hiç de muhteşem olmayan, dandik cep telefonu.

Muhteşem Sokar ha! Eşşolueşşek! Şeytan diyor git karakola, Muhteşem Sokar cüzdanımı çaldı, diye şikâyette bulun. Ve fakat polis, hırsızın adını soyadını nerden biliyorsun, diye sorunca iş karışabilir. Ayrıca bu isme de gıcık olabilirler, kıçımdan uydurdum diye düşünülebilir. Başım belâya girebilir... Şeytanın dediğinden bize ne? En iyisi polisi hiç bulaştırmayalım bu işe...

Vapur iskeleye yanaşırken, elinde kredi kartı sokma aygıtıyla geldi bezgin garson. Tıkladım 1988'i, şifre kabul edildi!

- Goool!

diye bağırdı, içine kart sokulup çıkarılmasından büyük bir zevk alan "bana kart sok, hemen çıkarma lütfen" aygıtı. Selim de doğum tarihini şifre edinen kerizlerden işte. İstanbul'un fethini de şifre edinebilirdin salak! Bahşiş olarak Selim ibnesinin cüzdanındaki kasa fazlası yirmi lirayı uzattım, sıvazlayarak uzaklaştı, ben burda yanlışlıkla çalışıyorum, ifadeli, bezgin garson.

Tam kalkarken, giderek şekline, rengine alışmaya çalıştığım yeni telefonum gene çaldı. Arayan gizli numara! Açmamayı düşündüm. Giderek yükseliyor sesi. Herkes dönüp;

- Niye açmıyorsun lan, telefonun kafa ütülüyor, hemen aç ve bitsin bu hiçbir anlam içermeyen elektronik gürültü!

demek istercesine bana baktı. Hemen anladım bakışlarından, açtım.

- Alo?

- Kimsin lan?

dedi, karşıdaki sinirli erkek sesi. Hızla çıktım kafeden, iskeleye doğru yürümeye başladım. Sorusunu yineledi, giderek sinirsel katsayısı yükselen erkek sesi.

- Sen kimsin lan?

diye yanıtladım, eşdeğer sinirsellik düzeyinde.

- Ben o elindeki telefonun sahibiyim. Niye çalıyorsun lan sen benim telefonumu?

- Sen benim cüzdanı çaldığın için. Ödeştik Muhteşem Sokar!

deyince duraladı, sesinin tonu alçaldı, küstah rengi kayboldu:

- Sen benim adımı nerden biliyorsun?

- Senin rehberden Gaye'yi aradım, o söyledi.

dememle birlikte kapattı. Telefonu kapalı konuma aldım.

Kıç güverteye yerleştim. Hava soğuk da olsa, üşüsem de kıç güvertede oturmayı yeğliyorum, bence vapurun en güzel yeri burası. Çaycı çay getirdi. Kaptan düdük öttürdü, alındı demir, suları yararak yola koyuldu beyaz vapur... Önce Selim'in kimliğini fırlattım denize,

sonra vesikalık genç kız fotoğrafını. Salak Selim'in naylon kaplı kimliği su yüzünde gezintiye koyulurken, kırışık vesikalık genç kız fotoğrafı ıslanarak gömüldü suya, balıklar üşüştüler fotoğrafa, dört yanından didiklemeye başladılar.

- Düşte miyiz?

diye sordu, fotoğraftaki kısa saçlı, gözlüklü, esmer, elmacık kemikleri çıkık kızın sağ gözü, sol gözünü didikleyen balığa. Balık yanıt vermedi.

Gelecek haftaki derbi maçın biletini atmadım. O gün maç girişinde, ederinden de fazlaya pazarlayabilirim bileti ve o parayla salak Selim'in şerefine içebilirim.

Kadıköy'den atladım tramvaya Bahariye'ye geldim. Eve yakın markete daldım. Selim'in kredi kartıyla ödemek üzere bana uzun süre yetecek, sıkı bir alışveriş yaptım. Market çıkışı sorun olmadı, hâlâ iptâl ettirememiş keriz. Eve gelirken kaldırıma attım her iki kartı. Devreden çıkana kadar elegeçiren kullansın. Bu bir sokak dayanışması... Üstelik bunu şiddetle haketti Puşt Selim.

Şaşkınca birbirlerine baktılar kaldırımdaki kredi kartları.

- Niye atıyor ki, henüz iptâl edilmedik!

dedi, az önce markette kart aygıtına sokup çıkarılan ve bu giriş çıkıştan büyük bir zevk alan.

İZMARİT GÜLÜMSEDİ

Beş yıldızlı otelin yüzme havuzunun spor klübüne üyeydi. İş adamı görünümlüydü. Ancak bütün gününü havuzda güneşlenerek geçirdiğine göre, pek bir iş yapıyor denilemezdi. Cep telefonuyla uzun görüşmeleri olurdu. Spor yaptığı ya da havuza girdiği görülmemişti. Zaten saç sürekli jöleli, yüzme söz konusu değil. Belki yüzme bile bilmiyordu. Havuza gelir çevreyi keser, nerde yalnız, hoş bir bayan varsa onun yanına havluyu sererdi. Asıl işi havuz zamparalığı.

Rüzgârlı bir gün, havuz bomboş, sadece sarışın bir kız yatüstümegüneşlene uzanmış kitap okuyor, sarı uzun saçları uçuşuyor rüzgârda. İki kulağına takılı dinleyicilerin kablosunun ucu, kızın yerde duran büyük bez çantasına girip kayboluyor. Bir ayağı belirli bir âhenkte dingildiyor. Belli ki, o kablo çantanın içindeki müzikçalan ingilizce isimli, ayak dingildettirici zamazingoya bağlı.

Papyonlu garson kıza kocaman bir bardakta içi buz dolu meyve suyu getirdi. Nazikce bıraktı yatüstümegüneşlenin yanındaki küçük masaya. Kız gülümseyerek eliyle teşekkürümsü bir işaret yaptı, kitabına daldı. Garson havuz girişindeki dikilme noktasına geri döndü.

Bir elinde cep telefonu, sigarası, çakmağı, öbür elinde deniz havlusu, gözünde güneş gözlüğü, ayağında parmak arası terlik, girdi kapıdan havuz zamparası.

- N'aber Necmi?

dedi girişte dikilen papyonlu garsona. Gülümseyerek selâmladı onu Necmi:

- Hoşgeldiniz beyefendi.

Yatüstümegüneşlene uzanmış sarışın kızı keserken;

- Bana bir cintonik, içine iki tane kiraz at!

dedi garsona, koskoca havuzda başka yer yokmuş gibi, göbeğini içine çekerek kızın yanına gitti, onun sağındaki boş yatüstümegüneşleni kıza daha da yanaştırarak üstüne havlu serip yüzüstü uzandı havuz zamparası. Kız onunla hiç ilgilenmedi. Kitabına dalmış, müziğini dinliyordu. Devingenlik katsayısı yükselmiş cinsel organını yatüstümegüneşlenin gergin bezine dayamış, saçı jöleli herif güneş gözlüğünün ardından, sanki o noktaya bakmıyormuş gibi kızın bikini altıyla göbek deliği arasındaki ayva tüylerini inceliyor, onların rüzgârda titreşiminden tahrik oluyordu.

- Bize bakıyor!

dedi en uzun ayva tüyü.

- Farkındayım.

diye yanıtladı boyu kısa, kendi mağrur ayva tüyü.

Papyonlu garson beyefendinin içi çift kirazlı, bol buzlu içkisini getirdi.

Beyefendi içkisinden bir fırt aldı, sigara yaktı. Kızla diyalog açmak istediyse de, kulakları dinleyicilerle tıkalı kız onu duymadı. Bunun üzerine havuz zamparası ısrarla kızı dürtükledi. Kız sağ kulağındaki dinleyiciyi çıkardı, ne var, gibisinden baktı adama.

- Küllüğünüzü kullanabilir miyim?

diye gülümsedi havuz zamparası.

- Niye ona soruyor ki? Kimseye ait değilim. Otelin henüz araklanmamış bir demirbaşıyım ben...

diye düşündü boş küllük.

- Tabii.

dedi kız ilgisizce, dinleyiciyi yeniden kulağına taktı, yatüstümegüneşlende ters dönerek yüzü koyun yattı, kitabına gömüldü.

- Bu pozisyonu sevmiyorum, ikiye katlanıyorum, buruşuyorum, büzüşüyorum... Sırtüstü yatsana be kızım...

diye söylendi uzun ayva tüyü.

- Ayrıca bu durumda hiçbirşeyi göremiyoruz.

diye şarladı boyu kısa, kendi mağrur ayva tüyü.

Havuz zamparası doğruldu, gözlerini kızın mayosunun kıçı arasında kaybolan ipimsi çizgisine dikti, sigarasından derin bir nefes çekti, dumanını burnundan savurdu rüzgâra. Sigarayı yarılamadan ikinci dürtükleme girişiminde bulundu. Kız sol kulağındaki dinleyiciyi çıkardı, az önceki;

- Ne var?

duygusunu yeniden baktı.

- Çok rüzgârlı, değil mi?

gibisinden lâfa girdi havuz zamparası.

- Evet.

dedi kız, gene dinleyiciyi kulağına takıp kitabına, müziğine yelken açtı.

Havuz zamparası ve pasif içici rüzgâr çabucak tükettiler sigarayı. Kullanım iznini aldığı külllükte söndürdü sigarayı, gözlük ardındaki devingen gözleri kızın kıçının deliğine odaklanmış herif. Rüzgâra direnemeyen izmarit havuza uçtu. Girişte dikilen papyonlu garson içeri girdi, bir kepçeyle geri döndü, havuzda yüzen izmariti aldı.

- Sağol ağbi, az kalsın boğulacaktım!

ıpıslak cümlesini ifraz etti, sırılsıklam izmarit.

Kararlı bir biçimde üçüncü dürtüklemeyi gerçekleştirdi havuz zamparası. Kız kitabı kapattı. Doğruldu. Kulaklarından dinleyicileri çıkardı. Rüzgârda savrulup kendilerine geldiler ayva tüyleri.

- Ne var?

diye sordu kız, rahatsız edildiğinin altını kırmızıyla çizen bir biçimde.

- Hostes misiniz?

diye sordu havuz zamparası, dudaklarında müstehzi bir gülücük.

- Hayır.

Bir an duraladı adam ve sonra:

- Nesiniz?

diye sordu, karşısındakini nesne olarak gören salak nesnel bakışlarla.

- Motorum!

dedi kız. Uzun bir sessizlik oldu. Bu denli uzamasından sessizlik de sıkıldı.

- Şiştin mi?

diye kıkırdadı uzun ayva tüyü.

- Mosmor oldu!

diyerek bir kahkaha attı boyu kısa, kendi mağrur ayva tüyü. Kahkahası bir ıslık gibi çınlayarak, rüzgârla sarmaş dolaş uçup giderken çöp tenekesinde güneşlenen nemli izmaritin üstünden geçti, sonucu çok merak eden izmarite, o iş olmadı gibisinden alaylı bir işmar çaktı. İzmarit gülümsedi.

OKUL SEVMEYEN ÇOCUK

- Ur, Urup, Larsa... Lagaş!

gibi bağırtılarla uyanıyordu gece uykusundan. Sonra gene uyuyor, sabaha karşı;

- Mercidabık, Ridaniye, Çaldıran!

diye dikiliyordu yatağın ortasında. Kimi geceler;

- Bir üçgenin iç açılarının toplamı yüzseksen, yarım üçgenin açılarının toplamı doksan, çeyrek üçgeninkiler kırkbeş, kırkbeşin yarısı yirmiki artı bir, iki üçgenin iç açılarının toplam toplamı üçyüzaltmış, yıl üçyüzaltmış beş gün...

sayıklamalarıyla sıçrıyordu düşünden çalar saatin acı sesiyle.

Hiç de ona göre bir yer değildi okul. Saçma bir işle uğraştığını düşünüyordu.

- Okul neymiş?

garip sorusu fırdolanıyordu ufarak beynini.

İlköğretimin altıncı sınıfında iki yıl üstüste çakınca, duruma sinirlenen babası onu okuldan aldı, bir Kuran kursuna yazdırdı. Sofuluğundan, dindarlığından değil. Oğluna bir ders vermek istiyordu. Okulu beğenmiyor musun, al sana Kuran kursu oğlum!

Koltuğunun altında Kuran, Namaz Hocası başladı kursa okulu sevmeyen çocuk. Arap harflerini öğrenmenin zorluğu ilk sıkıntısı oldu. Latin harfleri gibi değil, her harf bir resim yapar gibi çiziliyor, onları birbirinden ayırdeden özellikler pek belirgin değil. Latin alfabesinde A, E'ye, G, Z'ye hiç benzemez. Arap alfabesinde harfler birbirlerine pek benzeşiyorlar. AYIN'ın üstüne bir nokta koyuyorsun GAYIN oluyor. Ayın kim? Gayın ne?

T'nin üstüne üçüncü bir nokta koyunca S oluyor. ELİF var, bir de LAMELİF. H'nin ortasına bir nokta koyuyorsun CİM oluyor. CİM ne? Altına çizgi çizince Cİ, üstüne çizgi çizersen CE okunurmuş! Kendisinden sonrakiyle birleşmeyen birbirine küs harfler var...

Bu sefer de;

- Kaf kaf kaf! Sin sin sin! Kaf sin kaf sin kaf sin kaf sin kaf...

inlemeleriyle uyanmaya başlamıştı gece derin uykusundan.

Bir gece düşünde, kendini Kuran kursunda hocanın yerinde gördü.

Hoca gibi giyinmiş, rahlenin arkasında oturuyor, hoca ise onun sırasında onun kılıklarını giyinmiş olarak bulunuyordu. Öğrenci hoca arap harflerini öğrenemeyeceğini, bunu beceremeyeceğini söylüyor, çocuk rahlenin ardından onu azarlıyordu:

- Öğrenilmeyecek bir şey yok, eşek herif! Sus! Günâha giriyorsun... Dünyada milyonlarca müslüman bu alfabeyi kullanıyor... Japon alfabesi daha mı kolay?

Hiç de ona göre bir yer değildi Kuran kursu. Saçma bir işle uğraştığını düşünüyordu. Okulunu özler bir bunalıma girmişti okul sevmeyen çocuk. Namazda okuması gereken duaları, latin harfleriyle küçük kağıtlara yazmıştı. Namaza durmadan önce onları seccâdenin başucuna yerleştiriyor, oradan okuyarak kılıyordu namazını. Bunu günde beş vakit yaptığı için, ilerleyen zaman içinde kağıda bakmadan da okur oldu, anlamını bilmediği o duaları.

Kurs hocası her gün garip hikâyeler anlatıyordu;

- Allahın bize bahşettiği bir yaz günü bahçede

oturmuş namaz vaktini bekliyordum. Bahçenin duvarı dibindeki ekmek kırıntılarını, duvarı aşarak yuvalarına taşımaya uğraşıyordu bir karınca ordusu. İçlerinden biri dikkatimi çekti, kendinden büyük bir ekmek kırıntısıyla duvara tırmanıyor, tepeye ulaşamadan yere düşüyor, yılmadan hızla yeniden tırmanıyordu duvara... O çalışkan karıncayı seyre dalıp gitmişim, ezan sesiyle kendime geldim...

- Hocam, niye yardım etmediniz ona?

diye soruyor çocuk;

- Nasıl yardım edebilirdim ki?

diye soruyordu hoca.

- Parmağınızı uzatsanız karınca üstüne çıkar, siz de onu duvarın üstüne bırakırdınız.

deyince çocuk;

- Ben o müslüman karıncanın gururunu kırar mıyım hiç?

diye yanıtlıyordu hoca.

Karıncalar da mı müslüman yani? Karıncalar bu arap harflerini okuyabiliyorlar mı? Duaları ezbere biliyorlar mı? Giderek karışıyordu kafası. Kuran kursunu okuldan daha sıkıcı bulmuştu çocuk. Sonunda bu duygusunu belirtti babasına.

- Peki oğlum. O zaman sana bir iş bulalım, çalış! dedi durumu sakin karşılayan baba.

Çocuğa bir inşaatta iş bulundu. Kuran kursunu sevmiyorsan, al sana inşaat işçiliği oğlum! Babanın oğluna ders vermesi sürüyordu. İnşaat işçisi olarak çalışmaya başladı Kuran kursunu sevmeyen çocuk. Hem bu durumda bir yevmiyesi olacaktı. Oysa Kuran kursu tam tersiydi, oraya para ödeniyordu. Canla başla çalış-

maya başladı inşaatta. Akşamları eve yorgun geliyor, hemen yemekten sonra, kimi akşam yemek yemeden uyuyordu. Ama mutluydu. Haftasonu para alacağını düşünüp yumuyordu gözünü.

İlk haftalığını ödediklerinde eve gelirken manavdan kocaman bir karpuz satın aldı.

- Lan nasıl taşıyacaksın sen beni? Kafandan büyüğüm!

düşüncesiyle telâşlandı küt diye yere düşüp yarılmak istemeyen karpuz. Evin kapısında gülerek ve gururla uzattı anasına telâşı dinmiş karpuzu:

- Para kazandım! Eve karpuz aldım.

Kaptı karpuzu, mutfağa gitti annesi, gözünden yaş süzüldü karpuzu keserken. Kadının gözyaşı bir karpuz çekirdeğine damladı. Alışık olmadığı bu kekremsi tadı çok garipsedi karpuzun çekirdeği.

Pek keyifli yediler o akşamki karpuzlu yemeği. Üstüne gözyaşı damlayan karpuz çekirdeği, çocuğun tabağının kıyısından izliyordu neşeli akşam yemeğini. Çocuk yatmaya giderken arkasından:

- İyi geceler!

bile dedi ve fakat kimse duymadı karpuz çekirdeğinin ıslak sesini.

Güzel bir uykuya daldı o gece çocuk. Düşünde kendisini denizin üstünde dingildeyen, gemi kadar büyük bir karpuz dilimi kabuğunun üstünde gördü. Geminin kaptanı okuldaki matematik öğretmeniydi. Okuldaki gibi ters ters bakmıyor, gülümseyerek başını okşuyor, başındaki kaptan kasketini çıkarıp çocuğun başına takıyor, çocuk geçiyor dümene, o kullanıyordu dalgalar üstünde seken dev karpuz kabuğu gemiyi...

İnşaatta yaptığı iş genelde tuğla taşımaktı. Birer birer değil, kucak kucak taşınıyordu tuğlalar. Yaz sıcağı bastırınca zorlaştı iş, sanki yazın daha da ağırlaşmıştı kışın taşıdığı tuğlalar.

- Çabuk olun! Sallanamayın!

diye düzenli fırça çekiyordu kalfa.

Hiç de ona göre değildi inşaat işçiliği. Saçma bir işle uğraştığı düşüncesi fırdolanıyordu ufarak beynini.

Yorgun argın eve döndüğü bir yaz akşamı, yemekte babasına inşaat işçiliğinin çok zor olduğunu, bu işi sürdüremeyeceğini belirtti.

- Tabii zordur. Ben seni hayatın zorluklarını gör, diye orada çalıştırdım. Peki, şimdi ne yapmak istiyorsun oğlum?

diye sordu babası. Bir an sustu çocuk, çiçekli masa örtüsünün çiçeklerinde bir süre sağ elinin işaret parmağını gezdirdi, sonra konuştu:

- Kuran kursuna gitmek istiyorum baba!

Anne ve baba şaşkınca birbirlerine baktılar. Kulaklarına inanamadı masa örtüsündeki çiçekler. Soru işaretleri baktılar birbirlerine.

- Niçin oğlum?

diye sordu baba tedirgince.

- Kuran tuğladan çok hafif!

diye yanıtladı çocuk.

- Diyalektiğin dibi yosunlu!

dedi masa örtüsündeki çiçeklerden biri.

HIZLANDIRILMIŞ DEVR-İ ALEM

Maun masanın çekmecelerindeki özel eşyayı toplayıp çantasına koydu yavaş yavaş. Bu toparlanmayı geciktirmek istiyordu sanki bilinçaltı. Oysa bilinçüstü;

- Kalk gidelim, hemen çıkalım burdan!

çocuksu sevinciyle patıranıyordu. Bilincin altıyla, üstü didişmekteyken bilinçsizce sıvazladı üstü boş maun masayı.

- Eyvallah emektar masacığım! Artık ayrılıyoruz!

diyerek gülümsedi.

- Niye?

demek istercesine baktı, konuşmayı bilmeyen masa.

- Emekli oldum masacığım.

- Yok yahu? O kadar zaman geçti mi?

diye düşündü maun masa. Çantasını aldı, kapıya doğru yürürken suskun masanın düşüncelerini yanıtladı:

- Tabii be! Yaş 71 oldu masacık. Ama ben kendimi delikanlı gibi hissediyorum. Turp gibiyim!

- Vay canına! Demek ben de 127 yaşıma geldim.

düşüncesi yükseldi masadan tavana doğru.

- Sen maun bir turpsun! Benden sonrakini de emekli edersin masacık.

diyerek çıktı odadan, genel müdürün kapısına gitti, tıkladı, girdi içeri.

- Vedâlaşmaya geldim. Gidiyorum efendim.

- Oturun, bir kahve içelim.

diye buyur etti genel müdür. Kendisine kuruma verdiği emek ve katkılarından ötürü teşekkür etti. Emekliliğini nerede, nasıl geçirmeyi düşündüğünü sordu.

- Dünyayı dolaşmak istiyorum efendim. Çocuklu-

ğumdan beri içimde kuluçkaladığım dünyayı dolaşmak arzulu yolculuk virüsüne uyarak, kapıp bavulu gideceğim.

Genel müdürle vedâlaşıp çıktı kırk yıldır çalıştığı binadan, çocuksu bir sevinçle evinin yolunu tuttu artık emekli Salim bey.

Evde hummalı bir faaliyet vardı. Karısı Melek hanım, kızı, oğlu, kız kardeşi, gelini, fırlama torun Selçuk, yeğenler, enişteler, ailenin en yaşlısı Süheyla teyze, yan komşular Cevat bey ve eşi Nazmiye hanım Salim beyin emekliliğini kutlamak üzere bir akşam yemeği için toplaşmışlardı. Melek hanım mutfakla salondaki uzun yemek masası arasında mekik dokuyor, kızı, gelini ona yardım ediyorlardı.

Uzun uzun çaldı kapı zili. Melek hanım açtı kapıyı, Salim bey elinde şaraplar, şampanyalar, kapıda gülümsüyordu:

- Artık emekliyim meleğim!

Uzun sürdü neşeli akşam yemeği. Şarapları şampanyalar kovaladı.

Boş şişeler istif oldu mutfakta, aralarında muhabbete koyuldular:

- Neyi kutluyorlar bunlar?

diye sordu boş şampanya şişesi boş şarap şişesine.

- Bilmiyorum. Yalnız kırmızı şarap o kadehlerde içilmez!

yanıtıyla suskunluğa göçtü biraz sonra çöpe atılacağını bilen boş şarap şişesi.

- Sanki şampanya likör kadehinde içilir!

diye iç geçirdi boş şampanya şişesi.

Salim bey dünyayı gezme planlarını anlattı. Karı-

sı Melek Avrupa'dan başlamayı düşünüyor, Salim bey ise daha pek kimsenin gitmediği, uzak ülkeler düşlüyordu:

- Avrupa'ya herkes gidiyor! Ben diyorum ki meselâ Japonya'dan başlayalım... Ya da Yeni Zelanda'dan...

Hangi ülkenin adı geçse, salonun bir köşesinde dart oynayan fırlama torun Selçuk lâfa karışıyor:

- Ben de gelicem!

diye bağırıyordu.

- Sensiz gider miyim yahu?

diye kahkaha atarak biricik torununa keyif bağışlıyordu dede.

- Çocuğun okulu var!

- Yahu ülkeyi terketmiyoruz ya Melek, bir ay sonra okul tatil. Yaz tatilinde gideriz, sonbaharda geliriz, Selçuk okuluna gider, biz başka ülkeye yelken açarız...

- Ben okula gitmem! Ben o başka ülkeye de gelicem! Okuldan emekli olmak istiyorum!

diye şarlıyordu fırlama torun Selçuk.

Hangi ülkeden başlanılması konusunda herkes parlak fikirler öne sürüyordu. Komşu Cevat bey Çin'in çok ilginç olduğunu söylerken, eşi Nazmiye hanım Balear adalarını öneriyor, ailenin en yaşlısı Süheyla teyze sadece filmlerde görüp aşık olduğu Venedik'in güzelliklerini dile getiriyor, gelin Serap Bangkok'u anlata anlata bitiremiyor, Murat enişte ikidebir Fas'ı gündeme getiriyor, oğlu Timur Küba'yı, kızı Figen Hindistan'ı cazip buluyor, Sami enişte Mısır ve Nil nehri gezisi konusunda ısrar ediyorken, Salim bey:

- Yahu gidecek olan benim! Size ne?

diyerek susturdu hepsini.

- Ne demek size ne? Birlikte gitmeyecek miyiz Salim?
diye sinir yaptı karısı Melek.

- Elbette birlikte gideceğiz meleğim.

- O zaman benim fikrim de alınsın.

- Ben Amerika'ya gitmek istiyorum!
çığlıklarıyla ortalığı birbirine kattı fırlama torun Selçuk.

Salim bey masadan kalktı, içeri gitti, elinde kocaman bir dünya haritasıyla geldi. Astı haritayı salonun duvarına.

- Selçuk dünya haritasına dart atacak, nereye saplanırsa oraya gideceğiz, tamam mı!
diyerek tartışmalara son verdi.

Fırlama torun Selçuk gidilecek yeri belirleme hakkının kendisine verilmesine çok sevinerek sevinç çığlıkları atıyor, dünya haritasına dart okunu saplamak için sabırsızlanıyordu.

- Sonuca itiraz yok, tamam mı meleğim?
diye sordu eşine Salim bey.

- Peki.
diyerek boyun büktü Melek hanım.

Fırlama torun Selçuk gerildi, Amerika'yı hedefleyerek fırlattığı dart oku, gidip Kenya'ya saplandı!

- Kenya mı?
diye suratı buruştu Melek hanımın.

- Evet! Kenya meleğim! Çok ilginç! Safari yapabiliriz! Hint Okyanusu'nda yüzebiliriz...

- Ne Kenya'sı yahu? Konya'ya gidin, daha iyi!
diye sırıttı, soğuk esprileriyle pek övünen Sami enişte. Ondan başka gülen olmadı.

- Kenya neresi ayol?

sorusunu öksürüğe arkadaş etti Süheyla teyze.

- Afrika'da Süheyla teyze.

- Afrika'da ne işiniz var ayol? Venedik'e gidin siz!

- Yaşasın Afrika'ya gidiyoruz!

diye zıplıyordu fırlama torun Selçuk.

- Kenya iyi aslında. Ucuzdur, ekonomik olur.

dedi, muhasebeci Murat enişte.

- Ne ekonomiki yahu? Benim param var. Elli yıl bunun için çalışmışım. Ucuzluk derdinde değiliz. En güzel otellerde kalacağız. En iyi lokantalarda yemek yiyeceğiz. En pahalı şarapları içeceğiz!

kahkahasını patlattı Salim bey.

- Çar çur edecek paraları, bize beş kuruş bırakmayacak!

pis düşüncesini gezdirdi muhasebeci beyninde Murat enişte.

Günlük güneşlik bir haziran sabahı, Salim bey, Melek hanım ve fırlama torun Selçuk'u, Kahire aktarmalı Nairobi yolculuğuna uğurlamak üzere, peşlerinden pencereden sokağa su döken Süheyla teyze dışında tüm aile fertleri gelmişlerdi havalimanına. Yol edenler, yolculardan heyecanlıydı.

İmdat kolunu çekmeyi bir oyun olarak algılayan fırlama torun Selçuk Kahire uçağını birbirine kattı. Hosteslerin oynaması için getirdiği oyuncakların hepsini kırıp küçük parçalara ayırdı. O küçük parçaları oraya buraya, kimi yolcuların kafalarına atmaca oynadı. Sunulan yemeği beğenmeyerek;

- Hamburger isterim!

diye ağlamaklı çığlıklar üretti. Dedesi bira isteyince;

- Ben de bira içicem!

diye tutturdu. Dede bir iki yudum verdiyse de, kendi şişesinden içmek konusunda ısrar etti. Ona da bira söylendi.

- Niye çocuğa içki içiriyorsun Salim?

- Bir iki fırt içerse sızar, huzura ereriz.

cümlesini fısıldadı Salim bey karısının kulağına. Nitekim birayı yarılayamadan derin bir uykuya daldı fırlama torun, uçak huzura erdi.

Nairobi uçağında ise hostes çağıran düğmeye basmaca oynadı. Fırlama torun Selçuk'u kısa zamanda iyi tanıyan hostesler, 17 C hostes çağırınca gidilmesi gerekmediği durumunu birbirlerine bildirdiler. Dedesi uyurken, cebinden arakladığı telefonu açıp uçuş sırasında annesiyle konuşması, hosteslerin inince iade etmek üzere Salim beyin cep telefonuna el koymalarına yol açtı. Koltuğunun yatık durumdan dik duruma geçmesini sağlayan düğmeyi bozmayı başardı. Herkesin koltuğu dikken kendisininkinin yatık durumda kilitlenmesinden büyük keyif aldı. Sonunda emniyet kemerinin kilidini bozmayı da başarınca hosteslerden ve dedesinden fırça yiyerek, dedesinin belindeki pantalon kemeriyle koltuğa bağlandı, küsüp uykuya daldı. Uçak Nairobi'ye inip körüğe yanaşınca, derin bir oh çekti 17. sıranın C koltuğu;

- Çok fırlama çocuk gördüm, fakat böylesini görmedim!

diye gıcırdadı.

Nairobi havalimanından çıkar çıkmaz:

- Dede burası çok sıcak, hemen dönelim!

ağlamamsı bağırma makamından şarladı torun.

- Otelde soğuk hava üfleyici vardır.

diyerek susturdu onu dede.

- Koskoca dünya haritasında bula bula burayı buldun be çocuk! Yazın ne işimiz var burda? Buralara kışın gelmek lâzım...

diye söylendi şakaklarından şıpır şıpır ter damlayan Melek hanım.

İlk günlerini, çevrede biraz dolandıktan sonra otelde geçirdiler. Dışarısı dayanılmaz sıcaktı. Fırlama torun gününü kapalı havuzda tamamlarken, Melek hanım otel odasında oturup televizyon kanallarında gezintiyi tercih etti.

İlk gününü torunuyla yüzme ve dipten gitme yarışlarıyla geçiren Salim bey devrisi gün erken kalktı. Resepsiyondan aldığı şehir haritası elinde Nairobi keşfine çıktı. Bir saat sonra bir taksi sürücüsü tarafından kan ter içinde, perişan bir durumda geri getirildi, resepsiyonun karşısındaki kanapeye yığıldı. Eşine haber verildi. Melek hanım ve fırlama torun telâşla lobiye indiler. Salim beyi muayene eden otel hekimi, bir kalp yetmezliği sorunu olduğunu, hastaneye götürülüp efor testi yapılması gerektiğini söyledi.

- Bi bokum yok yahu! Turp gibiyim!

dediyse de, karısının ısrarıyla ambülans çağırılıp hastaneye götürüldü. Efor testi yapıldı. Test sonucu, kalp yetmezliğini onayladı kenyalı hekimler. Bir süre istirahat etmesi gerektiğini söylediler.

- Ne istirahati yahu? Tatildeyim. Bi bokum yok benim. Hastanede asansör yok! O kadar merdiveni kim çıksa böyle olur test sonucu!

diye türkçe haykırdı kenyalı hekimlere, aslında ingilizce ve fransızcayı oldukça iyi konuşan Salim bey. Otele ge-

ri döndüler.

- Topla bavulları meleğim! Yarın sabah deniz kıyısına Mombasa'ya gidiyoruz! Hint Okyanusu'nda yüzeceğiz!

dedi karısına. Melek hanımın;

- Biraz dinlenseydin!

öğüdüne hiç kulak asmadı.

Devrisi gün Mombasa'da deniz kıyısında bir otele ulaştılar. Attı kendini Hint Okyanusu'nun dalgalarına Salim bey. Torunuyla dalgalarla yarışmaca oynadılar.

Üçüncü gün sıkıldı Mombasa'dan.

- Topla bavulları meleğim, Nairobi'ye geri dönüyoruz. Ordan Kahire'ye geçebiliriz.

- Ben Nairobi'ye gitmem.

diye tuturdu fırlama torun.

- Gitmek zorundayız. Burdan başka bir yere uçak yok!

denilince sustu.

Mombassa-Nairobi uçağında fenalaştı Salim bey. Uçakta yolcu olarak bulunan bir hekim ilk müdahaleyi yaptı. Bir kalp krizi geçirmekteydi. Hekimin yardımıyla atlattı krizi. Nairobi'ye inilince hekim hastaneye götürülmesini önerdiyse de, Salim bey otele gitmek konusunda ısrar etti. Otelin girişinde:

- İyiyim ben meleğim. Turp gibiyim. Bana bir şey olmaz, merak etme...

derken dan diye düşüp resepsiyonun önüne yığıldı. Hekim çağırıldı. Nabzını yokladı, kalbini dinledi, ingilizce olarak;

- Başınız sağolsun!

dedi Melek hanıma. Fırlama torun Selçuk deli gibi ağ-

lamaya başladı.

Oğlu Timur cep telefonundan haberi duyunca deliye döndü. Aile yasa büründü. Olayı şimdilik Süheyla teyzeye söylememeye karar verdiler.

Kahire üzerinden aktarmalı gelecek cenazenin İstanbul'a ulaşma tarihine göre cenaze günü, saati belirlendi, gazetelere ölüm ilânları verildi. Gazeteler Süheyla teyzeden gizlendi. Ölüm ilânında Murat enistenin Felek olan soyadı "Kelek" olarak yayınlanmıştı. Buna biraz bozulduysa da;

- Neyse, paraları yiyemeden göçtü!

pis düşüncesi kolgezindi muhasebeci beyninde.

Melek hanım ve fırlama torun Selçuk ağlayarak indiler uçaktan, aileyle kucaklaşınca sağnak yağmura döndü gözyaşları, bir zaman dilimini birbirlerine sarılıp hüngürdeşerek zaman dilimciklerine eklediler. Sonra tabutu almak üzere cenaze çıkışına gittiler. Bir süre beklediler. İlgililere sordular. Uçakta bir tabut olmadığı anlaşıldı! Donup kaldı aile.

- Nasıl olur? Nairobi'den yüklendi, Kahire aktarmalı geliyor.

İlgililer telsiz görüşmeleri yaptılar, bir yerlere telefon ettiler. Uçağa Kahire'de tabut yüklenmediği ortaya çıktı.

- Kahire'de mi kaldı yani?

- Hiçbir bilgimiz yok!

dedi ilgililerin en yetkilisi. Şaşkınca birbirlerine baktılar aile fertleri.

- Dedem nerde?

diye bağırarak ağlamaya başladı fırlama torun Selçuk.

Oğlu tabutu Nairobi'den Kahire'ye getiren italyan

havayolu şirketini ararken, Sami enişte ve Cevat bey alelacele Şişli Camisi'ne gönderildi. Gazete ilânında, ikindi namazından sonra belirlenmiş cenaze töreni olamayacaktı. Oraya gelenlere bu durumun belirtilmesi gerekiyordu.

Aile süklüm püklüm eve geldi. Olaydan habersiz Süheyla teyzeye durumu belli etmemek için herkes değişik köşelere çekilip ağlamaya durdu.

Sami enişte ve Cevat bey ezan okunurken zor ulaştılar Şişli Camisi'ne. Bayağı kalabalıktı avlu. Musalla taşında bir tabut vardı. Başka bir cenaze. Salim beyin arkadaşları, dostları da o tabutun önünde göz yaşı döküyorlardı.

- Bu Salim beyin tabutu değil! Nairobi'den henüz gelmedi cenaze!

diyerek onlara açıklamada bulundular Sami enişte ve Cevat bey.

- Ne zaman peki cenaze?

diye sordular.

- Henüz belli değil. Tabut Kahire'de unutulmuş!

Devrisi sabah İtalyan havayolu şirketi;

- Tabutu bulduk!

diye aradı. Kahire aktarması sırasında bir karışıklık olmuş, tabut yanlışlıkla Londra'ya gitmiş. Durumu derhal telâfi edeceklerini belirterek özür diledi havayolu şirketi yetkilisi:

- Bugün Londra'dan İstanbul'a direk uçuş yok, ama merak etmeyin... Roma üzerinden aktarmalı gönderiyoruz, akşam yerel saatle 19.15'te İstanbul'da olacak. Yeniden çok çok özür dileriz.

Gazetelere devrisi gün için yeni cenaze ilânı ve-

rildi. Aile cenazeyi karşılamak üzere saatler öncesinden havalimanına gitti. Roma uçağı tam saatinde indi. Nihayet cenaze çıkışında buluştular tabutla. Sarılıp ağladılar bizimkilere pek benzemeyen maun ağacından, cilâlı, pirinç kulplu, tencere gibi kapağı olan tabuta.

- Bu ne biçim tabut?

diye dudak büktü Melek hanım.

- Anneciğim bu Nairobi'den gelen tabut! Bizim tabutumuz hazır. Yarın değişecek.

açıklamasında bulundu oğlu. Morga götürüp bıraktılar tabutu.

Suskun akşam yemeğinde Süheyla teyze bozdu çatal, bıçak sesleriyle bezeli sessizliği:

- Salim niye dönmedi ki sizinle beraber?

Çatal ve bıçak sesleri sustular. Alçak ve titrek bir sesle, yutkunarak yanıtladı Melek hanım:

- Biz sıkıldık, döndük. O Kahire'de kaldı... Oradan Londra'ya geçecekmiş... Sonra da Roma'ya giderim, dedi...

Cenaze geçen seferki kadar kalabalık değildi. Neredeyse pek kimse yoktu, avluda öbeklenmiş küçük gruplar. Tabut musalla taşına konmadan önce kocasını son bir kez görmek istediğini belirti Melek hanım.

- Hiç gerek yok anneciğim.

diyerek sarıldı ona oğlu. Anne ısrar edince birlikte gittiler Salim beyi son kez görmeye. Görevli tabutun kapağını açtı, Melek hanım kefeni araladı, çığlık atarak düştü bayıldı. Oğlunun dili tutuldu. Tabutta bir zenci ölüsü vardı.

- Bu babam değil...

diyebildi kekeleyerek.

Pek de kalabalık olmayan cemaate durum açıklandı, cenaze töreninin ileri bir tarihte olacağı belirtildi.

- Çok para almamız lâzım bizim bu italyan havayolları şirketinden... Boşu boşuna verilen gazete ilânlarını bile ödemeleri lâzım...

diye söylenerek çıktı camiden muhasebeci Murat enişte.

İtalyan havayolları şirketi özürü özüre yapıştırarak Roma havalimanında tabutların evraklarının karışması sonucu, Salim beyin tabutunun akılalmaz bir yanlışlıkla, Tokyo'ya gittiğini itiraf etti. Bunun için aileye tazminat ödemeye hazır olduklarını açıkladı. Tabutun 24 saat içinde İstanbul'a gönderileceği teminatını verdi.

Bütün ailenin asabı iyice bozulmuştu. Ağlamalar yerini gergin bir suskunluğa bırakmıştı.

- Roma'da mıymış Salim?

diye sordu Süheyla teyze. Kısa bir sessizlikten sonra;

- Tokyo'ya geçmiş... Dünyayı dolaşıyor işte!

diyebildi Melek hanım ve hıçkırarak yatak odasına gitti. Duvara asılı Kenya'nın ortası delik dünya haritasını yırtmaya başladı. Ülkeler bağırış çığırış ayrıldılar birbirlerinden.

- N'oluyoruz lan? Yeni bir dünya savaşı mı?

diye sordu Fransa Almanya'ya. Almanya yanıt veremeden ortasından ikiye ayrıldı.

Devrisi gün, Salim beyin tabutunu getiren Tokyo-İstanbul uçağının hava korsanlarınca Jakarta'ya kaçırıldığı haberi bomba gibi düştü evin ortasına.

Nairobi'de öldükten on gün sonra dünyayı dolaşarak ulaştı Şişli Camisi'ne, çocukluğundan beri içinde kuluçkaladığı dünyayı dolaşmak arzulu yolculuk virüsü-

ne uyarak, kapıp bavulu Nairobi'ye giden Salim beyin tabutu.

Gazete ilânsız cenaze töreninde aileden başka hiç kimse yoktu.

- Dart oku oraya saplanmasa, belki dedem ölmezdi, değil mi babaanne?

dedi, süt dökmüş kedi kadar uslanmış, hiçbir fırlamalığı kalmamış torun.

FEMİNE HANIM

Femine hanım, her ne kadar kocasının onu aldattığını düşünüyorsa da, kendisi bir karşı aldatmayı hiç aklına getirmemişti. Üstelik kocasının aldatıp aldatmadığından da emin değildi. Duygu Asena'yı okuyarak beyninde böyle düşünceler oluştu, daha sonra Ayşe Arman, Pakize Suda gibi yazarlara da merak sarınca, kocasını aldatmak için ille onun kendisini aldatmasını beklemenin şart olmadığı düşüncesine erdi. Giderek, bu kadın yazarların da etkisiyle, mutlaka aldatıyordur adi herif, aldatmayan erkek yoktur duygusuna ulaştı. Güler Kazmacı'nın bir köşe yazısıysa, onda kocasını bir an önce aldatması gerektiği, bu konuda çok geç kaldığı düşüncesini oluşturdu.

- Nevzat iş seyahati ayağına Rusya'ya gittiğinde rus kızlarıyla yatmıyor mu sanki?
dedi başucu lâmbası.

- Kız kardeşim aldı, dediği boyunbağı iğnesini ona kim aldı acaba?
diye gıcırdayarak ortalığı babaladı elbise dolabının kapağı.

- Her pazar günü eşofmanları kuşanıp "maça gidiyorum" diye çıkıyor evden... Maça gittiği ne mâlum?
diye kıs kıs güldü hınzır avize, sanki çok hafif bir deprem olmuş gibi sallanarak.

- Maçtan kasıt ne acaba?
anlamında kinâyeli tıktıkladı duvar saati. Komodinin;

- Sekreteri niye cep telefonuna geceyarısından sonra mesajlar çekiyor? Mesaj çeken sekreter mi acaba?

dolduruşuyla kararını verdi. Evet, hemen kendine bir adam bulup Nevzat'ı aldatmalıydı. Bunu yaşaması gerektiğini tüm bedeninde hissetti, ve bu düşünce ona hoş bir ürperti verdi. Kimle, nasıl, nerde aldatacaktı kocasını? Aldatmak sözü yanlış aslında. Kocasından başka bir adamla bir fantazi yaşamak istiyordu. Okuduğu bütün kadın yazarlar kendisini bu konuda dürtüklemiş, bunun çok doğal ve maymunsal bir hak olduğuna karar vermesini sağlamışlardı ve fakat bunu nasıl yaşayabileceği konusunu çözümleyememişti. Otoyola çıkıp tır şoförlerine el edecek değildi herhalde. Onu orospu sanabilirlerdi. Ayrıca her önüne gelenle yapamazdı bu işi. O adamı tanıması, beğenmesi, hatta ona âşık olması gerekiyordu. Okuduğu, beynini çelen kadın yazarlar, o adamın nerede bulunacağı konusunda bilgi vermiyorlardı.

Bir bara mı gitmeliydi? Nasıl gidebilirdi? Böyle bir alışkanlığı yoktu. Bir bayan arkadaşını olaya ortak etmeyi düşündü. Nuran'la gidebilirlerdi. Nuran zaten kocasını sürekli aldatıyordu... Necla da öyle... Ayrıca Necla kapıcıyla, bakkalın çırağıyla falan da yapıyormuş.

- Çok heyecanlı oluyor!

diyordu, Femine hanımın okuduğu kadın yazarların hiçbirini okumamış Necla.

Ancak Femine hanım böyle bir olayı kimseyle paylaşmak istemiyordu. Bu gizemin içinde üçüncü şahıslar olmamalıydı. Bu işi yapacağı adamın kendisine musallat olmasından da çekiniyordu.

Sonunda kocasının şehir dışında olduğu bir akşam süslenip, püslenip, dört bir yanına hoş kokular sı-

kıp kararlıca çıktı evden, taksiye bindi.

- Barlar sokağı!

dedi sürücüye. Daha önce hiç gitmişliği yoktu, sokağın adını duymuştu.

- Oraya araba giremiyor, sokağın başında bırakabilirim.

deyince sürücü;

- Zaten orada inicem.

diye yanıt verdi, sanki sokağı biliyormuş gibi.

- Rastgele yenge!

diye göz kırptı vites kolu gülümseyerek. Vites kolu konuşur mu? Konuştu işte. Sürücü duymadı galiba...

- İyi eğlenceler abla!

dedi el freni pis pis sırıtarak. El freni sırıtır mı? Sırıtıyor işte...

- Allah gönlüne göre versin! Helal olsun sana bu yollar ablacığım!

diye bıyık burdu taksimetre. Taksimetrenin bıyığı olur mu? Var ki buruyor işte...

Rengârenk ışıklı, dar sokağın köşesinde durdu taksi. İndi, kapıyı kapattı.

- Hooop! Yavaş biraz!

homurtusunu dışavurdu kapının kolu. Onu duymayarak girdi barlar sokağına adımları içe dönük, müteredditFemine hanım.

Sokağın her iki yanındaki kaldırımlara taşmıştı barlar. Hepsinin ışıkları yanıp sönüyor, hepsinden değişik müzikler sarkıyor sokağa, havada uçuşuyor notalar, Zürafa Bar'dan taşan bir fa minör, karşıki Gold Fire Bar'dan fırlayan bir do majörle çarpışıyor sokağın ortasında... Vitrin bakar gibi tek tek inceleyemezdi barları,

birine girmesi gerekiyordu.

Sanki orada biriyle buluşacakmış gibi, saatine bakıp hızlı adımlarla kapısında kırmızı ışıklar yanıp sönen Red Bar'a girdi.

- Bana niye bakıyorsun ki?

diye söylendi kol saati. Barın müzik gürültüsünden kimse duymadı onu.

İçerisi loştu. Aydınlatma genelde kırmızı ışıklardan ibaretti. Masalarda daha çok gençlerden oluşan gruplar, giriş kapısının yanındaki masada yalnız oturan kızıl saçlı bir kadın vardı. Kapının karşısındaki uzun barı gördü, oraya doğru yürüdü, bir sandalyeye tünedi;

- Viski soda!

buyurdu Femine hanım. Anlamsızca saatine baktı.

- Ne istiyorsun benden yahu? Etrafına bak!

diye bağırdı kol saati. Çalan müziğin gümbürtüsü altında kaybolup gitti kol saatinin haybeye feryâdı.

Barda dört adam oturuyordu. Birincisi daha kapıdan girer girmez kendisini kesen, şu an gülümseyerek bakan bıyıklı, kel adam. İkincisi bara kıçını dönmüş sokağa bakarak rakı içen, kırlaşmış uzun saçlarını ensesinde düğümlemiş blucinli, spor ayakkabılı tip. Üçüncü genç, tıfıl bir çocuk, dördüncü koca göbekli, pantalon kemeri göbeğinin altında kaybolmuş kuruyemiş atıştıran gebeş... Bunların hiçbiriyle birlikte olamazdı. Kırlaşmış saçlarını ensesinde düğümlemiş sportif rakıcı dışındaki üçü Femine hanıma bakmaktaydılar. Barmen viskiyi sundu. Hemen bir yudum aldı Femine hanım. Barın ucunda oturan bıyıklı, kel yerinden kalktı, elinde kadehi sırıtarak yanaştı, kadının yanındaki boş bar sandalyesine ilişmek eğilimiyle;

- Oturabilir miyim?
diye sordu.
- Niçin?
dedi Femine hanım.
- Birini mi bekliyorsunuz?
- Evet.
diyerek saatine baktı Femine hanım.
- Allahallah!
diye düşündü kol saati, hiçbir şey söylemedi. Bıyıklı kel yerine geri döndü. Tıfıl çocuk hesap istedi, ödeyip gitti. Femine hanım önündeki viski bardağını pek ağzına götürmeyip evirip çevirmece oynarken barmen bir viski daha bıraktı önüne.
- Henüz bitirmedim.
dedi.
- Beyfendinin ikramı!
diyerek kuru yemiş atıştıran gebeşi gösterdi. Gebeş sırıtarak kadeh kaldırdı kadına.
- Hayır, kabul edemem... Ben ikinci bir viski içmeyeceğim zaten!
diyerek eliyle nazikçe geri itti yeni viski kadehini, bar sandalyesini çevirip gebeşe kıçını döndü.

Sıkıcı ve saçma bir yerdi burası. Müziğin sesi çok fazla açıktı. Hesap isteyip buradan bir an önce çıkmaya karar verdi, viskisinden bir yudum aldı.

Kapının yanındaki masada oturan kızıl saçlı kadın geldi, gülümseyerek yanına oturdu.
- Çok açıyorlar bu müziği!
dedi.
- Evet çok yüksek.
diye yanıtladı Femine hanım.

- Eskiden böyle değildi burası. El değiştirdi. Bunlar sonuna kadar açıyorlar... Disko değil ki burası...
gibi şikâyetlerden sonra kolunu Femine hanımın omzuna attı kızıl saçlı kadın.

- Hadi bize gidelim mi hayatım?
diye gülümsedi. Çok sinirlenen kol saati, çalışmaya son vererek durdu.

YAŞASIN BAZ İSTASYONU

Yaz gelince herkes deniz kıyılarına koşuşurken, üşüşürken dağ başında bir köye göçüyorum. Köyden denizi görüyorum. Dalgalar evimin duvarına vursun, bütün bu kumsal benim olsun, ben balkondan ayağımı denize sallayayayım görgüsüzlüğünde değilim. Çocukken bütün kumsallar ve denizler ve dalgalar benimdi zaten. Kumdan kaleler, şatolar yapıyordum, tapusuz, kadastrosuz. Dalgalar gelip yıkıyordu kalemi, şatomu. Dalgalardan davacı olmuyordum.

Üstelik deniz kıyısının plaj müziği adı altındaki gürültüsü, züngürtüsü, kumsalda bir kıçlık yer bulucam meydan muharebesi, büfecinin tüm buzları eridiği için sıcak meşrubat tüketimi, yüzerken kumsalda para bırakılamayacağı için bolca bozuk parayı mayonun fermuarlı ceplerine zulalama zorunluluğu, bu yüzden sürekli aşağı çeken madensel bir mayoyla yüzülmesi derdi, dönüşte arabanızı bıraktığınız yerde bulamamanız ve zabıta aracı tarafından bir bilinmez adrese çekildiğini öğrenmeniz, uzun çabalar sonucu arabanıza kavuşmanız ve buna salakça sevinmek bana saçma gelen şeyler. Yaz tatilimi bu dağ köyündeki evimde geçirmeyi yeğliyorum. Deniz kıyısında olmak ciddi bir mesai. Sayılı gün dinlenecek ruhuma hiç iyi gelmiyor. Tatil öyle bir şey olamaz.

Bir yaz, sahil gürültüsünden ırak, kuş sesli, inek sesli köye geldiğimde köylüyü sevinç içinde buldum. Tepeye bir baz istasyonu kurulmuş, köylü çok mutlu. Artık cep telefonları her yerden çekiyormuş. Eskisi gibi nereden çekecek acaba, diye deli gibi tüm köyü dolan-

maya gerek kalmamış, baz istasyonunun dibindeki kahveye oturunca Almanya'yla komşuyla konuşur gibi konuşuluyormuş, ne kesilme, ne bi şey!

Neydi o günler, sadece caminin arka duvarının dibinden çekiyordu. Herkes konuşmak için oraya gidince birbirinin gürültüsünden karşı tarafı duyamıyordu, bağırış çığırış, bir açık hava postanesiydi caminin arkası. Ezan başlayınca bütün sesleri bastırdığı için görüşmelere ara veriliyordu.

- Az kapat la şunu, senin bağırtından biz konuşamıyoz...

biçiminde kavgalar çıkıyordu. Sonunda muhtar işi sıraya sokmuştu, caminin arkasından telefonla konuşacak olan gidip muhtardan numaralı fiş alıyor, herkes sırayla konuşuyor, cami arka duvarının dibinde telefon kuyrukları oluşuyor, gene de;

- Bu kadar da uzun konuşulmaz ki la, bu kadar insan bekliyo burda...

gibisinden atışmalar, dalaşmalar oluyordu.

Baz istasyonu bu anlamda ciddi bir huzur, geceleri tepesinde yanıp sönen kırmızı ışığı da ayrı bir hava getirmişti köye... Baz istasyonunun bir başka iyi tarafı sivrisineğin kökünü kazımış olması. Sittin yıldır belediyenin mücadele ettiği ve ilaçlamalar sonucu köyde sivrisinekten başka tüm hayvanları zehirleyerek öldürdüğü, ancak sivrisineği yok edemediği görülmüştü. Bu yaz hiç yok. Tek tük rastlanırsa da, çok fersiz, zar zor uçuyor, fiske vursan ölüyor. Sivrisineğin kökünün kazınmasından ötürü çok mutlu olan köylü bunu baz istasyonunun başardığına inanıyordu.

Olabilir. İki açık cep telefonunun arasına çiğ yu-

murta koymuşlar belirli bir süre sonra yumurta pişmiş.

- Ortada ateş yok, fol yok! Ben niye piştim acaba?

diye düşünmüş şaşkın yumurta. Dört cep telefonunu kafa kafaya koyup, ekranlarına patlamamış mısır dizip dördünü aynı anda çaldırınca mısırlar patlıyormuş.

- N'oluyor lan?

diye endişeyle sıçrıyormuş cep telefonları üstünde mısır tanecikleri. Bir mısır tanesi bir mısır tanesine;

- Bre mısır tanesi...

derken cümlesini tamamlayamadan patlamış. Cep telefonunu tüm gece açık olarak bir çiçeğin yanına bırakmışlar, sabah kalkmışlar ki çiçek bükmüş boynunu. Telefonunu gece bahçede bırakan çalınmadığına sevineceğine, çiçeğin ölümüne üzülmüş. Bunlar köylü tarafından denenmiş şeyler. Küçücük cep telefonu bunları yapıyorsa hepsinin ağa babası baz istasyonu elbette sivrisineği küllüm eder.

Sonraki yaz daha da mutluydu köylü.

- Allah razı olsun bu baz istasyonunu icâd edenden...

diye karşıladılar beni.

- Ne arı kaldı köyde, ne cırcır böceği! Huzura erdik mühendis bey!

Yaz boyu kafamızı ütüleyen cırcır böceklerinin ve en olmayacak yerimizden sokan eşek arılarının da kökünü kazımıştı baz istasyonu.

- Bal yapmazlar, bi şey yapmazlar, oramızı buramızı sokarlar! Arı sokmasından her sene birkaç kişi ölüyordu. Onlardan da kurtulduk şükür!

- Bundan kelli bizim köye uzaylı muzaylı da gelemez. Atmosfere girdimi, un ufak eder o uzaylıyı bizim

baz istasyonu... De mi Salih Emmi?

- Tabii lan İsmail!... Yannız kimi ağaçlar kurudu, o kötü oldu işte...

- Niye kurudular?

- Bilemiyoz. Bi hastalık türedi ağaçlarda.

- Fakat bu durumda, biz insanlara da kimi zararları dokunması gerekir hayvanların, bitkilerin kökünü kazıyan baz istasyonunun. Dokunuyordur yani de, belki biz henüz farkında değiliz.

dedim.

- Yok canım bize ne zararı olcakmış mühendis bey!

diye yanıtladı Salih Emmi.

- Ayrıca cep telefonundan dan diye internete girebiliyoz... Mucize gibi bişey bu baz istasyonu!

dedi sırıtarak kahveci Ali.

Geçen yaz köye geldiğimde, küçücük bahçemdeki dut ağacının yaprakların büzüşüp solduğunu ve üzerindeki dutların büyüyemeden dut kurusuna dönüştüklerini gördüm.

- N'oldu size dutlar?

- Ne sen sor, ne ben beyanat!

gibisinden dudak büktü dutların en kurusu. Ağacın dallarına konan kırlangıçların, serçelerin yerinde yeller esiyordu.

- Soframıza, bahçemize sıçan kuşlar da yok oldu şükür!

diye seviniyordu köylü.

Ancak köyde o zamana kadar hiç görülmemiş bir yeni böcek türü üremişti. Karafatmaya benziyor ama uçuyor, sinekten biraz küçük, kanadı yok sanki, bir ye-

re konunca hiç kımıldamıyor, konduğu yerle bütünleşen kene gibi siyah bir leke. Böcek midir, nedir, anlamıyorsun. Sonra pır uçuyor hiç kanat açmadan, bir uzay aracı gibi dikine yükseliyor...

- Nerden çıktı bu böcekler? Eskiden var mıydı?

diye sordum.

- Yoktu... Bu sene türedi...

diyerek boş baktı muhtar.

- Sokuyor mu?

- Sokma değil de, eline, koluna konarsa orası kızarıyor, biraz kaşınıyor... Zeytinyağı sürüyoz, kaşıntı geçiyo...

- Ne böceği yani bu?

- Bilemiyoz mühendis bey... Adı yok... Bişey böceği işte...

- Adsız böcek olmaz, biz bunun adını uçucu baz böceği koyalım muhtar!

diyorum, köyün mühendis beyi olarak. Muhtar uzun uzun gülüyor. Uçucu baz böceği de kıs kıs katılıyor gülmeye, fakat bunu hiç kimse farketmiyor.

Bu yaz köye geldiğimde, köylü eskisi kadar mutlu değil, hatta biraz şaşkındı.

- Ağaçlar meyve vermedi... Bir sürü ağaç kurudu...

diye dudak büker olmuşlar. Salih Emmi ortada yok. Sordum.

- Sizlere ömür!

dediler boyun bükerek.

- Neden öldü?

- Bilemiyoz mühendis bey. Hiçbir hastalığı yoktu, kapı gibi adamdı. Bahar başı sarardı, soldu, yaz gel-

meden dan diye öldü.

- Allah rahmet eylesin!

- Bu sene çok ölümler oldu. Bir hastalık girdi köye, ne olduğu anlaşılamadı, Salih Emmi'nin peşi sıra Hasan Emmi, Hüseyin Emmi, kahveci Ali, muhtarın kızı ikişer gün arayla patır patır öldüler. Çok hasta olanlar var, onlar da bu kışı görmez...

dedi bakkal Halil.

Yaşasın baz istasyonu!

KALDIRIMDAŞ

Rengi güneşten solmuş kırımızımsı tentenin üstüne yağmur yağıyor, tentenin köşelerinden kaldırıma damlıyordu su tanecikleri. Aralarında şıpır şıpır bir konuyu görüşüyorlar besbelli ve fakat dediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu damlacıkların. Kaldırımın yamulmuş iki parke taşı arasındaki çukurcukta birikiyorlar, her yeni damlacık aralarına katıldığında her birinin molekülleri kıpraşıyor, kıçına yeni bir yer arıyordu avuç içi kadar su birikintisinde.

Elindeki sigarayı söndürdü küllükte, içkisinden bir fırt aldı, yeni bir sigara yaktı, tentenin köşesinden su birikintisine düşen damlacıkları inceleyen adam.

- Daha şimdi söndürdü!

diye düşündü, sigara içilmese kendisinin varolmayacağının bilincine erememiş salak küllük. Küllüğün sebebi mevcudiyeti; kül!

Neredeyse her yerde yasaklanmıştı tütün içimi. Cezası bilmem kaç lira. Tamam peki, al cezasını ver makbuzumu deyip yakamıyorsunuz sigarayı, o da yasakmış! Kimin kauçuk kaplama fikriyse, şimdilik sadece üstü açık alanlarda içilebiliyor. Andre Gide'den ve dünya nimetlerinden habersiz bir başka dallamanın, kendince parlak bulduğu fikriyle bu konum da yasaklanabilir... Bu yüzden hava soğuk olmasına rağmen, lokantanın giriş kapısı üstündeki tentenin altında kaldırıma koyulmuş masalardan birine oturmuş, içkisini söylemiş, saatlerdir içemediği sigaraları birbirine kibritle lehimliyor, derin nefesler çekiyor, bulut gibi dumanlar çıkarıyordu ağzından, burnundan...

Yağmur hızlandı, tentenin üstünde tıpırtılar çoğaldı. Tentenin köşelerinden kaldırıma damlayan su tanecikleri daha yakından izlemeye başladılar birbirlerini. Önde giden damlacık tentenin köşesinden kendini boşluğa bırakıp kaldırıma ulaşamadan bir ikincisi geliyordu peşinden. Kaldırımdaki çukurcukta oluşan su birikintisinin düzeyi yükseliyorken, itişip kakışıyordu suyun içindeki moleküller.

- Çok sigara içiyorsunuz.

dedi yanındaki masada oturan, kır bıyıklı kaldırımdaş. Yan gözle baktı ona, hiç yanıt vermeden başını öte yana çevirdi.

- Evet yani!

dedi alçak sesle, kül olmasa kendisinin ne danlık olacağını düşünemeyen camdan mâmül salak küllük.

Çok sigara içtiğini biliyordu. Kır bıyıklı kaldırımdaşın bu konuda uyarısına gerek yoktu. Sigara yasağından önce bu denli içmiyordu. Yasak bir anlamda kamçılayıcı oldu. Zaten sigaraya okulda içilmesi yasak olduğu için, yasak delme severek başlamıştı. Amsterdam'da esrar yasak değil, bu yüzden bizdeki kadar içilmiyor.

- Çok sigara içiyorsunuz, dedim.

diye yineledi cümlesini, yüz ifadesinden dayak sevdiği anlaşılan kır bıyıklı kaldırımdaş. Küllük başıyla onayladı.

- Biliyorum... Sanırım siz çok az içiyorsunuz!

diye söze girmek zorunda kaldı sigaraperver.

- Ben kullanmıyorum.

dedi gerinerek, hadi beni hemen dövsene duygusuyla mücehhes kır bıyıklı kaldırımdaş.

- İyi.

diyerek konuyu kapattı, sigarasından derin bir nefes alıp dumanını, az sonra dövülme olasılığı giderek yükselen kır bıyıklı kaldırımdaşın burnuna doğru üfledi.

- Siz niye kullanıyorsunuz?

diyerek, eliyle dumanı savuşturarak gereksiz muhabbeti sürdürme eğiliminin de ısrar etti, lütfen beni hemen döv bakışlı, kır bıyıklı kaldırımdaş. Sigarasının külünü silkti, küllük külden iğrendi sanki zât-ı şâhâneleri kompostо çanağıymış gibi...

Tentenin köşesindeki damlacık damlayamadan arkadan gelenle çiftleşti, yekvücut oldular, aşk halinde damladılar kaldırımdaki su birikintisine, denizde fırtına çıkmış gibi çalkalandı su yüzeyi. Moleküller tepiştiler. Su yüzeyi yükseldi, taşmaya domuzlanan bir göl misâli.

Sakin olmaya gayret eden bir tavırla yanıtladı sigaraperver:

- Nasıl başladığımı, niye başladığımı hiç hatırlamıyorum, kendimi bildim bileli içiyorum. Siz niye kullanmıyorsunuz?

- Niye kullanayım canım? Deli miyim ben? Tamamen kanserojen!

diyerek tiksinç bir ifade takındı, benim dayağım giderek gecikiyor, döv de kurtulalım, duygularını ifraz etti kır bıyıklı kaldırımdaşın fıldır gözleri.

- Öksürükten ölüyor, aralıksız içiyor!

diye söylendi kendi kendine ukalâ küllük.

- Benim deli gibi bir halim var mı?

diye dişlerini gıcırdattı sigaraperver, meydan dayağı arzusuyla yanıp tutuşan kır bıyıklı kaldırımdaşa.

- Bilemiyorum ama, sigara öldürücü işte. Yazıyor zaten üstünde...
ölümcül eğilimli cümlesini de ifraz etmek gafletinde bulundu dayaksever.

Elini kır bıyığa bulamak istemeyen sigaraperver sükûnetini korumaya uğraşarak;

- Biliyorum. O yazılara çok gıcık oluyorum. Paketi alır almaz üstlerine çıplak kadın fotoğrafları yapıştırıyorum... Ayrıca bu benim hayatım, size ne?

- Yanınızda oturan olarak, ben de içmiş kadar oluyorum. Yazık değil mi benim pırıl pırıl akciğerlerime?

- Yazık tabii... Oturmayın yanımda, siktirin gidin!
diye bağırdı sabrı bentleri aşmış sigaraperver.

- Sen bana küfür edemezsin!
diye diklendi, vur sineme öldür beni mertebesine erişmiş kır bıyıklı kaldırımdaş. Tentenin köşesinden, üç damlacıktan oluşmuş grup seks halindeki dev damlacık, bir sel felâketine sebep olacağınından habersiz, lap diye düşünce su birikintisine, göl taştı, bir dere gibi akar oldu kaldırımdan caddeye. Moleküller çok şaştılar bu işe. Sigaraperverin eli küllüğü kavradı.

- N'apıyorsun be?
diye canhıraş bir ses çıkardı küllük. El hiç yanıt vermedi, kavradığı küllüğü kır bıyıklı kaldırımdaşın alnına fırlattı. Küllük paramparça olurken her parçası kana bulandı, kır bıyıklı kaldırımdaşın alnından akan kan bıyıkları kızıla boyadı. Molekül deresi kana bulandı.

"SİGARA YÜZÜNDEN ADAM ÖLDÜRDÜ " diye küçük bir haber çıktı, devrisi günkü gazetelerde. Kimliğindeki vesikalık fotoğrafı vardı haberin altında. Rah-

metli küllüğün hiçbir gazetede fotoğrafı çıkmadı. Garson süpürgeyle faraşa süpürdü parçalarını, törensiz olarak çöp tenekesine gömüldü salak.

Faraşa;

- Küllüğü nasıl bilirdiniz?

diye soran olmadı.

GÖRÜLMEMİŞ BALIK

Çok yosunlu, kayalık ve zifir karanlık denizin dibi. Kimi küçük hamsiler hızla geçtiler kalabalık balık sürüsünün önünden. Yutsan balığın dişinin kovuğuna gitmez hamsilere bakıp aralarında şaşkınlıkla dudak büküştüler sürüdeki balıklar, ilk kez görüyorlardı böyle bir balığı...

- Bişeyin yavrusu herhalde!

diye tuzlu su baloncukları üretti sürünün başındaki balık. Baloncuklar usul usul su yüzeyine ulaştılar, hilâl ayı, takanın ışıklarını, giderek azalmakta olan yıldızları gördüler, pat diye patladılar, bindiler dalgaların üstüne, kaydırak oynamaya gark oldular.

Gün ağardı ağaracak. Güneşe gebe gökyüzü, aşeriyor bulutlar. Dalgaların üstünde ine çıka, usul usul yol alıyor taka, ilerlesem mi, ilerlemesem mi duyguları arasında ikircikli.

- İlerleyeceksin lan taka, başka çare yok!

diye düşündü kaptan.

- Batsam mı acaba?

sapık düşüncesine erince tekne, yüksek sesle düşündü kaptan:

- Bunu aklından bile geçirme taka!

Kıç taraftaki ağın içinde pırıl pırıl oynaşıyor neye uğradığını şaşırmış, tufaya gelmiş balıklar.

- Niye denizde değiliz? Nerdeyiz?

telâşını soluyarak gözünü devirdi küçücük istavrit.

- Avlandık! Ağa takıldık...

hayıflanmasını dile getirdi kıdemli baba kefal, hüzünle gökyüzünde feri solan yıldızlara baktı, onlardan bir yar-

dım beklercesine. Yıldızlar ağa girmiş balığa ne yardımda bulunabilir? Baba kefal yıldızlara göz kırpıp kapattı göz kapaklarını, gökyüzünde hilâl ay tek gözle, dikkatlice izliyorken durumu.

Limanın yeşil yanan feneri, kırmızı yanana göz kırparak sönerken, kırmızı ona kıpkızıl öpücükler göndererek yanarken, her ikisi de yıllardır işmarlaşıp bir türlü kavuşamamanın derdini mendireğe vuran dalgalara anlatmaya çabalarken, taşa vurup yaralanan dalgalar hiç oralı değilken, müzmin âşık mendirek fenerleri arasından limana girdi taka, durgun suya ulaştı, süzülerek yaklaştı iskele ışıklarına. Demir atıldı, palamar bağlandı.

Mutluydu balıkçılar. Umduklarından çok daha fazla balık vardı ağın içinde. Kefalleri, istavritleri ayrı leğenlere, hamsileri tenekelere dolduruyorlardı sevinçle. Ağın içinde, can vermemekte direnerek sıçrayan gümüş mavi hamsilerin arasında garip, hiç görmediği bir balık gözüne ilişti genç balıkçının. Merakla tutup çekti kuyruğundan, bir de ne görsün! Alt çenesinden çıkıp ileri doğru uzanan, gövdesi kadar uzun bir kılıcı vardı bu acayip, tombalak, boyu iki karış, ibikli balığın. Yanındaki yaşlı balıkçıya gösterdi.

- Ha pu ne paluğudur Tursun Emüce?

Yaşlı balıkçı balığa baktı, faltaşı gibi açıldı yeşil gözleri. Çekti aldı balığı genç balıkçının elinden.

- Uy! Ha pu nedur? Hiç cörmemişim ha poyle paluk!

Deniz dibinde hızla çarkederek batıya doğru hareketlendi ağdan kurtulmuş Hemirampus Far balığı sürüsü. Önde giden öbürlerine:

- Zâyiyâtımız var mı?
diye sordu ağzından tuzlu su baloncukları çıkararak.

- Bir kardeşimizi kaybettik komutanım!
demek isteyen esefli su baloncukları üretti en sağda yüzen. Hüzünlü tuzlu su baloncukları su yüzüne ulaşırken;

- Biz gene güneye inelim, bu deniz tekin değil!
tuzlu su baloncuklarını üretince komutan Hemirampus Far, hepsi farlarını yakarak hızla kuyruk oynatmaya başladılar komutanın peşinde...

Balıkçılar toplaştılar iskeledeki tezgâha yatırılan hiç görülmemiş, kuyruğu renk cümbüşü, ışık saçan koca gözleri araba farını andıran, ağzı kılıçlı, ay ışığında parıldayan gümüş renkli tombalak balığın çevresinde.

- Kiliç paluğu tesen teğul, fakat kilicu var!

- Kiliç paluğunun kuyruğu ha poyle alacalı bulacalı olmaz çi!

- Renci hamsiye penziy!

- Hamsinin kiliç paluğu ile çiftleşmesinden olapilir mu?
deyince Temel, hepsi güldüler.

Görülmemiş balığın cep telefonuyla fotoğrafını çektiler, balığı deniz suyuyla dolu bir özel leğene aldılar. Suda devinimsiz duran balığın kocaman gözleri fıldır fıldır çevreyi incelemeye koyuldu, renk cümbüşü kuyruğunu oynattı.

Sabahleyin en yaşlı balıkçıyı getirdiler. O da hayatında hiç bu balıktan görmediğini söyleyince, lisenin Biyoloji öğretmenine başvurmaya karar verdiler. Öğretmen geldi, şaşkınlıkla balığın fotoğrafını çekti.

- Araştırmak gerekiyor.

diyerek gitti.

Kasabadan balığı görmeye gelenler oldu. Ekmek kırıntısı atıyorlardı balığa. Balık ufalanmış ekmekleri hızla yutuyor, usul usul deviniyordu leğende. Balıkçılar ona "Tombalak" adını takmışlardı.

- Ha punun eti yenir mu?

- Ula yenilmeyen paluk olur mu?

- Pelki zehirlu bir paluk!

- Sen pirazunu yersun, sağa pi pok olmazsa, cerisunu piz yeruz la Temel...

diye gülüşüyordu leğen başında toplanmış kalabalık.

Devrisi gün Biyoloji öğretmeni, öğrencileri getirdi. Onların bu acayip balığı görmelerini istemişti. Öğrenciler balığı dikkatle incelerken, cep telefonlarıyla fotoğrafını çekerken, kimileri leğenin arkasına geçip balıkla hâtıra fotoğrafı çektirirken, öğretmen balık hakkında edindiği bilgileri aktarıyordu onlara:

- Arkadaşlar bu gördüğünüz balığın ismi: "Hemirampus Far"...

- Ney?

diye atıldı Tursun Emüce. Öğretmen ismi yinelediyse de, bu pek bir şey ifade etmedi balıkçılara ve öğrencilere.

- Hemirampus Far, balığın latince adı...

- Ha onun türkçesi yok midur?

diye sordu Temel.

- Doğu Akdeniz ülkelerinde İbikli Çomak, denilirmiş.

dedi Biyoloji öğretmeni.

- O daha anşalur cibi, ibiğü var, çomağı var...

- Aktenuz'tan mı celmiş puraya?

diye şaşkınlığını öksürdü Tursun Emüce.

- Olacak iş teğul! Aktenuz'dan Ece'ye, ordan Çanakkale, Marmara, Boğaz'dan Karatenuz'a çikmuş da, ha puralara celmiş, öyle mi?

diye alaylı bir gülümsemeyle kaş kaldırdı kaptan.

- Tenuzaltu mu pu hocam?

diyerek güldü Temel. Biyoloji öğretmeni gülümseyerek yanıtladı:

- Akdeniz'den değil, Hint Okyanusu'ndan gelmiş!

- Uy! Hint Okyanusu Hindistan'da teğul mudur?

- Evet.

diye yanıtladı öğretmen. Balıkçılar anlamsızca bakıştılar.

- Pağa galursa uçaknan celmüş pu paluk, Karatenuz üstünde paraşütnen atlamuş da!

deyince Tursun Emüce, balıkçılar çok güldüler.

- Pence otostopnan celmüştür!

dedi Temel. Hem balıkçılar, hem öğrenciler güldüler. Öğretmen öğrencilerden birine döndü;

- Söyle bakalım Osman, bir balık Hint Okyanusu'ndan Karadeniz'e nasıl gelebilir?

sorusunu serdi kumsala. Osman biraz düşündü, gözlerini sağa sola devirdi, sonra yanıtladı:

- Hint Okyanusu'ndan Kızıldeniz'e gelebilir, Süveyş Kanalı'ndan Akdeniz'e çıkabilir, Ege'den Çanakkale Boğaz'ına ulaşıp Marmara'dan Boğaz'a, oradan da Karadeniz'e çıkabilir...

- Aferin Osman, teşekkür ederim...

diye kıvandı öğretmen. Yanıtına kavuşan, kumsala sere serpe yayılmış zor soru da mutlu oldu.

- O kadar yolu niçin gelmiş olabilir öğretmenim?

diye sordu, kumsalda yan gelip yatmış zor sorunun soru işaretine basmış bir kız öğrenci.

- Küresel ısınma nedeniyle tropik denizlerin balıkları Akdeniz'de, Ege'de daha çok görülmeye başlandı. Giderek ısınan güney denizlerinden daha kuzeylere çıkıyorlar... Sizin yazın sıcaktan bunalıp yaylaya çıkmanız gibi...

açıklamasında bulundu ve öğrenci grubuyla uzaklaştı öğretmen.

- Pizum hoca gafayu yemiş da!

diye arkasından alay etti balıkçılar.

- Pağa galursa, hu pu paluk Çernobil radyasyonundan ha pu hale celmüş bir tenuz yaratiğudur da!

dedi en yaşlı balıkçı. Tüm balıkçılar bunu daha akla yatkın buldular.

Kumsala yan gelip yatmış zor sorunun ezilmiş soru işareti tebessüm ifraz etti. Balıkçılar bunu farketmedi. Azgın bir dalganın son köpükleri balıkçıların ayaklarının dibine dek ulaştı, geri çekilirken silip süpürdü ıslanmış zor soruyu, ezilmiş soru işaretini. Ortada ne soru kaldı, ne işareti.

Gemilerin altından süzülerek Çanakkale Boğazı'nı hızla geçip Ege'ye açıldı Hemirampus Far sürüsü.

GÜVERCİN CİNAYETİ

Ne güzel bir şeydir yeni bir güne uyanmak, perdeleri, pencereyi açıp gün ışığına kavuşmak, günün temiz havasını içine çekmek, çevrenin tanıdık kuşlarıyla günaydınlaşmak. Bakkalın kapıya bıraktığı tâze ekmeğe, günün gazetelerine kavuşmak. Evi dört dolanan demlenmekte olan çayın kokusu... Henüz yaşanmamış yepyeni gün;

- Önümde yaşanacak güzel bir gün var işte! Hayattayım, yaşam devam ediyor!

duygusuyla başlar.

Sabah kahvaltısının ortasına ulaşamadan, daha gazetenin birinci sayfasını okuyamamışken başlayan kafa konfeksiyon, hattâ overlok muhabbet, okuduğunuzu anlayamama, aynı haberi dönüp baştan okuma gibi sıkıntılar yaratsa da, kadın o sabah fırça çekmeye kararlı uyanmışsa, hiç ilgilenmeyeceksin. Sabah mahmurluğu kalkanına sığınarak duymazdan geleceksin. Gazete sayfalarının;

- Sıkar bu kadın da! Her sabah aynı tantana! Haberlerimiz, makalelerimiz okunamıyor...

isyankâr hışırtısıyla dolduruşa gelmeyeceksin. Soğukkanlılıkla, içine şeker attığın sıcak çayını karıştıracaksın, usul usul. Çay kaşığının bardakla hafifmeşrep sürtüşmekten mütevellit fingirdek şıngırtısını dinleyeceksin. Dönüp dönüp baştan okuyacaksın aynı haberi.

"GÜVERCİN CİNAYETİ. Konya'nın Kadınhanı ilçesinin Yenidoğan mahallesinde kurulan semt pazarında güvercin satan Nurcan Şan'la (28) tartışan Necati K (31)... "

Az önce söyledikleriyle hiç ilgisi olmayan, yeni bir konunun girizgâhı mahiyetinde, uyumsuz bir cümleyle keser haberi kadın, sizin aklınız Kadınhanılı zavallı güvercinlerin nasıl öldüğüyle meşgulken. Çünkü aslında kadın henüz düşündüklerini söylememektedir, anlatı yöntemiyle bir amaca yönelik kafa ütüleme düzlemine ulaşmış, uzak, hattâ ırak geometri yoluyla dininizin ırzına geçmeye hazırlanmaktadır. Hiç yanıt vermemek en sağlıklı yöntemdir. Çünkü en ufak bir yanıt onu tetikleyecek uzun bir fırçanın açmazıdır, kadın zaten onu beklemektedir. Kedicil suskunluk tek çözümdür. Gazeteyi daha dik tutarak aranızda kağıttan da olsa bir duvar örebilmiş olmak bir an için ferahlatıcı olur. Sanki karşınızda oturan kadın yoktur odada, yalnızsınızdır sanki, gibisinden kısa sürecek sanal bir huzura erebilirsiniz.

"...güvercin satan Nurcan Şan'la (28) tartışan Necati K. (31), çevredekilerin kendilerini ayırmasından bir süre sonra annesi ve kardeşini de alarak yeniden pazara geldi ve tartıştığı güvercin satıcısına..."

Gazeteyi tokatlayarak;

- Sana söylüyorum! Cevap ver!

diye bağırdığında;

- Ah!

diye inleyen, hiç suçsuz gazeteyi kapacaksınız, ilk hedefiniz kenefiniz. Kapıyı içerden kilitlemek şart.

Helâ, kimizaman dinlence alanlarımdan biri olabiliyor, evlendiğimden beri. Kenefte gazete okumak evlenmeden önce hiç aklıma gelmemişti. Bir sigara yakıp, ya da paketi, çakmağı, gazeteyi kapıp kahvaltı sonrasını huzur içinde kenefte geçirmek sadece evlilikte başa

gelebilecek şeylerden.

"... annesi ve kardeşini de alarak yeniden pazara geldi ve tartıştığı güvercin satıcısına saldırdı. Çıkan kavgada üzerinde getirdiği tabancayı ateşleyen Necati K. ..."

Siz güvercin satan kadınla kavga eden Necati K.'nın niçin zavallı güvercinlere ateş ettiğini algılamaya uğraşırken, kenef kapısına dayanıp haykırmaya başladığında, arasıra sifon çekmek onu duymamanızı sağlayacağı gibi, biraz sonra dışarı çıkacağınız hissini uyandıracağından bir an susmasına da sebep olur. Lavabo musluğunu açıp bir süre akıttıktan sonra kapamanın da, geçici bir huzur sağlaması söz konusu; o arada kısa bir haber ya da fotoğraf altı okuyabilirsiniz.

"... tabancayı ateşleyen Necati K. , güvercin satıcısı Nurcan Şan'ı başından vurarak öldürdü, ikiz çocuklarıyla alışverişe çıkan bir kadını da kolundan yaraladı..."

- Yalandan sifon çekme! Çabuk çık!

diye bağırdığında;

- Biraz bağırsaklarımı üşütmüşüm...

gibi mülâyim ve zavallı bir tonda yanıt vermenizin de pek yararı olmaz.

Kadın çıkmamakta direneceğinizin bilincine ererek, kahvaltının başından beri asıl varmak istediği noktaya doğrudan geçiş yaparak, sizin dünyanın en rezil, adi, çekilmez erkeği olduğunuzu bağırmaya başlar. Sakın tahrik olup yanıt vermeye kalkmayın, o alacağı bir kısa yanıtla kavganın zirvelerine ulaşmaya yer arıyordur.

Kapı kolunun zorlanmasından tedirgin olmayın.

Bunu sadece kapı koluyla, kilidin içinde zangırdayan anahtar dert edinir.

- Yeter be kadın! Kilitli işte! Ve açmayacak, biliyorsun. Niçin beni boş yere aşağı, yukarı kanırtıyorsun?

makamından gıcırdar kapı kolu. Deliğinin içinde zangırdayan anahtar küfreder. Ve fakat kadının yaygarasından ötürü bunları kimse duymaz.

". . . bir kadını da kolundan yaraladı. Kavga sırasında Necati K. ile annesi ve kardeşi de taş ve sopa darbeleriyle yaralandı."

Neyse güvercinlere bir şey olmamış, fakat kavga neden çıkmış, ikiz çocuklu Kadınhanılı kadını niye kolundan yaralıyor Necati K, anne ve kardeş niye gelip ailecek katılıyorlar güvercinlerle hiç ilgisi olmayan bu cinayete, gibi şeyler düşünerek bir başka habere göz kaydırırken, kadının son silâhı;

- Tuvale giricem, çık! Yoksa kapıyı kırıcam!

komutuyla sarsılırsınız. Kadının kapıya attığı omuz darbelerinden çatırdayan kapı isyan eder:

- Başka bir eve kapı olmak istiyorum! Pek kullanılmayan bir sandık odasının kapısı olmak istiyorum!

- Ben maymuncuk olmak istiyorum! Beğendiğim kapının kilidine yerleşmek istiyorum!

diye inlerken kapı kilidinin anahtarı, inek gibi çıkarsanız keneften. Kadınhanlısız karınızın hiç de tuvalet ziyareti gereksinimi olmadığını algılayarak uzun bir fırçayı sindirmeye razı olmak zorundasınız.

Daha önce üç evlilik geçirerek deneme yanılma yöntemiyle öğrendim bunları.

Son karımla evlendiğimizde yaşayacağımız evi seçerken dairemizin bahçeli bir zemin katta, tuvaletin

geniş, ferah, aydınlık olmasına ve penceresinin bahçeye bakmasına özen gösterdim.

Evlilikte ne muhteşem bir özgürlüktür evin en küçük alanı kenef! Hele kıçdanlığın yanında, küçük bir masanın üstünde, bulmacalar için arkası silgili kurşun kalem bulunursa ve bahçeye bakan tuvalet penceresi genişçe ve kaçmaya müsaitse....

OLMAYAN KEMANIN YAYI

Herkesin bildiği şeyleri ilk kez düşünmüş, icâd etmiş, sanki bunları hiç kimse bilmiyormuş gibi bir tavır takınarak heyecanla anlatıyor ve iki kez ikinin dört ettiğini kendisi bulmuş bir matematik dehâsı olarak arkasına yaslanıyor, sigarasından fırt çekip dumanını yavaş yavaş salgılıyor sırıtan muzaffer ve fakat ince dudakları arasından. Kafa ütüleme konusunda uzmanlaşmış bir son ütücü olarak, kızgın demir ütüyü sinameki bir âhenk içinde gezdiriyor hiç de buruşuk olmayan kafamızda, sanırım bundan garip bir zevk imbikleyerek. Sırıtması ondan herhalde.

Sanki psikopat değilmiş gibi mülâyim mülâyim anlatışı yok mu! Üstelik hepimiz onun psikopat olduğunu bilirken ve bunu bir türlü ona söyleyemezken... İşte işin sinirlere boğum boğum düğüm atan yanı bu!

- Manyağın biri bu Yalçın!

diyor beynim.

- Biliyorum beyin. Ve fakat biz Yalçın'a bunu söyleyemiyoruz. Gönlünü kırmak istemiyoruz.

Sıkıcı bir keman konçertosunun tam bitti sanılırken küçük bir esten sonra yeniden başlayan gıcırtısı kıvamında, ağır ağır konuşuyor. Cümlelerindeki en önemsiz, "ve", "bir", "meselâ", "diye", "için", "ben" gibi cümlede olmasalar da anlamı hiç değiştirmeyecek sözcüklere hiç haketmedikleri önemler vererek, onları üstüne basa basa ifraz ediyor. O ağzını açınca cümlenin sonunu özler hale geliyor insan. Tam;

- Bitiyor bu salak cümle, çok şükür!

diye düşünürken beynim, nokta yerine virgül nakşedip

sürdürüyor keman gıcırtısını.

- Kemanı kim çalıyor?

diye soruyor sağ kulağım soldakine.

- Ortada keman yok! Duyduğun bu herifin sesi!

yanıtını veriyor sol kulak.

Sağ elim:

- Çakalım bir tokat suratına, hemen burdan gidelim!

diyor. Sağ elimi cebime sokuyorum. Sinirler fiyong düğüm.

- Ben burçlara inanıyorum, fakat şimdi bir onüçüncü burç çıktı, o iş de çok karıştı. Şu an benim burcum tam belli değil meselâ...

diyerek astroloji konusuna daldı Kopernik'ten bî-haber Yalçın.

- Sen hiç kitap okumadığın için ve senin bana anlattıkların daha önce kitaplarda yazılmış olduğundan, bizim konuşmamız boş konuşma, çok önceden çok konuşulmuş şeylerin gevişini getirme durumuna düşüyor. Sus ve huzurumu bozma, ruhumu törpüleme, bak gökyüzü ne güzel Yalçın!

deyince, birden sustu masa arkadaşım. Olmayan kemanın yayı küstü. Niye aynı masadasınız? O senin nereden arkadaşın? Olmayan kemanın yayı o masada ne arıyor, gibi diyalektik soruları, ne sen sor, ne ben cik cik!

Durum böyle masasal masalımsı bir konum. Ne söylesen, daha sen söylemeni tamamlayamadan, onun bu konuda anlatacak, hep anlattığı bir öyküsü var ve sürekli aynı öyküleri anlattığı için, konuya;

- Ben sana bunu anlatmış mıydım?

gibi, önlemli, hatırlatıcı biçimde giriyor. Kafadan;

- Evet, anlatmıştın!

dediğinizde, o bir an duralıyor. Siz bu anlardan yararlanıyor, bir sigara yakmak, içkinizden bir yudum almak gibi şanslarınızı değerlendiriyorsunuz.

Masada bir an suskunluk olması derin bir nefes almanızı sağlıyorsa da, derin nefesi veremeden suskunluğun ırzına balıklama dalıyor, ortada olmayan kemanın küskün yayı:

- Askerde bir gece dış nizamiye nöbetindeyim...

diye, ne zaman kapanacağı belirsiz bir ayracı sigaranın dumanı olarak üflüyor Yalçın'ın muzaffer ve fakat ince dudakları. Askerliği ondan başka hiç kimse yapmamış gibi, hepimizin yaşadığı, üç aşşağı beş yukarı bilinen askerlik serüvenini kimsenin tasavvur edemeyeceği bilim kurgusal, fantastik bir öykü biçim, pupayelken anlatmaya koyuluyor ağzından bal damlamayarak. Askerliğini onunla birlikte yapmış kadar iyi biliyorum. Hiçbirimizinkinden farklı değil. Yalçın'ın komutanı Rıfat Albay, benimki Dündar Albay. Değişen bir şey yok. Anlattığı, ona göre çok ilginç maceraları ben de yaşadım.

- Çakalım bir tokat suratına, hemen burdan gidelim!

diyor sol elim. Sol elimi de, kendisine en yakın cebe sokuyorum. İki elim cebimde, sinirler kördüğüm.

Bir süre gökyüzündeki yıldızlara baktıktan sonra, astronomiye geçti:

- Yıldızlar durumu da çok acayip meselâ... Ben bazı geceler uzun uzun incelerim yıldızları. Ay'dan çok uzaktalar. Ay bile çok uzak. Amerikalılar gittiler mi, gitmediler mi, o da tam belli değil. Çünkü fotoğrafta bay-

rak dalgalanıyor, ama Ay'da rüzgâr yok. Ordan çözdüm ben işi. Fotoğraf için vantilatör mü götürdüler Ay'a? Fotoğrafı gitmeden mi çektirdiler? Orası daha tam bilinmiyor yani...
diye sırıtıyor, Galile'yi tanısa bir kaşık rakıda boğacak Yalçın. Sağ elim cebimde patıranıyor;

- Çıkar beni burdan, suratına bir tokat patlatayım, keman yayını kıçına sokayım ve hemen burdan gidelim...

Sağ elimi cebimden çıkarıp ona kadehi sürekli elde tutma cezası veriyorum. Gayet küskün, kerhen kavrıyor kadehi.

Yalçın'la nerede, nasıl tanıştığımı hatırlamıyorum. Epeydir hayatımda.

- Biz nerden tanışıyoruz lan seninle, diye sorsana!

düşüncesini dile getiriyor beyin, sinirli bir fısıltı halinde.

- Bunca yıl sonra, bunakça bir soru olmaz mı bu?

yanıtını alınca sus pus oluyor beynim. Olmayan kemanın yayının gıcırtısı kıl testeteresi gibi gidip geliyor gergin sinirlerimin üstünde. Sinirlerin akordu tamamen bozuluyor.

- Sen meselâ yontma taş devrinde yaşasaydın, cilâlı taş senin hiç aklına gelir miydi?

Gelmez. Niye gelsin, benim aklımın böyle geviş getirmelere vakti yok ki. Sol elim cep içinde hareketlendi:

- Ona bir tokat atabilir miyim?

Sol elimi cebimden çıkarıp ona ağzıma muntazam aralıklarla leblebi atması görevini verdim. Sinirle pıt pıt leblebi sunumuna geçti.

Hiçbir şey bilmeyerek her konuda fikirleri olan

Yalçın'ın eli de leblebi tabağına yöneldi, bir iki leblebi alırken sol elim çaktırmadan onun sağ eline bir şaplak attı.

- N'oluyo?

diye sordu Yalçın.

- Özür dilerim elim çarptı.

diye yanıtladım.

Rüzgârı fersiz bir yeldeğirmeninin taşları gibi ağır ağır öğüttü leblebileri ağzı, rakısından bir yudum içti, sigarasından fırt çekti, muzaffer ve fakat ince dudaklarını ıslık çalacak gibi büzdü, kesik aralıklarla duman halkaları salgıladı.

- Ben aslında insanın maymundan geldiğine inanmıyorum... Maymun nerden geliyor o zaman?

diye masadaki sessizliği bozunca, Darwin'e rastlasa çok sıkı teorik bir dayak yiyecek Yalçın, sol elim avucundaki leblebileri tabağa bıraktı, tokat özlemine geçti. Sol elimi cebime soktum. İşaret parmağıyla cebin astarının dibindeki küçük deliği genişletmeye koyuldu sinirli sol el.

- Aslında bütün bunları bir kitap halinde toparlamak istiyorum, fikirlerimden herkes yararlansın diye düşünüyorum.

deyip sigarasından fırt çekti, taksit taksit üfledi dumanı sırıtan muzaffer ve fakat ince dudakları arasından. Sol elim cebin astarını deldi, baldırımı sıkmaya başladı.

- Benim biraz başım ağrıyor Yalçın.

diyerek vedâlaşmak üzere ayağa kalktım, kadehimi masaya bıraktım, olmayan kemanın yayı yaralı bir kuş gibi düştü masaya. Boşa çıkan sağ elimi:

- Tokat yok! Fakat elini sıkarken çok sert olabilir-

sin!
diye uyardım. Sağ elim heyecanla mengene gibi sıktı kendisine uzanan sağ eli. Parmak kemikleri kırıldı, hiç korsan baskısı yapılmayacak ve kağıt ziyânlığından ibaret olacak, müstakbel kitabın yazarı Yalçın'ın.

- Deprem mi oluyor?

diye çıtırtılar çıkardılar neye uğradığını anlamayan kemikler.

Onu hastaneye götürdüm.

- Nasıl oldu?

diye sordu hekim.

- Kafamı sikti. Elini sıktım.

İSMİ TERBİYESİZ GARSON

İsyan duygusu uyandıran bir sıcak. Ter akmıyor, fışkırıyordu. Karıncalar yer altına kaçmışlar, kuşlar ağaç yapraklarının arasına tüneyerek uçmaya bir süre ara vermişlerdi. Kumsaldaki yatüstümegüneşlenlerde sere serpe uzanmış, mayolarının üstünü giyme gereği duymamış, pörsümüş memeli alman kadınların az şişman olanı el edince, seğirtti onlara doğru. Havuz kıyısında duvara çakılı "BİRBİRLERİNİZİ RAHATSIZ ETMEYİNİZ-MÜDÜRİYET" yazısının önünden hızla geçti, kumsala ulaştı. Kumdaki bir kaktüsün dikeni battı ayağına.

- Hay amına koyim!

diye düşündü, bunu seslendirmedi. Buna rağmen surat ifadesinden düşünceyi algılayan diken;

- Benim öyle bir organım yok ki ağbi!

diyemeden, çekip aldı onu topuğundan kuma fırlattı.

- Manitu rahmet eylesin diken kardeş!

demediler kızgın kum tanecikleri. Kuruyup gitmeden birinin ayağına batmak azmiyle, kumun üstünde esas duruşa geçti kaktüsün cinsel organsız dikeni, yakalarsam sokarım duygusuyla donanmış olarak.

Kuma gömülü bir sopaya çakılı "KUMDA TOP OYNAMAK YASAKTIR-MÜDÜRİYET" levhasına ulaştı diken batmış topuk. Eliyle zafer işareti yaparak;

- İki ayran... İki tost...

dedi az şişman alman kadın. Çok şişman olan, pörsümüş memelerine güneş yağı sürmekteydi. Güneş yağı o memelere sürülüşüne çok üzülmekte, bir ziyânlığa kurban gittiğini düşünmekteydi. Buruşuk memelerden,

buruşuk ve kan ter içindeki kocaman göbeğe damlamaya başladı güneş yağı gözyaşı gibi. Güneş yağıyla ter tanecikleri hercümerç olup apışarasına yöneldiler.

Siparişi almış olarak tornistan yaptı diken batmış topuk. "PLAJ KIYAFETİYLE DIŞARI ÇIKMAYIN-MÜDÜRİYET" levhasına çalım atarken, alman kadınları dikizleyen eli çükünde herif çelme taktı, beyaz şarap istedi. Başsallayarak uzaklaştı ondan, havuza yöneldi.

Havuz kıyısını işgâl etmiş Aygörmüş hanım ve gerizekâlı kızına sağ gösterip sol yaparak hızla aralarından geçti. Kırmızı çizgili mayolu kadın yol üstünde barikat kurmuştu. Duraladı.

- Sütlü neskafe!

buyurdu kadın, barikatı kaldırdı.

Üstü mavi ve beyaz çizgili tenteyle kaplı barımsı, büfemsi tezgâha yanaştı beyaz gömleği tenine yapışmış, kan ter içindeki garson Bidaburdaçalışanınamınakoyim.

- Kırmızı çizgili mayolu karıya sütlü neskafe... Üstsüz alman karılara iki tost, iki ayran... Alman karıları dikizleyen eli çükünde herife beyaz şarap...

dedi tezgâhın ardında gazete okuyan Benzatenaysonuayrılıyorum'a. Elinin tersiyle alnındaki teri sildi, tezgâha yaslandı. Tezgâh arkasındaki makineye tostları koydu, ağır ağır neskafe hazırlığına girişti. Tezgâha yaslanan;

- Bu alman karılar birine misafir mi geldi?

diye sordu.

- Hee... Müdürün misafirleri... Bi yanlış yapma, oyulursun.

diye yanıt verdi, neskafeye usul usul sıcak su katan.

- Ben onların ikisini de becermek istiyorum!
diyerek iç geçirdi Bidaburdaçalışanınamınakoyim.

- Ben de! Onlar aranıyorlar zaten... Ama müdür bizi oyar!
diye yanıtladı, neskafeye yavaş yavaş süt damlatan.

- Niye? Müdür mü düdüklüyor onları?

- Hayır. Müdür kimsenin kimseyi düdüklemesini istemiyor!

Hazır olan neskafeyi tezgâha koydu, bir kadeh beyaz şarabı ona arkadaş etti, pörsümüş memeli alman kadınların ayranlarını doldurdu kağıt bardaklara, içine buz attı, tostların oluşum safhası münasebetiyle bir sigara yaktı Benzatenaysonuayrılıyorum.

Kızarmakta olan tost kokusu etrafı sararken, başkalarının da beyninde;

- Acaba bir tost mu yesem?
düşüncesini geliştirirken, alman kadınların hangisini, hangisinin becereceği konusunda garsonlar arasında tartışma çıktı. İkisi de az şişmanı becermekten yanaydı.

- Müdür onları becerttirmez ki! Boşuna tartışıyorsunuz.
dedi, giderek ısınan beyaz şarabın kadehi. Ilınmakta olan neskafenin kıdemli fincanı yanıtladı kadehi.

- Salak bunlar! Başlarına güneş geçmiş. Beyinleri vıcık olmuş, akılları donlarına kaçmış!
dedi, fincan olmasa psikolog olacak neskafe fincanı.

Benzatenaysonuayrılıyorum'la Bidaburdaçalışanınamınakoyim iki alman kadının topluca becerileceği grup seks konusunda uzlaştılar.

Tostları bekleyen şarap ısınırken, neskafe ılınırken, ayranların buzları erirken, şarap kadehi, kıdemli

neskafe fincanı ve kağıt ayran bardakları bu duruma çok üzülürken, tezgâhın biraz gerisinde, üstünde "HERHANGİ BİR ŞİKAYETİNİZİ MÜDÜRİYETİME BİLDİRİN-MÜDÜR" yazısı asılı kapı açıldı. Haşemayı hatırlatan dizaltı mayosu, çok yazlar görmüş geçirmiş, rengi beyazdan griye yol alan site amblemli fanilası, ayağında şıpıdık plastik terlik, varlığı hışım olarak dışarı uğradı müdür. İki garson birden esas duruşa geçtiler.

Müdürün emekli subay olması, bir ordu evi havasını egemen kılmıştı yazlık sitede. Disiplinden yanaydı şıpıdık terlikli, eser miktar saçlı, haşemamsı dizaltı mayolu müdür. Bir komutan edâsıyla barımsı büfenin önünden geçerken;

- Merhaba garsons!

dedi yüksek perdeden. Esas duruşdaki garsonlar aynı anda:

- Sağol!

diye bağırdılar.

- Rahat!

diye haykırdı, haşemamsı dizaltı mayolu müdür. Komutu duyan, kumun üstünde esas duruşta dikili duran kaktüsün cinsel organsız dikeni kaykıldı.

Komutanımsı müdür havuz kıyısını uygun adımlarla katederek köşedeki döner merdivenden, hem havuzu, hem kumsalı görebilen kulübesine çıktı. Dürbünle çevreyi tarassut ettikten sonra, megafonunu aldı, sesi açtı. Alışılagelmiş hoparlör cozurtusuyla havuz ve kumsal sakinleri döner merdiven tepesindeki kulübeye baktılar. Müdürün sesi duyuldu:

- Alo Alo! Dikkat! Sayın site sakinleri! Kırk kere söyledim; duş almadan havuza girilmeyecek! Kime ko-

nuşuyoruz biz burda? Bu sitenin kuralları var!... Fehmi bey, gördüm, duş almadınız, ama havuza doğru ilerliyorsunuz! Kupkurusunuz, çok ayıp! Lütfen duşa buyrun!... Beş yaşın altındaki çocukların büyük havuza girmesi yasak! Biliyorsunuz, ama sokuyorsunuz! Yok mu bu çocuğun anası, babası?... Girme lan! Kime konuşuyoruz biz burda!... Büyük havuza giren beş yaşından büyük çocuklar, lütfen havuzda fazla açılmayalım!... Hey, hooop, denizden gelenler! Kumlu ayaklarınızı temizlemeden havuza giriyorsunuz, hemen duşa!... Şeznonkların yerini değiştirmeyelim... Size söylüyorum, karı mayosu giymiş bey!... Sayın site sakinleri, çocukları uyaralım; havuza çiş yapılmaması lazım! Havuz deniz değildir... Aygörmüş hanım, sizin kız hergün havuza işiyor, biliyorsunuz... Belli oluyor, burdan görünüyor. Masmavi suyun içinde sidik hemen belli oluyor... Kuralları unutmayalım! İyi tatiller!

diyerek kapattı cozurtulu megafonu. Kulübesinden çıktı, döner merdiveni indi, uygun adımlarla havuzun kenarını arşınlayıp büfemsi, barımsı noktaya ulaştı, garsonlar esas duruşa geçtiler.

- Bu neskafe, ayranlar ve şarap neyi bekliyor?

- Tost vardı müdürüm...

gibisinden geveledi Benzatenaysonuayrılıyorum.

- Şimdi götürüyorum müdürüm.

dedi, gömleği terden sırılsıklam Bidaburdaçalışanınamınakoyim.

- Şarap ısınmış, neskafe buz olmuş! Ayranlar buharlaşmak üzere. Önce bunlar götürülecek, sonra tost götürülecek. Bu noktayla müşteri arasında durmaksızın koşulacak!

biçiminde fırçasını yedikten sonra, terden sırılsıklam gömleğinin düğmelerini açmaya gerek duymadan ortadan yırttı, çıkardı, gömlek düğmeleri etrafa saçıldılar, bir top haline getirdi elinde ve müdürün suratına çaptı terden sırılsıklam gömlek yumağını. Müdür neye uğradığını tam algılayamadan;

- Ben askerliğimi daha önce yaptım lan!

diye bağırarak üstü çıplak, altı pantalon atladı havuza, Bidaburdaçalışanınamınakoyim.

- İsmi biraz terbiyesiz, ama çocuk haklı!

dedi bir şehit gömlek düğmesi, öbür şehit gömlek düğmesine.

MÜTEHARRİK TARİHİ YOLCULUKLAR

Ardında gözü yaşlı ve uzun zaman nemli kadınlar bırakarak daldan dala konan, ağustos böceği herifler vardır ya; Şıpyaptı bey bunun en belirgin örneklerinden biriydi. Yeni karşılaştığı bir kadınla muhabbete girebilmek için;

- Bu dansı bana lütfeder misiniz?

ya da;

- Brahms'ı sever misiniz?

daha salakçası;

- Size bir içki ısmarlayabilir miyim?

en geri zekâlısı:

- Akrep burcu musunuz?

gibisinden amatör zampara yöntemlerini kullanmazdı.

- Reenkarnasyona inanır mısınız?

diye yaklaşıyor kadına... Ve kadın ne yanıt verirse versin;

- Siz Kleopatra'yken, ben emir erinizdim...

biçiminde dalış yapıyor konuya. Kadın neye uğradığını algılayamadan konunun uzmanı bir dalgıç olarak anahtar cümleyi döküyor ortalığa:

- Sabaha kadar kapınızdan ayrılmamı istemezdiniz. Asıl görevim uyumadan önce size uzun uzun masaj yapmaktı. Üçyüz kişinin içinden seçmiştiniz beni. Antonius beni çok kıskanırdı...

İster istemez duralıyor kadın. Reenkarnasyona inanmasa bile, kendisini dolaylı da olsa Kleopatra'ya benzeten bir erkekle karşı karşıyadır. Masal bile olsa, bir kadın için etkileyici... Hangi kadın hoşlanmaz Kleopatra yerine koyulmaktan?

- Bu bizim üçüncü karşılaşmamız! Daha sonraları ben Abdülaziz'ken siz İstanbul'un en güzel kadınlarından biriydiniz. Say say bitmez câriyem, haremimde birbirinden güzel kızlar varken, ben size âşık olmuştum. Siz ermeni olduğunuz için ulemâ saraya alınmanıza, sizinle evlenme isteğime karşı çıktı. Müslüman olsun, dediler. Siz bunu reddettiniz. Saygı duydum. Kimse durup dururken din değiştirmez, değiştirsen ne farkederi bilmediği için... Ulemâya inat, size Pera'da bir saray yaptırdım. Şu an İstiklâl caddesinde Atlas Sineması ve Küçük Sahne'nin bulunduğu bina. Faytonla girerdim kapısından, şimdiki Atlas Pasajı ahırımdı. Gürül gürül şömineler yanardı her katta. Kalbim şöminelerde yanan odunlardan daha alevli size koşardım. Saraydakiler sultan, siz gönlümün sultanıydınız. Onların hiçbirini sevmedim. Gece atlardım faytona, istikâmet Pera! Atlar da çok şaşardı bu işe... Şömine başında sizinle geçerdi geceler... Üstelik size bu sarayı Osmanlı ciddi bir sıkıntı içindeyken o zamanki ismi Düyûn- u Umûmîye olan şimdisel adıyla IMF'den borç alarak yaptırmıştım... Kimi paşalar karşı çıktılar.

- Siktirin gidin darbeciler!

diye kovaladım onları saraydan... Fakat tabii, siz bunları hatırlayamazsınız...

diyerek şair, müzisyen, marangoz bir padişah tavrıyla, usulca elini öpüyor kadının. Kökeninin ermeni olup olmadığı konusunda kafası allak bullak olmuş, beyni soru işaretleriyle dolmuş Kleopatra hanımın dudakları öpüşmeye teşne titreşimlere geçiyor.

Ortasından açılmış kocaman eski bir tarih kitabıdır yatağı, solgun sayfaları çarşaftır yatağa, uzun se-

vişmeler yaşanır, minyatürlerle süslü nevresimin altında, gözüne gözlük çizilmiş padişah resimlerinin üstünde. Çok kalın, çok sayfalıdır kitap, eve getirdiği her kadına yeni bir sayfa açardı Şıpyaptı bey;

- Buyrun şöyle Mona Lisa'lı sayfaya uzanın Mona Lisa'dan güzel kadın!

ya da;

- Şuraya, Marie- Antoinette'in yanına yatınız, Marie- Antoinette de kına yaksın sultanım!

Yattığı kadınların sayısını bilmez, bu konuda çetele tutmaz, eski prensesleri, kraliçeleri tekrar aramaz, tarihin derinliklerinde yeni yolculuklara yelken açardı. Sadece kocaman eski tarih kitabı yatak hatırlardı herşeyi, her sayfası ayrı anılarla dolu, kimizaman aralarında hışırtı biçiminde dedikodu yapardı sayfalar;

- Ah, dilimiz olsa da konuşsak!

diye iç geçirirlerdi.

Şıpyaptı bey kış aylarında Rusya tarihini tercih ederdi.

- Üşüyorum!

diyen kadınlara:

- Kış erkeği derler bana! Çok üşüyen kadınları çok acayip ısıtırım... Good for winter! Ben rus çarıyken, siz Büyük Katherina'ydınız.

masalıyla yanaşıyor, çırılçıplak kazaskayla son buluyordu gece Şıpyaptı beyin kocaman bir tarih kitabı biçimindeki yatağında.

- Manyak mısın sen?

diyerek onu savuşturmak isteyen kadınlar karşısında, derhal Kuantum fiziğine yatay geçiş yapardı:

- Kuantum fiziğiyle ilgileniyor musunuz?

- Hayır... O ne ayol?

- Uzay dediğimiz boşlukta evrenimizden başka evrenler de var, biliyorsunuz.

- Hayır. Bilmiyorum.

- Sizin bilmemenize rağmen var! Siz bu evrendeki minicik dünyada yaşarken başka bir evrende, başka bir siz var. Farklı bir zaman diliminde yaşıyor o, sizden çok farklı bir biçimde, belki bir kertenkele, belki 3020 yılında, belki 1789'da Fransız devriminin göbeğinde, ondan size bir güç ışınlanıyor, bir sinyal bu!

Şıpyaptı beyle hiçbir diyaloğa girmeyi düşünmeyen kadın sersemce ilgileniyor Kuantum fiziğiyle:

- Nasıl yani?

- Uzayda başka sizler de var! Onların gücüyle sizin gücünüz birleştiğinde, siz süper bir güce ulaşıyorsunuz... Şu an olduğunuz gibi...

- Hiçbir şey anlamadım.

demesine rağmen, kafasını bulandıran ve tüm bunları bilen adama ilgi duymaya başlıyor içkisi yenilenen kadın.

- Siz kozmik olarak tüm evrendesiniz. Ölümsüzsünüz! Buyrun, bize gidelim, ayıptır söylemesi, birbirinden uzun teleskoplarımla size bunu mum ışığında kanıtlayayım!

diye pis bir kahkaha atıyor Şıpyaptı bey. Hiç de pis gelmiyor bu kahkaha uzayda kendine yer bulmaya çabalayan kadına.

- Sırtüstü uzanmış, yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken, o yıldızların içinden bir tanesi size göz kırpmıyor mu?

- Evet, kırpıyor.

diyor esrimiş kadın.

- O yıldız benim işte!

diyerek müjdeyi veriyor ona Şıpyaptı bey, koluna giriyor kadının ve kozmik evine götürüyor onu. Gayet kozmik geçiyor gece, Abdülaziz'siz, Abdülmecit'siz. Sabahleyin;

- Güle güle, ben sizi cepten ararım.

biçiminde kapanıyor konu.

Bir bahar gecesi, duş, tıraş, losyon teferruatını tamam edip ava çıktı Şıpyaptı bey, sık gittiği barlardan birine iniş yaptı. Bar sakindi. Barda yalnız oturan, ağzına muntazam aralıklarla leblebi atan, orta yaşlı hoş kadının yanına çöreklendi. Orta yaşlı kadınlar uzmanlık alanına giriyordu zaten. Genç kadınlar zordur, orta yaşı aşmışlar imkânsızdır, kendilerince bu konuyu kapatmışlardır ve fakat geceleri bir kanguru tarafından ırzlarına geçildiği gibi nemli düşler görürler, ama kimseye anlatmazlar.

- Reenkarnasyona inanıyor musunuz?

diye girdi söze, orta yaşlı kadınlar uzmanı.

- Neye?

dedi, suratı anlamazlıklarla bezeli kadın. Ağzına attığı leblebi, peşi sıra gelen leblebiye;

- Salak herif!

derken çiğnendi, indi kadının midesine. Peşi sıra gelenle, çok parçaya ayrılmış olarak midede buluştular;

- Bu herif bu karıyı hayatta götüremez!

dedi, peşi sıra gelen leblebinin leb kısmı.

Orta yaşlı kadınlar uzmanı, leblebilerin yorumundan habersiz sürdürdü saldırısını:

- Reenkarnasyon! Öldükten sonra başka biçimde

dünyaya yeniden gelmek, çok yıllar sonra, yüzyıllar sonra... Siz şu an tabii hatırlamayacaksınız ama, siz Cahide Sonku iken bendeniz haddim olmayarak Cahit Irgat'tım!

- Ne diyorsun sen be? Cahit kim? Cahide kim? Mücahit misin, nesin?

deyip başını başka yöne çevirerek ilişki kesti kadın. Bozum olan Şıpyaptı bey Kuantum fiziği konusuna yatay geçiş yapmayı denedi:

- Bütün varlıklar, Cahit, Cahide, Mücahit, hepimiz eşzamanlı olarak başka boyutlarda varız... Paralel evrenlerin tam sayısı bilinmiyor, bizimkisi onlardan sadece biri, belki de en küçüğü...

derken, kadın derleyip, toparlayıp yumak ettiği bir sinirle:

- Defol git başımdan!

dedi.

Bir garip suskunluk kolgezdi barda. Barmen nemli bezle sildi bar tezgâhının üstünde sis biçim yoğunlaşan suskunluğu. Nemli beze bulaştı sessizlik, nemli bezin dili tutuldu. İlk kez böyle bir durumla karşılaşıyordu Şıpyaptı bey. Ne yapmalı, diye düşündü Leninist açıdan. Rusya'daki komünist devrimden söze girip, Troçki'ye, oradan işi Büyükada'ya bağlamak eğilimiyle topa girdi:

- Troçki bir gün Büyükada iskelesinden faytona biniyor. Faytoncu da komünist, fakat rusca bilmiyor... Gayet türkçe gülümseyerek; "Ben senden daha komünist! Ben senden çok komünist Troçki ağbi... " diyor, el, kol ve beden dili takviyesiyle. Çat pat türkçe öğrenmiş Troçki algılıyor konuyu, gülerek soruyla ya-

nıtlıyor: "Stalin gibi mi?". Hiçbir bok anlamıyor en komünist faytoncu. Faytonun iki atı birden kişniyorlar kahkaha mahiyetinde, suzinak makamından.

Dan diye kesti sözünü kadın:

- Sen beni becermek mi istiyorsun?

Kalakaldı Şıpyaptı bey ve fakat fırsatı kaçırmamak için hemen yanıtladı:

- Lütfederseniz, elbette. Sizi kim istemez?

diye sırıttı. Kadının;

- Senin kuşun hâlâ ötüyor mu?

sorusu tokat gibi patladı suratında. Sanki çok acıdığını hissettiği yanağına gitti eli. Yanakta bir acıma yoktu. Yanak elle müdahaleye çok şaştı.

- Ben yanak, malsahibi dalyanak!

diye düşündü, ama çıtını çıkarmadı, al renginden mora dönen yanak.

O gece evine yalnız döndü, şıp yapmaya başlayalı aradan ne kadar yıl geçtiğini unutmuş adam.

- Viagra'yı çok erken aldı. Biz n'olucaz şimdi?

diye seslendi penis, testise. Testis yamulup kuantum bir uykuya göçtü. Düşünde kimbilir kimleri gördü.

DUMAN BENİ GEÇEMEZ

Özgün ürkütücü suskunluk egemen. Bir beklentinin sinir zımparalayıcı saliseleri birbirine saydambantlanıyor ecza kokulu bembeyazlığın içinde. Öndeki salise ardındakine:

- Salise beni geçemez! Salise beni geçemez!

diye fiştek veriyor, sanki kendisi önündekini geçebilirmiş gibi. Saliseler spermler gibi bir yarışta değiller ki, altmış tanesi bitiş çizgisini geçince toplaşıp saniye oluyorlar, yelkovan yerinden kımıldamıyor bile. Üçbinaltıyüzüncü salise finiş çizgisini koşarak geçip şeref tribününe zafer işareti yaptığında bir dakika doluyor, kaydadeğmez minicik bir adım atıyor yelkovan, ortada kovulacak yel yokken ve saliselerin bu anlamsız koşuşturmasına gülüp geçiyor.

Arkası lâmbalı beyaz boyalı camın üstüne bezenmiş akciğerlerimin değişik röntgenlerini inceleyen hekim bozdu ürkünç sessizliği:

- Görüyorsun durumu!

dedi, iki dudağı arasında sıkışmış sigarasından kısa bir nefes alıp dumanını burnundan çıkardı. Gördüğümden pek bir şey anlamıyorum. Gördüğümüz şeyin akciğerlerim olduğunu biliyorum. Kimi siyah lekeler var. Ancak benim gözle görüp durumu algılayacak tıbbî bilgim yok.

- Görüyorum.

dedim anlamsızca. Görülen şey hakkında yorum yapma durumum söz konusu değil. Hekim miyim ben? Görülen bir Boğaz manzarası değil ki. Akciğerlerimden bacasından duman tüten Boğaz vapurları geçmiyor. Ortada Kız Kulesi yok. Hiç martısız bir manzara. Bir

ressamın tablosu değil, benim ilk kez yakından gördüğüm akciğerlerim. Suskunluğu bozmak üzere sırf lâf üretmek adına:

- Manzara kötü galiba...

dedim.

Ağzından hiç eline almadığı sigaranın dumanından tâciz olan sağ gözü sürekli kısık akciğer uzmanı;

- Kes bu sigarayı! Kötü ne kelime, akciğerler bok ciğer olmuş!

dedi. Yakıldığı andan itibaren küllük özlemindeki, ucu giderek küllenen sigarasından fırt çekti, üfledi dumanı akciğer röntgenlerime doğru. Ortada ne akciğer kaldı, ne siyah lekeler. Akciğerler sisli, puslu gri ciğer. Dumanın içinden gemiler geçiyor, gemilerin üstünde martılar devriye geziyor, bir geminin güvertesinde çocukluğum geziniyor, annemin elini tutmuşum okula gidiyorum, öbür elim sorumluluklarla dolu okul çantasını taşıyor. Güvertedeki siyah piyanonun tuşlarına 1957'nin yağmuru yağıyor sulu sepken, buna alışkın piyano dert edinmiyor, kimi bemol, kimi gereksizce diyez yağmur damlalarını, hayatımın eskisi eskicisiz geçiyor daracık sokaklardan...

- Sizinkiler pak ciğer mi?

diye sordum.

- Sen beni boşver...

diye yanıtlayınca hekim;

- Beni de boşversek...

dedim.

Sıkı bir öksürük solo münasebetiyle sigarasını bir süre için eline almak zorunda kalan akciğer uzmanı, öksürük bombardımanını atlattıktan sonra, küllüğe ka-

vuşacağını sanan sigarasını gene iki dudağının arasına yerleştirdi, küllüğe silkilme ihtimali kalmadığını anlayan kül birikintisi;

- Ben paraşütsüz atlıyorum ağbicim!

bilgisini verdi sigaranın filitresine. Bir düşme endişesi olmayan, eninde sonunda küllüğe kavuşacağını bilen filitre yanıt bile vermedi. Hekim tütünün zararlarını anlatmaya koyuldu. Sigaranın öksürük solo sırasında, bir an için dudaklardan uzaklaşmasından istifade ederek açılan sağ göz hızla çevreyi inceledi, sigaradan yükselen dumanla yeniden kısıldı.

- Biraz da öbür tarafa koy şu sigarayı, dumandan boğuluyoruz!

biçiminde isyan eden sağ göz kapağının dedikleri insan kulağıyla duyulmadı.

- Bi küllük molası yapsak, göz de rahat etsin, ben de!

feryâdıyla yalvardı sigara.

- Ben de epey ıslandım!

dedi filitre. Bunları yalnızca küllük duydu, sessizce onayladı.

Hekim çekmecesinden çıkardığı mataradan çayının içine biraz viski koydu.

- Sana vermiyorum. İçki çok saçma bir şeydir, ağıza sürmemek lâzım.

buyurdu.

- Size dokunmuyor mu? Bu konuda tıbbi bir önleminiz mi var?

diye sormak zorunda kaldım.

- Beni siktiret!

diyerek viskili çayından fırt aldı.

- Ben de siktirolunmak istiyorum!
diye yanıtladım. Yanakları kırmızı hekim ufalmış sigarayı söndürdü.

- Oh be!
nidâsıyla can vererek küllüğe uzandı feri sönmüş sigara. Ucundan gri siyah incecik bir duman olarak ruhu tavana yükseldi.

- Allah rahmet eylesin!
demedi küllük. Hekim yeni sigara yaktı, derin bir nefes aldı, dumanını üflerken:

- Öyle yağma yok! Sen hastasın, ben hekimim. Seni tedavi etmek, sağlığına kavuşturmak için Hipokrat yemini etmişim.

Akciğerlerimden pupayelken korsan gemileri geçiyor, deniz azgın dalgalı. Dalgaların üstünde kaydırak oynuyor beyaz köpükler.

- Köpük beni geçemez! Köpük beni geçemez!
diye nisbet veriyor arkasındakine, önde gidip bir an önce kumsala ulaşmak derdindeki köpük, kuma ulaşır ulaşmaz yok olacağını hiç bilmeden.

Bir dalganın köpüğü olduğumu algılıyor beynim. Bir sigara yakıp çıkıyorum hekimin bembeyaz dumanlı dünyasından, kumsala doğru yürüyorum, sigaranın dumanını burnumdan üfleyerek. Rüzgâr arkama savuruyor dumanı...

- Duman beni geçemez! Duman beni geçemez!
diye söyleniyorum kendi kendime, dalgalarla dalga geçerek.

ÜÇ HÜZÜNLÜ BAVUL

Karşıdaki evin çok bitkisel, yemyeşil verandasına baktıkça aşağılık kompleksine kapılan göz içi kadar, yeşilliksiz balkonumsuda, oraya zor sığmış ufak masanın üstünde bir rakı kadehi, bir sigara paketi, kimi zaman yanan o osuruk çakmak, bir küllük ve içinde dumanı tüten bir sigara vardı. Önce kadehe gitti adamın eli, bir yudum aldı, bıraktı, sigarayı kavradı, derin bir nefes çekti, ağzından, burnundan pek anlamsız nimbüs ve kümülüs bulutlar üfledi. Duman file benzedi, ağaca dönüştü, ipe benzedi, ip hâmile kaldı kimden bilinmez, karnı şişti, kuş doğurdu, kanat çırpıp uçtu gitti doğurduğu, duman doğurduğuyla kaldı, darmaduman olup kayboldu.

Kadın oturma odasındaki raftan kimi kitaplar seçerek ayağının dibindeki mukavva kutuya yerleştiriyordu. Evin kapısının yanında duran üç hüzünlü bavul dikkatle izliyordu kadını. Üç tane bavul değil, üç ayrı hüznü içinde barındıran soluk mavi biricik bavul.

Sigarayı söndürmeden izmaritin ateşinden yenisini yaktı adam. Kimi zaman yanan o osuruk çakmak;

- Bu sefer yanacaktım be abi!

mırıldanmasında bulundu, daha önce yanmadığı zamanların suçluluk duygusuyla.

- Böylesi daha iktisâdî!

diyerek tersledi adam, kimi zaman yanan o osuruk çakmağı. Derin çekti nefesi, kenetlendi dudakları, dumanı burnundan üfledi, yılan oldu, dansederek gökyüzüne yükseldi duman. Adam rakısını fondipledi;

- Gel kadeh, mutfağa gidiyoruz. Depoyu fulleye-

ceğiz!
dedi. Kadeh itiraz etmedi, tıpış tıpış eline geldi adamın. Uysal kadehi kavrayıp ayağa kalkan adam, içeri girdi, raftan karton kutuya kitaplar yerleştiren kadını hiç tanımıyormuş gibi, arkasından geçerek mutfağa gitti. Kadehine rakı, su, buz koydu, balkonumsuya ulaşmak üzere kadının arkasından geçerken:

- Beni sen mi götüreceksin, taksi mi çağırıyorum?

diye yüksek sesle bozdu çok sinirli kadın uzun süredir eve egemen yoğun suskunluğu. Suskunluk buna çok bozuldu.

- Taksi!

diye haykırdı, çok sinirli kadından daha fena sinirli adam. Kadını meşin bir kırbaçla okşamayı geçirdi aklından ve fakat evde meşin kırbaç yoktu, şaklayamadı, yağız atlar kişneyemedi. Faruk Nafiz Çamlıbel'in ruhu çın edemedi. Balkona çıktı adam, göbeğini biraz içine çekerek zar zor geçti pencere ile masa arasından, taburesine çöktü.

- Bir kere de bana sürtünmeden geç be adam!

demek istercesine gıcırdadı, çivileri paslı ahşap masacık. Yerinden oynayan çiviler bozuldular bu gıcırdamaya, tedirgin oldu çivilerin pasları, fakat aralarında paslaşmadılar. Adam sigarasından derin bir nefes çekti, ağzından, burnundan, kulağından dumanlar çıktı. Sağ kulaktan çıkan duman Alaittin'in lambasından çıkan cin oldu.

- Dile benden ne dilersin be adam?

sorusunu sordu.

- Siktir git!

dedi adam cine. Cin, cintonik oldu, kayboldu. Rakı ka-

dehini dikledi adam.

- Bari biraz meze alsaydın, böyle gazoz gibi içilmez ki bu rakı!

gıcırdaması ukalâlığında bulundu çivileri paslı, dingildek masacık. Çiviler yorum yapmadılar.

- Kes lan masa!

diye bağırdı adam. Sustu masacık.

- Ben kesilmişim zaten, eskiden ağaçtım yapraklarım vardı...

diye düşündü, fakat adamın içinde bulunduğu psikolojiyi göz önünde bulundurarak tartışmaya girmemeyi uygun gördü, kesti gıcırdamayı. Paslı çiviler huzura erdiler.

Kadın durağa telefon edip taksi istedi. Kitaplıktan seçtiği son kitapları mukavva kutuya koydu.

Balkonun demir parmaklığına bir serçe kondu.

- Ne var lan serçe? Ne istiyorsun?

diye sordu adam.

- Cik!

dedi serçe.

- Cikten kasıt nedir?

diye sordu siniri gözünden fışkıran adam. Serçenin;

- Cik cik!

yanıtına yoğun sigara dumanıyla yanıt verdi, rakıdan bir fırt alamadan uçtu gitti, adamın rakıya alıştırdığı alkolik serçe.

Kadın elinde bir kitapla balkona geldi, kitabı adama doğru sallayarak, güyâ denetlediğini sandığı bir sinirle:

- Dostoyevski'nin "Suç Ve Ceza" sını aliim mi, sana mı bırakiim?

kinâyeli sorusunu kustu.

- Al! Suç da senin, ceza da senin!

mecâz-ı mürsel böğürtüsünü kükredi adam.

- Sakin olun!

dediyse de üç hüzünlü bavul, bunu ne kinâyeperver kadın, ne de mecâz-ı mürselci adam duydu. Kadın kitabın kimi sayfalarını yırtarak adamın suratına çarptı Dostoyevski'yi.

- Hop ulan! Beni ne bulaştırıyorsunuz salak kavganıza, şurda efendi gibi kumar oynayamayacak mıyız?

diye bağırdı Dostoyevski.

Kitabın yırtılan sayfaları uçtu gitti. Raskolnikof'un rehinci kadını öldürmek üzere merdivenleri çıktığı sayfa, karşı evin çok bitkisel, yemyeşil verandasına düştü. Yeşilliksiz, asfalt sokağa düşen cinayeti işlediği sayfadan ırak düşen Raskolnikof buna çok bozuldu. Verandada rehinci kadın yoktu. Sokağa düşen sayfanın üstünden pürtelâş bir taksi geçti, sayfa yırtıldı, yarısı asfalta yapıştı, yarısı kaldırıma uçtu bumburuşuk. Ras bir yana, kolnikof öte yana.

- Suçlu olan sensin! Zeytinyağı gibi üste çıkmaya uğraşma! Cezanı da göreceksin!

diye bağırdı kadın.

- Defol git!

diye haykırdı adam.

- Gidiyorum. Ne halin varsa gör!

diye mahalleyi inleten bir çığlık attı kadın. Sokakta ısrarla çalan araba kornası sesini ne adam, ne kadın duydu. Üç hüzünlü bavulun;

- Taksi geldi. Haydi gidelim artık burdan!

seslenmesini duymadı kadın. Boynunu büktü, içinde yıllardır yaşadığı bu evden ayrılmanın hüznünü, kadın ile adamın balayının, büyük bir aşkın ve bitişinin tek gizli şahidi olmanın hüznünü ve geleceğinin ne olacağını bilememenin endişesini hercümerç etmiş soluk mavi bavul.

Kapı zili çaldı. Kadın açtı kapıyı.

- Taksi istemiştiniz.

sırıtmasını sundu, sakalsal açıdan Dostoyevski'yi andıran adam.

- Bir dakika, şimdi gidiyoruz. Buyrun oturun!

diyerek kapının karşısındaki sandalyeyi gösterdi kadın. Sakince oturdu sakalsal açıdan Dostoyevski'yi andıran taksi sürücüsü.

Kadın yatak odasına gitti, çantasını aldı, oturma odasına geri geldi, büfenin üstündeki porselen vazoyu aldı, balkona çıktı;

- Allah senin belânı versin!

diyerek vazoyu adamın kafasına fırlattı. Vazo un ufak olurken;

- Çin malıyım, antikayım, manyak mısınız siz?

diye şıngırdadı. Vukuatından sonra içeri kaçan kadını kovalayan adam kaptığı sandalyeyi kadının sırtında paraladı. Sandalyeyken paraya dönüşen sandalye parçaları çok mutlu oldular, kendilerini dolara mı, yoksa euroya mı çevirme konusunda derin bir tartışmaya girdiler.

Kadın ve adam birbirlerine, birbirlerinin annelerine, babalarına sıkı küfürler etmeye başladılar. Adam kadını tokatlarken, kadın adamın apışarasına tekmeler atmayı başarıyordu. Kırmızı kartını çıkaramıyordu ma-

ça gelmeyi unutmuş hakem.

Döndü dolaştı, geri geldi alkolik serçe, balkonun demirine tünedi, sağı solu kesti, masaya iniş yaptı, rakı kadehinin kenarına tünedi, soktu kadehe gagasını, demlenmeye koyuldu.

- Şurda biraz da leblebi olsaydı...

düşüncesini dolaştırdı kuş beyninde.

Bir meydan muharebesini andıran kavga sırasında kadın taksi sürücüsüne:

- Afedersiniz sizi bekletiyorum. Birazdan gidiyoruz.

deyip kocasının suratına bir tokat attı. Adam sağlı, sollu iki tokatla cevap verdi.

- Bi acelemiz yok abla, taksimetre çalışıyor ve çalışmaktan çok mutlu!

dedi mütebessim, sakalsal açıdan Dostoyevski'yi andıran taksi sürücüsü. Keyifle izlemeye koyuldu kadınla adamın giderek şiddetlenen hakemin katılamadığı meydan muharebesini, beyninde eve gider gitmez karısını dövmek gibi düşünceler gezdirerek.

Kadehin kıyısından;

- Ciyyiki cüyyüüük....

diyerek çivileri paslı ahşap masaya düştü alkolik serçe.

AT SİNEĞİ KİŞNEDİ

- Biliyorsunuz durumunuz medyaya yansıdı... Neler hissediyorsunuz?
sorusuyla girdi konuya, gazeteci olduğunu iddia eden ve fakat insanda hiç öyle bir duygu uyandırmayan üniversite öğrencisi kılıklı kız.

- Valla ne biliiim... Güzel bir durum... Benim değişik parçalarım var...
diye yanıtladı, saçları jöleli, kulakları küpeli, eli kolu dövmeli, Michael Jackson tişortlu, yırtık kot pantalonlu, spor ayakkabılı, elleri çok yüzüklü, sol bileği kalın madensel bilezikli delikanlı.

İkisi aynı anda çaylarını karıştırdılar. Kız çay kaşığını çay tabağına bıraktı, delikanlı çıkarmadı kaşığı çayın içinden.

- Çıkarsana beni burdan, çay karıştı, şeker eridi. Yanıyorum!
diye şarlayan çay kaşığının feverânını kimse mandallamadı. Zaten ortada mandal ve çamaşır ipi yoktu. Kızın çay kaşığının üstüne bir at sineği kondu. Ön ayaklarıyla çay kaşığının içini süpürme çalışmalarına geçti.

Gazetecimsi kız elindeki, üzerinde sorularının da bulunduğu dörde katlanmış dosya kağıdının sorusuz beyaz tarafına kurşun kalemle notlar almaya koyuldu.

- Ses kayıt aygıtı yok mu bunun? Ne biçim gazeteci?
düşüncesi delikanlının sağ kolundaki denizci dövmesinden başka hiç kimsenin aklının ucundan geçmedi.

Dörde katlanmış dosya kağıdından ikinci sorusunu okudu gazetecimsi kız:

- Bir albüm çıkarmayı düşünüyor musunuz?

- Bir sürü televizyondan geldiler. Geçen gece de canlı yayına çıktım, biliyorsunuz...

- Biliyorum. İzledim.

- Çok telefon ve e-mail geldi... Çok talep var, artık mecburen bir sinkıl yapıcam. Şu an iki parçam hazır... Ayrıca bir televizyondan dizi teklifi var... Kararsızım... Senaryo biraz zayıf!

diyerek kasıldı, şarkıcı olduğu sanılan ve fakat insanda hiç öyle bir duygu uyandırmayan delikanlı.

- Senaryo zayıfmış! Sen sanki şişmansın!

deyiverdi, delikanlının sağ kolunda pipo içen denizci dövmesi. Bir fırt çekti pipodan, dumana garkoldu ortalık. Denizciye kulak veren olmadı.

Pipo dumanından tâciz olan at sineği çay kaşığından uçtu, delikanlının başına kondu, saç jölesi mıncıklamaya başladı ön ayaklarıyla. Şarkıcımsı eliyle kovduysa da, havada kısa bir tur atıp yeniden yumuldu at sineği saç jölesine.

- Sizin müziğinizi nasıl tanımlayabiliriz?

sorusunu okudu gazetecimsi kız elindeki dörde katlı dosya kağıdından.

- Benimki çok farklı yani... Protest müzik türünde, anarşist popüler, türk ezgileriyle süslenmekle birlikte dünya folklorundan da beslenen, aynı zamanda grotest usûlü, spontan müzik diyebiliriz...

gibi şeyler geveledi. Kız bunları birer birer yazarken dörde katlanmış dosya kağıdına, pis pis sırıttı oğlanın kolunda püfür püfür pipo içen denizci dövmesi. At sineği jöleden sıkılarak uçtu, oğlanın kolunda sırıtan denizci dövmesinin alnına kondu.

- Defol! Hiç sinek sevmem!
diye bağırdı delikanlının koluna dövülmüş denizci. At sineği denizciden çok korkarak havalandı, yeniden jöleli başa iniş yaptı.

- Bestelerinizi ne zaman yapıyorsunuz?
saçma sorusunu okudu gazetecimsi kız, dörde katlanmış dosya kağıdından.

- Ben bir dosya kağıdıyım! Cebe sığayım diye dörde katlanmam çok saçma! Kendine bir dosya edinsene salak kız!
diye bağırdı, sabrı bentleri aşmış söz konusu dosya kağıdı. At sineğinin vızıltısı kadar bile duyulmadı dosya kağıdının şikâyeti.

- Valla belli olmuyor... Düşümde gördüğüm besteler var... Hemen uyanıp kaydediyorum.
yanıtıyla sırıttı şarkıcımsı delikanlı.

- Nasıl yani?
diye şaşkınlığını dile getirdi kız.

- Düşümde melodiyi duyuyorum... Hemen uyanıp kaydediyorum... Yolda yürürken meselâ, bir melodi geliyor aklıma, hemen cep telefonuna ıslıklayarak kaydediyorum... Sonra o muazzam bir parça oluyor...

- Sizi etkileyen, örnek aldığınız sanatçılar kimler?
sorusunu yumurtladı gazetecimsitrak kız, dörde katlanmış dosya kağıdından hiç çaktırmadan kopye çekerek;

- Eve gidince beni ütülersen iyi olur!
diye söylenen, dosya özlemiyle yanıp tutuşan dosya kağıdını hiç ciddiye almayarak.

- Ben daha çok kendimden etkilendim.
deyince saçları arasında at sineğinin petrol aradığı şarkıcımsı delikanlı, kolundaki denizci dövmesi önce uzun

bir kahkaha attı, ardından;

- Hassiktir!

demeyi ihmal etmedi. Gazetecimsitrak kız bunu duymadı, keşke duysaydı, çünkü koldaki dövme denizci kızın aradığı başlığı fısıldamıştı.

- Kendiniz, kendinizi nasıl etkilediniz?

diyalektik sorusunu sordu, diyalektik bilmeyen, gazeteci olma olasılığı giderek azalan kız.

- Susup aptal zannedilmek, konuşup aptal olduğunu belli etmekten daha az aptalca! Yırt at beni salak kız! Dönüşümlü kağıt olup başka bir hayat yaşamak istiyorum!

dediyse de, dörde katlanmış dosya kağıdı, sorular üretenle, yanıtlar zırvalayan onu duymadılar.

- Ben iki yaşımdan itibaren özgün melodiler mırıldanmaya başlamışım. Bendeki yeteneği farkeden annem üç yaşımdan sonra mırıldandıklarımı kaydetmeye başlamış... Meselâ sözleri sadece "ınga" dan ibaret bir bestem var, rock pop heavy metal türünde... Çok acayip! Ben onu üç yaşımda bestelemişim.

deyince saç jölesinde at sineğinin sismik araştırmalarını sürdürdüğü şarkıcısımtrak delikanlı, sağ kolundaki denizci dövmesi dövülmüşlüğünden sıkılarak kolundan fırlayıp masanın üçüncü sandalyesine çöreklendi. Gazetecimsitrak kız ve şarkıcısımtrak delikanlı çok şaşırdılar buna.

- Merhaba! Muhabbetinize limon sıkmak gibi olmasın ama, ortada saçma salak bir durum var!

dedi piposunu tüttüren dövme denizci. Kız ve delikanlı anlamsızca birbirlerine, sonra dövme denizciye baktılar. Gazetecimsitrak kız pipo dumanından rahatsız ola-

rak;

- Burada sigara içmek yasak!

vecizesini yumurtladı.

- Sigara değil ki bu, pipo!

diyerek gülünce dövme denizci, kendiliğinden kırıldı veciz yumurtanın kabuğu, herkes civciv beklerken, rafadanlaşamamış ham haliyle akıp gitti yumurta masanın bacağından halıya.

- Civciv olacaktık, leke olduk halıya, bu salakların yüzünden...

diye söylendi.

- Manitu kahretsin! Gene temizlemeciye gitmem gerekecek şu söyleşilmese de olur şeyler yüzünden!

diye homurdandı halı.

- Tütün ürünleri içilmesi yasak yani!

yasakperver cümlesiyle genelledi dumansal konuyu civciv düşmanı gazetecimsitrak kız. Piposundan derin bir nefes çekip suratlarına üfledi dövme denizci, sonra gülümseyerek:

- Herkes ünlü olmak zorunda değil! Ünsüz mutlu hayatlar da var!

dedi, ünlü bir pop star oyuncu olmak isteyen delikanlıyla, ünlü bir gazeteci olmak isteyen kıza. Salakça birbirlerine bakarken gazetecimsitrakla şarkıcımsıtrak, sürdürdü sözünü dövülmüşlüğünden sıkılmış denizci:

- Siz de denizci olun! Güvertede pipo içmek yasak değil!

diyerek masadan şarkıcımsıtrak delikanlının sağ kolunu kesin dönüş yaptı.

At sineği haftaya çok ünlü olacağını sanan salak oğlanın jölesine sıçıverdi ve uzun uzun kişnedi.

TRENDEKİ RAMAZAN DAVULCUSU

Kompartımanda yalnızım. Tren kalmak üzere. Peronda koşuşturanlar var. Düdükler çalıyor, hareket ediyor demir yığını. Pencereden geri doğru akıp gidiyor ağaçlar çok yapraklı bir ırmak gibi. Koridordan birileri geçiyor. Bulunduğum kompartımanın kapısı açılıyor, yaşlı, ak saçlı bir adam giriyor, mütebessim, karşıma oturuyor, selâm veriyor.

- Nasılsın?

diyor. Bir yerden tanıyorum bu adamı. Eski soluk bir fotoğraf. Ben çocukken salonun duvarında asılıydı. Bu benim hiç görmediğim rahmetli dedem. Fotoğraftaki fesi yok başında. Aynı trende bulunmamız çok buçuk saçma. Yanlış bir trene mi bindim?

- N'aber dede?

gibi bir laubağlilikte bulunamam. İlk kez görüyorum onu, o da beni. Tanışmıyoruz denilebilir, ben onu salonun duvarında asılı soluk fotoğraftan ötürü meâlen biliyorum, bana çok anlatıldığı için. Benim hakkımda ona kimse bir şey anlatmış olamaz, doğumundan çok önce ölmüş...

TCDD şapkalı, kırmızı gözlü, pala bıyıklı adam giriyor kompartımana;

- Biletleriniz!

diye kükrüyor. Kükremesi fırdolanıyor kompartımanda. O kükremeden midir, nedir, giderek hızlanıyor tren. Ben uzatıyorum bileti. Dedemin bileti yok. Niye olsun, insan bu trene, belki ölmezsem diye düşünüp 90 yıl önce bilet almaz ki!

- O benim dedem, kendisi çok yıllar önce rahmet-

li oldu. Nasıl alsın bileti? Zaten o zaman satışa sunulmuş olamaz bu tren seferinin biletleri. Ayrıca o zaman T. C. yok ki, TCDD olsun! Kurulmamış devletin demir yolları biletini dedem nerden alsın?
diyerek dedemi savunma konumuna geçiyorum TCDD şapkalı, kırmızı bıyıklı, pala gözlü adama karşı. Dedeme cezalı bilet kesmeye karar veriyor kırmızı şapkalı, pala gözlü, TCDD bıyıklı adam. Dedem cebinden bir kaç mecidiye çıkarıp uzatıyor. Ben üstünü dolar olarak tamamlıyorum.

- Sağol.

diyor dedem. Bir tünelden geçiyoruz. Kapkaranlık. Tünel bitiyor, dedem ortada yok.

- Tünel'de dedem çalındı!

diye bağırıyorum, hızla çekiyorum üstünde "İMDAT" yazan kırmızı kolu.

- Manyak mıdır nedir, niye çekti şimdi beni?

diye mekanik bir feryatta bulunuyor imdat kolu.

- Manyak olduğu kesin!

diye yanıtlıyor, pencerenin çok zamandır dışarıdan silinmemiş, yağmur özleyen camı. Duruyor tren. TCDD şapkalı, mor gözlü, kırmızı pala bıyıklı adamlar üşüşüyorlar kompartımana, ellerinde tüfekler... Ateş etmiyorlar fakat bana pis bakıyorlar. Bir davul sesi geliyor uzaktan...

Uyanıyorum. Ramazan davulcusu geçiyor sokaktan çok gereksiz gümbürtüler üreterek, kendisinin mani sandığı pek anlaşılmayan zırvalamalar ifraz ederek. Davulun tokmağı yorgun, bezgin ve gergin derisi inliyor:

- Güm be de güm... Güm be de güm... Yeter be

adam güm...

Kenefe gidiyorum, işiyorum. Gelip tekrar yatıyorum.

- Yaşasın! Çekmeyi unuttu!

fısıltısını terennüm etti, suyu boşalt, su pompala meşakkatinden kurtulmuş sifon.

- Söndürsene beni! Ne güzel uyuyorduk...

diye şarladı söndürülmesi unutulmuş kenef lâmbasının ampulünün filamanlarından biri.

Kompartımanda yalnızım. Tren kalkmak üzere. Peronda koşuşturanlar var. Düdükler çalıyor, hareket ediyor demir yığını. Pencereden geri doğru akıp gidiyor ağaçlar çok yapraklı bir ırmak gibi. Koridordan birileri geçiyor. Bulunduğum kompartımanın kapısı açılıyor, TCDD şapkalı, yeşil pala bıyıklı, yeşil gözlü adam giriyor kompartımana;

- Deden nerde?

diye bağırıyor bana.

- Edirnekapı mezarlığında.

yanıtımdan hiç memnun olmuyor. Sinirle çıkıyor kompartımandan. Tünel'e giriyor tren. Kompartıman çok karanlıkken içeri birisi süzülüyor, gelip yanıma oturuyor. Tünel'den çıkıyor tren.

- Yolculuk nereye?

diye soruyor yanımda oturan, başı fesli, bakışı sisli adam. Okul kitaplarındaki fotoğraflarından tanıyorum ben bu adamı; Ömer Seyfettin! Kendisinin tren sevdiği biliniyor, tamam da, Gönen'den geçmiyor ki bu tren. Yanlış trene binmiş olmalıyım.

- İstanbul treni değil mi bu?

diye soruyorum Ömer Seyfettin'e. Gülümsemekle yeti-

niyor başı fesli, bakışı sisli adam. Çok zamandır dışarıdan silinmemiş, yağmur özleyen camın ardından hızla geri gidiyor ağaçlar, elektrik direkleri. İki kırlangıç trenle yarışıyor.

- Dönemeçlere gelince geçeriz biz bu treni!

diye cikliyor gaga farkıyla önde kanat çırpan.

- Tabii canım. Bizim rotamızda dönemeç yok ki!

diye gülerek yanıtlıyor öbürü.

TCDD şapkalı kör bir adam, kolunda onu gezdireniyle birlikte giriyorlar kompartımana, biletlerimizi soruyor gözü görmeyen.

- Ben Ömer Seyfettin! Beni tanımadınız mı? Gönen'de ineceğim!

diyor gülümseyerek Ömer Seyfettin. Demek Gönen'den geçiyor tren. Yanlış bir trene bindiğim duygusu giderek güçleniyor. Ramazan davulcusu giriyor kompartımana, sırıtarak davul çalıyor.

- Kes! Daha Ramazan'a çok var!

diye azarlıyor davulcuyu TCDD şapkalı kör adam. Koluna girmiş onu gezdiren:

- Çık dışarı!

diye bağırıyor davulcuya. Davulcu çok zamandır dışarıdan silinmemiş, yağmur özleyen camı indiriyor, atlıyor pencereden dışarı, davulcu ölüyor, davula hiçbir şey olmuyor.

- Oh be!

diyor davul, tokmağa. Bir sivrisinek giriyor açık pencereden kompartımana, kulağımın dibinde vınlıyor. Tren yavaşlıyor, hızla geçip gidiyorlar trenin üstünden kahkahalar cikcikleyen kırlangıçlar.

Uyanıyorum. Sivrisinek sağ koluma konmuş du-

rumda. Bir şaplak indiriyorum beynine, kolum kan oluyor. Bir fiskeyle uzaklaştırıyorum kolumdan rahmetli sivrisineği. Kenefin ışığını açık unutmuşum, kalkıp söndürüyorum, daha dün zam geldi elektriğe.

- Tam zamanında uyandı. Sıcaktan patlamak üzereydim.

diyor ampulün filamanı, öbür filamana.

Hızla tünelden çıkıyor tren. Kompartımanda dört kişiyiz. Karşımda iki yabancı oturuyor, anlamadığım bir dil konuşuyorlar. Sarışın adam okumakta olduğu kitabı göstererek bir şeyler anlatıyor, başında çene altından bağcıklı hasır şapka olan çok zayıf kadına. Gülüyorlar. Yanımdaki sakallı papaz uyuyor. Şapkasında TCDD yazmayan, iri yarı, çilli bir adam giriyor kompartımana:

- Pasport kontrol!

diyor kibarca gülümseyerek. Sarışın adamla, hasır şapkalı kadın pasaportlarını uzatıyorlar. Bakıp iade ediyor şapkasında TCDD yazmayan, iri yarı, çilli adam. Kibarca papazı dürtüklüyor, uyanan papaz pasaportunu uzatıyor, onunkini de bakıp iade ediyor, sıra bana geliyor, üstünde kocaman TCDD yazan biletimi uzatıyorum. Alıp inceliyor iri yarı, çilli adam, olumsuzca baş sallayarak geri veriyor biletimi;

- Pasport!

diyor. Yanlış bir trene bindiğim kesin.

- No pasport!

diyorum. Kibarca kolumdan tutup çıkarıyor beni kompartımandan, koridorda ilerliyoruz. Vagonun sonuna ulaşıyoruz, iri yarı, çilli adam gülümseyerek açıyor hızla giden trenin kapısını, beni kibarca dışarı atıyor.

Hiçbir yerime bir şey olmuyor. Kalkıp yürüyorum

trenin gidiş yönü tersine.

Vagonlar hızla geçip gidiyor yanımdan. Karşıdan rayların arasından yürüyerek başından kanlar akan Ramazan davulcusu yaklaşıyor bana doğru, davula vurarak tokmağı.

- Güm be de güm... Güm be de güm...

diye inliyor davulun gergin derisi.

Uyanıyorum. Kalkıp pencereyi açıyorum:

- Kes lan!

diye bağırıyorum, elektrik direğinin dibindeki Ramazan davulcusuna. Kesiyor davul çalmayı, yeniden yatıyorum.

Kapatıyorum gözümü, Ömer Seyfettin, ben ve çok güzel kadınlar dansediyoruz Orient Expresse'in barında. Hiçbir tünelden geçmiyor tren.

Ve fakat orkestrada bateri çalıyor başı, yüzü sargı bezli Ramazan davulcusu.

BAHÇEDEKİLER

Bitişik düzen bahçeli evlerden oluşan sokak sakindi. Bir devriye kedi geziniyordu bahçe duvarının üstünde. Ay ışığı vurmuştu bahçedeki yuvarlak, beyaz boyalı demir masanın üstüne. Bahçenin içindeki küçük evin alt kat ışıkları yanıyor, bacasından duman tütüyordu. Dolunayın önünden bulut gibi savrularak gökyüzünü gezmeye çıkıyordu bulutları çok kıskanan duman. Duvardan kaldırıma atladı, her zamanki gibi demir kapının ikinci ve üçüncü parmaklıkları arasından fırt diye bahçeye süzüldü sıska devriye kedi.

- Lan bir kere de öbür parmaklıkların arasından geç eşşolukedi, oram buram kedi tüyü!

diye söylendi üçüncü parmaklık paslı bir sesle. İkinci parmaklık yorum yapmayarak pis baktı kedinin ardından. Ağır ağır yürüdü evin kapısına doğru, ani bir hareketle kapı yanındaki pencerenin denizliğindeki saksının yanına sıçradı devriye kedi.

- Gene geldi bu uyuz kedi!

diye söylenerek titreştiler saksıdaki menekşeler. Kulak diktiyse de, söyleneni anlamadı menekşece bilmeyen devriye kedi. Pencereden evin içini dikizlemeye koyuldu. Kadın televizyon izliyor, adam şöminenin karşısında şarap içiyordu, kulağında pilli radyonun kulaklığı.

- Bu akşam maç var galiba!

diye alaylı bir miyavlama üretti sıska devriye kedi, bıyık altından dil gezdirerek. Miyavlamayı algıladılar ve fakat hiçbir şey anlamadılar kedice bilmeyen menekşeler.

Karı koca emekli olunca, varlarını yoklarını denkleştirmişler, şehir merkezinden biraz uzakça, ama met-

robüsle Zincirlikuyu'ya yarım saatte ulaşılabilen, Zincirlikuyu'dan ziyâde Avcılar'a yakın bir yerde, bahçe içindeki bu iki katlı küçük evi satın almışlardı.

Karısı ingilizce yayın yapan televizyon kanallarını seviyor, bu yüzden arasıra, izin alabilirse İngiltere liginden maçları izleyebiliyordu ingilizce bilmeyen adam, o da eşi duştayken falan. Karısı maç sevmiyordu. Genelde pek tutulmuş, arasına kahkaha ve alkış bezenmiş amerikan dizileri izleniyordu evde.

- Bu dizinin Amerika'da beşinci yılı!

gibi dipnot bilgiler veriyordu izleme sırasında, ingilizce bilmeyen adamın ingilizce bilmeyerek türkçe altyazıları okuyan karısı. Zaman zaman beyaz zemin üzerine, beyaz yazılmış ve çok çabuk yok olan bu yazıları okuyarak film izlemek yıpratıcı geliyordu adama, sadece yazılar okunuyor, filme bakamadan değişiyordu plan. Bir tür okuma sineması!

- O zaman alıp senaryoyu okuyalım, kitap sineması olarak!

diye düşünüp düşüncesini karısına belirtemiyordu adam. Üstelik çeviriler evlere şenlik, bahçelere şamata! Adam ingilizce bilmiyordu ama, her türk gibi "Fuck off!" un ne demek olduğunu anlıyordu. Ekrandaki oyuncu bunu söylüyor ingilizce, alttaki beyaz zemin üstüne beyaz yazı: "Hay Allah müstâkını versin!".

Galatasaray'ın Avrupa kupası maçı kadının çok sevdiği "Sex and the City" dizisine denk gelince, bir şişe kırmızı şarap açarak, kulaklıklı minik radyosunu alıp şöminenin başına geçmişti adam. Kulaklığı takmış, şöminede çıtırdayan odunlara bakarak, pilli radyodan dinlemeye koyulmuştu maçı. Çıtırdayan odunlar da maçla

yakından ilgiliydi.

- Galatasaray babayı alır bu maçı!

çıtırtısını üretti Fenerli odun.

- Beş çekiceez oğlum!

diye bir karşı çatırtıyla gelişine vurdu Cim Bom odun.

Maç sevmeyen kedi atladı pencereden bahçeye, dolunayın şavkının içinden geçti simsiyah kuyruğu dimdik, kayboldu gecenin karanlığında, menekşeler gidişine sevindiler. Hiç sevmiyorlardı bu kediyi. Bütün gece bahçeden bahçeye dolaşır, pencerelerden evlerin içini dikizlerdi bu röntgenci ve dedikoducu kedi. Onun sâyesinde mahallenin bütün kedileri her evde ne olup bittiğini biliyorlardı.

- Deli bu Samantha!

deyip uzun uzun güldü kadın. Adam onu duymadı.

- Penaltı!

diye sevinçle yerinden sıçradı adam. Kadın onu duymadı.

- Çok ballı bu Galatasaray!

deyince Fenerli odun, sinirlenen Cim Bom odun küt diye devrildi onun üstüne, alevlere garkoldular cayır cayır, sarmaş dolaş köz oldular daha maçın ilk yarısında.

Adam yerine oturdu, şarabından bir yudum içti, heyecanlı bir beklentiye koyuldu, gözü ateşte. Fenerli odunun dumanıyla Cim Bom odunun dumanı sarmaş dolaş yükseldiler bacada, baca deliğinden çıkarlarken bütün evlerden yükselip mahalleyi inleten;

- Gol!

sesini duydular. Cim Bom odunun içi sarı dışı kırmızı dumanı gururla yükseldi dolunaya doğru. Onu izleyen Fenerli odunun içi sarı dışı lâcivert dumanı;

- Orda penaltı yoktu ki! İbne hakem!
diye homurdandı, sanki maçı televizyondan izlemişmiş gibi... Sanki hakemin ibne olduğunu kimse bilmiyormuş gibi.

- Güle güle!
diyerek uğurladı, rakip ve fakat sarmaş dolaş içi sarı, dışı morcivert duman kümesini;

- Artık beni temizletseniz çok iyi olur! Kurum kurum kuskurumum!
diye düşünen, baca temizleyici fırçası güzel Yaşar'ı çok özlemiş, üstü kuş yuvası baca. Güneye göç eden kuşlar yuvada olmadıkları için çok sevindiler yuvanın çalısı ile çırpısı.

Devriye kedi sokağın başındaki bahçeli evin balkonuna sıçradı. Balkon penceresinden içeriye göz attı. Kalabalık aile, çoluk çocuk televizyon başında maç izlemekteydi.

- Her evde maç var!
diye miyavladı. Bahçeye atladı.

- Maç stadta, her evde televizyon var salak kedi!
diye bir gıcırtıya yeltendi sımsıkı kapatılmış balkon kapısı, gıcırdayamadı. Galatasaray'ın yediği golü göremedi devriye kedi.

Maç 1- 1 olunca;

- Fuck off!
diye bağırdı şömine başında şarap içen adam. Onu duydu kulağı ingilizceye teşne "Seks and the City" izleyen kadın.

- Efendim? Ne dedin?

- Hay Allah müstâkını versin, dedim karıcığım.
diye yanıtladı ve şarap kadehini ağzına kadar doldurdu

adam.

Caddeden sokağa saptı ışıkları fersiz bir kamyonet. Bahçesindeki yuvarlak, beyaz boyalı demir masaya ayın şavkı vurmuş evin demir parmaklıklı bahçe kapısı önünde durdu. Uzun paltolu iki adam indiler kamyonetten. Arabayı kullanan bahçe kapısını usulca açtı, öbürü kamyonetin arkasındaki çuvallardan birini yüklenerek bahçeye girdi.

Televizyon dizisinin reklam arası dolayısıyla yerinden kalktı, mutfağa yöneldi kadın.

- Ben bir kahve yapacağım. Sen bir şey ister misin?

diye seslendi kocasına. Şömineye bakarak maç dinleyen adam yanıt vermedi.

Mutfak penceresinden bahçelerine kamyonetten kimi torbalar taşıyan adamları farketti kadın, kahveyi ateşte bırakarak kocasının yanına koşturdu:

- Bahçede birileri var!

Adam elinde radyosu, kulağında galibiyet golü bekleyen kulaklık, ayağa kalktı, kapının yanındaki pencereye gitti. Bahçeye çuvallar taşıyan adamları gördü, şaşırdı.

- Kim bunlar?

fısıltısını korkuyla kocasının kulağına üfledi ingilizce bilmeden beyaz zemin üstüne beyaz altyazılı amerikan dizileri izlemeyi seven kadın.

- Bilmiyorum.

diye yanıtladı gol beklentisindeki esrik adam.

- Bizim bahçedeler!

- Görüyorum.

- Çıkıp, kimsiniz, ne arıyorsunuz bahçemizde de-

sene!
deyince kadın, kapıyı açtı gol bekleyen adam. Ürkek bir sesle;

- Kimi aramıştınız?

diye sordu, bahçesine kimi çuvallar taşıyan uzun paltolu adamlara.

- Kimseyi aramıyoruz!

diye sert bir tonda tersledi onu, ayın şavkının terketmek üzere olduğu beyaz boyalı, yuvarlak, demir masanın yanına sırtındaki çuvalı indiren.

- Burası bizim evimiz...

dedi adam.

- Tamam tamam, bizim evinizle ilgimiz yok, gir evine!

diye yanıt verdi, kamyonetin arkasından bahçeye tuğlalar taşıyan. Ürkerek kapıyı kapattı, iki kez döndürdü anahtarı kilidin içinde, gol bekleyen adam.

- Kimmiş onlar?

diye sordu kadın.

- Bilemiyoruz. Beni pek ciddiye almadılar... Polis olabilirler... Mafya olabilirler...

biçiminde kem küm etti adam.

- N'apıcaz?

diye sordu gözünü korku bürümüş kadın.

- Dur bakalım, sabah herşey açıklığa kavuşur. Kapıyı kilitledim. Ayrıca şu an gole gidiyoruz!

diyerek susturdu kadını, elinde radyosu, kulağında kulaklık, öbür elinde şarap kadehi kapının yanındaki pencerenin önündeki koltuğa oturdu adam.

Kadın televizyonu kapattı, adamın yanına geldi, koltuğun kolluğuna ilişti, korkarak kendi bahçelerine ki-

mi malzemeler taşıyan uzun paltolu adamları incelemeye koyuldular gözleri teleskop.

- Belki bahçede gömülü bomba arayan görevlilerdir.

gibisinden bir cümle kurdu, golden vazgeçmiş adam.

- Bizim bahçede gömülü bomba ne arar?

dedi kadın.

Kamyonetin arkasındaki malzemeyi bahçeye taşıyan uzun paltolu adamlar işlerini bitirince kamyonete binip gittiler.

- N'apıcaz?

diye sordu kadın korkuyla.

- Yapılacak bir şey yok. Gittiler işte. Yatıp uyuyacağız, zaten maç da berabere bitti.

deyip şarabın sonunu dikledi adam.

Devrisi sabah bahçedeki kazma, kürek sesleriyle uyandılar. Dün gece gelen uzun paltolu adamlara, biri blucinli, öteki eşofmanlı iki adam daha katılmıştı. Hummalı bir biçimde bahçede kimi yerleri kazıyorlardı. Kazdıkları yerden çıkan toprakları, adamın gözü gibi baktığı nar fidesinin dibine yığıyorlardı. Sinirle açtı adam yatak odasının penceresini:

- Hey! N'apıyorsunuz siz orda?

haykırışını boca etti bahçeye. Adamlar bakıştılar.

- Kazı yapıyoruz!

dedi bir tanesi.

- Ne kazısı? Burası bizim bahçemiz. . . Hemen çıkın burdan! Yoksa polis çağıracağım!

diye sesini daha da yükseltti adam, çarparak kapattı pencereyi. Pencerenin camı kırıldı, şangır şungur kapının önündeki taşlığa düştü cam parçaları, tuzla buz.

Saksıdaki menekşeler çok korktular. Taşlıktaki tuz olmuş cam kırığıyla, buz olmuş cam kırığı algılamamışlıklarını bakıştılar.

- N'oldu bize camcık?

diye sordu tuz olmuş.

- Bilmiyorum camcık!

dedi buz olmuş. Bahçedeki adamlar hiç oralı olmayarak kazı çalışmalarını sürdürdüler.

- N'apıcaz?

diye sordu ürkek bir sesle kadın.

- Camcıyı aramak gerek!

diye yanıtladı adam.

- Önce polisi arasan daha iyi olur.

dedi kadın.

- Hiç polis işine bulaşmayalım. Başımız belâya girer.

dedi adam, hızla alt kata indi. Kadın camı kırılan pencerenin perdesini kapattı, pencerenin içine ne bulduysa tıkıştırarak perdeyi sıkıştırdı. Bir nebze perdeledi dışardan gelen soğuğu, yatak odasının kapısını kapatarak o da indi merdivenlerden. Adam telefonda birisiyle konuşuyordu:

- Tamam. Hemen bekliyoruz!

diyerek kapattı.

- Polis mi?

diye sordu kadın.

- Hayır, camcı! Birazdan gelip takacak camı... Bu soğukta camsızlık çok korkunç bir durum... Bu gece kakırdarız biz...

diyerek mutfağa gitti, kendine viski koydu, mutfak penceresinden bahçedeki adamlara baktı. İkisi, beyaz bo-

yalı, yuvarlak, demir masanın dibinde çimento ve kum karıştırarak harç yapıyorlar, üçüncü adam kazdıkları yerlerin yanına tuğla taşıyor, dördüncü adam cep telefonuyla konuşuyordu. Sinirle salona geri döndü.

- Sabah sabah viski mi?

- Evet! Bahçede bir inşaata giriştiler eşşolueşşekler!

diye bağırdı, dikledi viskiyi hayatta hiç bağırmamış, hiç küfür etmemiş adam.

- Hemen bir avukat arayalım... Onları mahkemeye vermemiz lazım. Bizim bahçemize ne hakla inşaat yapıyorlar? Kim bunlar?

- Terörist olabilirler...

dedi adam, viski bardağındaki buzları çalkaladı, geri kalanını yuttu viskinin, suratı ekşimtrak bıraktı bardağı masaya...

- Mahkeme, avukat falan... O işlere hiç girmeyelim... Bu terör işlerine hiç bulaşmamak lazım... Mahkeme bir karışır, neye uğradığımızı anlamadan hapiste buluruz kendimizi...

diyerek ikinci bir viski doldurmak üzere mutfağa giden adam, pencereden evleriyle bahçe duvarı arasında bir tuğla duvarın örülmeye başlandığını gördü. Buzu az, viskiyi çok koydu bardağa, salona geri döndü;

- Bir duvar örüyorlar!

diye bağırarak şöminenin başına çöktü. Maşayla geceden kalma közleri kurcalayıp, ince bir odun attı ocağa. Kadın hızla pencereye koştu. Bahçelerinde birileri bir inşaat yapıyordu.

- Bir şeyler yapmamız gerekiyor!

diye, ürkerek yanına ilişti gözleri büyümüş kadın.

- Evet! Ama ne?

- Polis!

diye fısıldadı kadın, çaresizlik bakarak.

- Hayır hayır, polis çok tehlikeli!

diyerek maşayla ocaktaki közleri dürtükledi, odun alevlenir gibi oldu, alev söndü, ince, cılız bir duman olarak tütmeye başladı. Viskisinden fırt aldı adam;

- Dışardan çalı çırpı, odun getirmek gerek... Fakat dışarı nasıl çıkacağım...

diye homurdandı. Tekrar bir fırt çekti viskiden.

- Niye çıkamıyorsun? Bizim bahçemiz!

- Belki silâhlılar! Ateş edebilirler! Benim tabancam yok, tüfeğim yok!

Ocaktaki odun yeniden alev aldı. Bir süre hiç konuşmayarak ateşe baktılar.

- Sana kahve yapayım mı?

dedi kadın yumuşak bir sesle.

- İyi olur!

diye yanıtladı adam alçak sesle, kadının elini tuttu. Kadın mutfağa gitti.

Cezveye su koyup ateşledi ocağı. Harıl harıl örülüyordu tuğla duvar, bir süre sonra artık göremeyeceğini düşündüğü bahçe duvarının üstüne bir şantiye şefi gibi çöreklenmiş devriye kedi yalanarak izliyordu inşaatı.

Telefon çaldı. Adam açtı.

- Alo?... Benim... Nasıl yani?.... Nerdesiniz siz şimdi?.... Nasıl sokmuyorlar?... Bir dakika...

diyerek telefonu bıraktı, pencereye gitti. Bahçe kapısının önünde camcının kamyoneti duruyordu.

- N'oluyor? Kimle konuşuyorsun telefonda?

diyerek elinde kahve fincanıyla salona geldi kadın.

- Camcıyla! Gelmiş, kapının önünde, herifler kapıdan sokmuyorlarmış!

- Nasıl sokmuyorlarmış?

diyerek elinde fincan pencereye yöneldi kadın. Hayatında hiç küfür etmemiş, hiç bağırmamış adam;

- Sıçıcam ağızlarına!

diye haykırarak kapıyı açıp taşlığa çıktı:

- Kimsiniz ulan siz?

diye bağırdı dört adama. Adamlar bakıştılar, sırıttılar. Silah yerine gülümsemeyle karşılaşmaktan doğan özgüvenle bahçe kapısına yürüdü, kapıyı açtı;

- Buyrun girin!

dedi camcıya ev sahibi adam. Elinde pencere camı kapıdan girdi camcı. Adam odunluğa yöneldi, bir kucak odun yüklenip eve döndü. Taşlıktaki camcıkların üstüne basmamaya özen göstererek eve sızdı, kapıyı kapattı.

- Sıçtım ağızlarına!

dedi sanki dört adamı dövmüş bir gururla, elinde kahve fincanı boş bakarak salonun ortasında dikilen kadına. Odunları şöminenin yanına istif etti.

Ocaktaki ateş harlanınca biraz sakinleşti adam.

- Kaçak inşaat yapılıyor diye belediyeye şikâyet edebiliriz!

önerisinde bulundu kadın.

- Hayır hayır, belediyeyle hiçbir şey hallolmaz. Gelen memura rüşvet verirler, hemen gider.

diye öneriyi anında reddetti adam.

- Kime başvurabiliriz peki?

- Onu bilemiyoruz işte!

diyerek yeni bir odun attı adam alev kusan odunların

üstüne. Çıtırdama başladı odunlarla közler arasında, küller suskunluğu yeğlediler.

- Bahçemize yerleştiler!

diye iç geçirdi kadın.

- Ne yapabiliriz? Kader!

- Ne kaderi yahu? Burası bizim tapulu evimiz, bahçemiz...

diye isyan etti kadın.

- Bu tapu kadastro işleri de çok karışıktır biliyorsun...

cümlesiyle kapattı konuyu adam.

Gün batınca gittiler bahçedeki adamlar. Kapıyı açıp bahçeye çıktı inşaatı izleyen, bahçenin ve evin tapulu sahibi adam. Onbeşinci tuğla sırasına ulaşmış bahçenin ortasındaki duvara yanaştı. Bir tekme atarak yıkmak istedi tuğlaları, her nedense buna cesaret edemedi.

- Onaltıncı sırayı da örecekler galiba âdiler!

diye düşündü. Karısı taşlıktaki cam kırıklarını süpürüyordu. Odunluğa gidip bir kucak odunu yüklendi eve geri döndü adam. Eve girip kapıyı kilitlediler, menekşeler büzüştüler saksıda. Devriye kedi geceyi karşıladı bahçe duvarı üstüne sıçrayarak.

Devrisi sabah bahçede harç yapan küreğin iç kıyıran sesiyle fırladılar yataktan, camı yeni takılmış pencereye seğirttiler.

- Yeni tuğlalar getirmişler!

diye çığlık attı kadın.

- Sıçıcam ağızlarına!

diye homurdanarak indi merdivenleri hayatında birkaç gündür küfür eden adam, ancak böyle bir eylemde bu-

lunmaktansa mutfağa gidip sabah viskisini koymayı yeğledi.

Karı koca gün boyu bahçelerini ortadan ikiye bölmeye yönelik tuğla duvarın yükselişini izlediler pencereden. Gün batınca çekip gitti bahçedeki adamlar.

- Kim bu herifler?

diye gıcırdadı demir parmaklıklı bahçe kapısı.

Onların gittiğinden emin olunca bahçeye hava almaya çıktılar karı koca. Kadın beyaz boyalı, yuvarlak, demir masanın iki sandalyesinden birine oturdu, sokağa baktı dalgın dalgın. Adam bahçede dolaşarak, akasya ağacını, beline kadar toprak yığılı nar fidesini, demir parmaklıklı bahçe kapısının yanındaki malta eriği ağacını okşadı. Bahçeleriyle vedalaşıp eve geri döndüler, iki kez kilitledi kapıyı adam.

Bir sabah uyandılar ki tuğla duvar bahçeyi boydan boya kaplamış, bahçe kapısı görünmüyor, bahçe olarak önlerinde sadece taşlık ve iki ağaç kalmış. Artık evden sokağa çıkmaları mümkün değildi.

- Neyse... Pek sokağa çıktığımız yoktu zaten... Okuyamadığımız çok kitabımız var, evimizde oturur, onları okuruz... Bir de en güzeli, elektrik ve su saati onların tarafında kaldı, onlar ödeyecekler, o masraftan kurtulduk!

dedi çayını karıştıran adam, sanki rakip kaleye gol atmış bir sevinçle. Çay kaşığının çay bardağına çarparak eylediği caz senfonisi bitince;

- Odunluk onların tarafında kaldı, şöminede ne yakacağız?

sorusunu şandelledi kahvaltı masasına kadın.

- Lüzumsuzca mobilyamız var, sırayla yakarız...

Ayrıca iki ağaç bizim bahçemsi bölümümde kaldı, onları budarım...
diyerek ekmeğine reçel sürdü adam. Kadının;

- Ne yiyip içeceğiz?

sorusunuysa;

- Arka tarafta iyi kötü biraz sebze yetişiyor işte... Onlarla idare ederiz. Üstelik şunun şurasında ne kadar ömrümüz kaldı?

bilimsel yanıtıyla göğüsledi adam.

- Derhal polisi aramak zorundayız.

dedi kadın.

- Hiç polisi uyandırmamak lazım. Evimizin sokağa açılan kapısı yok. Başka evler arasında zulalanmışız. Polis bizi hayatta bulamaz. Bu da bir huzur. Dünyayı sallamayan bağımsız federe bir devlet gibiyiz. Daha ne istiyoruz?

- Bir düşte değiliz değil mi?

diye sordu kadın. Bir ünlem işareti olarak baktı kadına adam. Gülümsedi:

- Ayrıca mahzende şişelerce şarabımız var!

Geri kalan ömürlerini gizli yaşamaya karar verdiler. Huzur içinde arkalarına yaslandılar, ocakta ateş harlandı, çıtırtılar çatırtılarla yarışırken, bir közün üstüne düştü bir odunun budaklı yarısı, budak ney çalmaya başladı, içindeki nemi su damlacıkları halinde kusarak. Ve fakat ateşi söndüremedi odunun budağının göz yaşları.

- Bu akşam derbi maçını izleyebilir miyiz?

diye sordu adam çekinerek.

- Elbette! Yalnız, ben hakemi tutuyorum, o hiç kaybetmiyor!

beklenmedik yanıtıyla gülümsedi kadın.

Onlar erdiler muratlarına ve fakat biz çıkacak kerevet bulamadık, kerevet ocakta çıtırdıyordu.

Ferhan Şensoy,
Balo sokak, 2 Şubat 2010

Öyküyle deneme arasında gidip gelen geziperver yazılar bunlar. Ya da öykü türünde açık denizler özleyen, birbirlerinden çok bağımsız metinler ve fakat bütünde buluşuyorlar; insanı çerçeveleyen eşya, nebatat, hayvanlar kendi gözlerinden değerlendiriyorlar bildiğimiz, kendini çok cinfikir sanan salak insanoğlunu.

2.BASIM

